

Lov om forsvarets formål, opgaver og organisation m.v.

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:
Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

Kapitel 1

Forsvarets formål og opgaver

§ 1. Det militære forsvar skal bidrage til at fremme fred og sikkerhed.

Stk. 2. Forsvaret udgør et væsentligt sikkerhedspolitisk middel og har til formål

- 1) at forebygge konflikter og krig,
- 2) at hævde Danmarks suverænitet og sikre landets fortsatte eksistens og integritet og
- 3) at fremme en fredelig udvikling i verden med respekt for menneskerettighederne.

Stk. 3. Dansk forsvar skal på mandat af FN eller CSCE med militære midler, direkte eller stillet til rådighed gennem NATO, kunne bidrage til løsning af konfliktforebyggende, fredsbevarende, fredsskabende, humanitære og andre lignende opgaver.

Stk. 4. Forsvaret skal som en integreret del af NATO

- 1) kunne løse konfliktforebyggende opgaver og krisestyringsopgaver samt yde effektiv modstand mod angreb på dansk område og gennemføre egentligt forsvar af Danmark og tilstødende nærområder i samarbejde med allierede styrker, herunder rettidigt kunne modtage, støtte og gennemføre operationer med allierede styrker indsat i forstærkningsøjemed, samt
- 2) kunne deltage i konfliktforebyggelse, krisestyring samt forsvar inden for NATO's område, herunder demonstration af solidaritet

ved indsættelse af reaktionsstyrker, i overensstemmelse med Alliancens strategi.

Stk. 5. Forsvaret skal råde over styrker af alle tre værn, hvis størrelse, kampkraft, udholdenhed, mobilitet og fleksibilitet gør det muligt at løse de i stk. 3 og 4 nævnte opgaver.

Kapitel 2

Forsvarets organisation m.v.

§ 2. Forsvarsministeren er højeste ansvarlige myndighed for det militære forsvar.

§ 3. Forsvarsministeren fastsætter størrelsen, sammensætningen og organisationen af hæren, søværnet og flyvevåbnet, herunder styrker m.v. til løsning af internationale opgaver, samt af organer til støtte for forsvaret.

§ 4. Forsvarschefen har under ansvar over for forsvarsministeren kommandoen over hæren, søværnet og flyvevåbnet samt organer til støtte for forsvaret.

Stk. 2. Forsvarsstaben bistår forvarschefen ved løsning af de opgaver, der påhviler denne. Chefen for Forsvarsstaben er stedfortræder for forvarschefen.

Stk. 3. Forsvarschefen og Forsvarsstaben udgør Forsvarskommandoen.

§ 5. Forsvarschefen kan efter bemyndigelse fra forsvarsministeren delegere dele af sin kommando over militære styrker m.v., der ind-

sættes til løsning af opgaver under FN og CSCE, jf. § 1, stk. 3, til chefen for den pågældende internationale styrke eller mission.

Stk. 2. Forsvarschefen kan efter bemyndigelse fra forsvarsministeren delegere dele af sin kommando over militære styrker m.v., der indsættes til løsning af opgaver i NATO-regi, jf. § 1, stk. 4, til NATO's øverstkommanderende for Den Fælles Forsvarsstyrke i Europa (SACEUR) eller til NATO's øverstkommanderende for De Fælles Forsvarsstyrker i Atlantområdet (SACLANT).

Stk. 3. Forsvarschefen kan efter bemyndigelse fra forsvarsministeren delegere dele af sin kommando over de militære styrker til chefen for Forsvarets Operative Styrker.

§ 6. Private sammenslutninger af personer, der organiseres, uddannes eller udrustes til militær virksomhed, må ikke oprettes.

§ 7. Under krig eller andre ekstraordinære forhold kan forsvarsministeren

- 1) uden retskendelse træffe foranstaltninger som omhandlet i grundlovens § 72 over for telefonsamtaler, post- og telegramforsendelser og anden kommunikation,
- 2) regulere og kontrollere sejlads og fiskeri inden for dansk søterritorium og uden for dette udøve kontrol med danske skibes sejlads og
- 3) regulere og kontrollere lufttrafik inden for dansk luftrum og uden for dette udøve kontrol med danske flys lufttrafik.

Stk. 2. Under de forhold, der er nævnt i stk. 1, skal borgerne mod fuld erstatning stille deres ejendom til rådighed for landets forsvar ef-

ter regler, der fastsættes af forsvarsministeren. Erstatningen fastsættes efter tilsvarende regler, som er indeholdt i beredskabsloven.

§ 8. Overtrædelse af § 6 straffes efter straffelovens § 114, stk. 2.

Stk. 2. I forskrifter, der udfærdiges i medfør af § 7, stk. 1, nr. 2 og 3, kan fastsættes straf af bøde, hæfte eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 3 år for overtrædelse af bestemmelserne i forskrifterne.

Stk. 3. Den, der undlader at efterkomme forbud eller påbud udstedt i medfør af § 7, stk. 1, nr. 2 eller 3, straffes med bøde, hæfte eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 3 år.

Stk. 4. Er en overtrædelse begået af et selskab, en forening, en selvejende institution, en fond eller lignende, kan der pålægges den juridiske person som sådan bødeansvar. Er overtrædelsen begået af staten, en kommune eller et kommunalt fællesskab, jf. § 60 i lov om kommunernes styrelse, kan der pålægges staten, kommunen eller det kommunale fællesskab bødeansvar.

Kapitel 3

Ikrafttrædelsesbestemmelser m.v.

§ 9. Loven træder i kraft den 1. januar 1994.

Stk. 2. Lov om forsvarrets organisation m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 825 af 7. december 1990, ophæves.

Givet på Christiansborg Slot, den 8. december 1993

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

I Dronningens Navn:

FREDERIK

Kronprins

/ Hans Hækkerup

Bekendtgørelse om tilsynet med det kommunale redningsberedskab og om henlæggelse af visse opgaver og beføjelser til Beredskabsstyrelsen

Tilsynet med det kommunale redningsberedskab

I medfør af § 4, stk. 2, i beredskabsloven, lov nr. 1054 af 23. december 1992, fastsættes:

§ 1. Beredskabsstyrelsen udøver tilsynet med det kommunale redningsberedskab og kan herunder foretage prøvealarmering af dette.

Henlæggelse af opgaver og beføjelser

Beredskabsloven

(lov nr. 1054 af 23. december 1992)

§ 2. Beredskabsstyrelsen fører tilsyn med virksomheder, der fremstiller eksplosivstoffer, jf. beredskabslovens § 33, stk. 1.

Stk. 2. Beredskabsstyrelsen er rådgivende for myndigheder og andre vedrørende eksplosivstoffer.

Stk. 3. Administrationen af bestemmelser vedrørende eksplosivstoffer henhører iøvrigt under Justitsministeriet.

§ 3. Beredskabsstyrelsen kan kræve en kommunes redningsberedskab eller private redningsvæsener stillet til rådighed for en anden kommunes redningsberedskab, jf. beredskabslovens § 18, stk. 1.

§ 4. Beredskabsstyrelsen koordinerer planlægningen vedrørende det civile beredskab og de deraf følgende foranstaltninger og gennemfører den del af planlægningen, der ikke påhviler andre myndigheder, jf. beredskabslovens § 24, stk. 2.

§ 5. Beredskabsstyrelsen fastsætter vejledende retningslinier for udarbejdelse af de planer, der er nævnt i beredskabslovens § 25, stk. 1 og 2, jf. beredskabslovens § 26.

Atomanlægsloven

(lov nr. 170 af 16. maj 1962 om nukleare anlæg (atomanlæg), med senere ændringer.)

§ 6. Beredskabsstyrelsen udøver beføjelserne efter lovens § 4, stk. 1, for så vidt angår ændringer i de bestående forhold på forskningscenteret Risø.

Lov om sikkerhedsmæssige og miljømæssige forhold ved atomanlæg m.v.

(lov nr. 244 af 12. maj 1976 om sikkerhedsmæssige og miljømæssige forhold ved atomanlæg m.v., som ændret ved § 3 i lov nr. 304 af 4. juni 1986).

§ 7. Beredskabsstyrelsen varetager de opgaver og udøver de beføjelser, der efter lovens § 11 er henlagt til Miljøstyrelsen.

Bekendtgørelser om opbevaring af nitrocellulose m.v.

§ 8. Beredskabsstyrelsen udøver Indenrigsministeriets beføjelser efter følgende bekendtgørelser:

1) midlertidig bekendtgørelse nr. 74 af 15. marts 1944 om opbevaring og transport af

- visse former for nitrocellulose og nitrocellulosepasta, med senere ændring, og
- 2) bekendtgørelse nr. 305 af 30. september 1944 om opbevaring af transportable beholdere med sammentrykkede, fordråbede eller under tryk opløste luftarter, med senere ændringer.

Ikrafttræden

§ 9. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. februar 1994.

Stk. 2. Samtidig ophæves følgende bekendtgørelser:

- 1) bekendtgørelse nr. 401 af 16. august 1978 om henlæggelse af visse beføjelser til Civilforsvarsstyrelsen,
- 2) bekendtgørelse nr. 32 af 4. februar 1986 om det civile beredskab i kommuner, amtskommuner og hovedstadsrådet,
- 3) bekendtgørelse nr. 43 af 23. januar 1987 om planer for det kommunale civilforsvar, og
- 4) bekendtgørelse nr. 929 af 14. december 1987 om Statens Brandinspektion.

Indenrigsministeriet, den 14. januar 1994

BIRTE WEISS

/ Anders Nørregaard

Bekendtgørelse af Lov om offentlig sygesikring

Herved bekendtgøres lov om offentlig sygesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 490 af 21. juli 1986, med de ændringer, der følger af § 5 i lov nr. 948 af 23. december 1986, § 15 i lov nr. 196 af 29. marts 1989, lov nr. 343 af 24. maj 1989, § 20 i lov nr. 389 af 7. juni 1989, lov nr. 390 af 7. juni 1989, lov nr. 857 af 20. december 1989, lov nr. 279 af 2. maj 1990, § 18 i lov nr. 386 af 13. juni 1990, § 13 i lov nr. 399 af 6. juni 1991, lov nr. 414 af 6. juni 1991, § 18 i lov nr. 415 af 6. juni 1991, lov nr. 416 af 6. juni 1991, lov nr. 949 af 27. december 1991, lov nr. 193 af 23. marts 1992, § 2 i lov nr. 1024 af 19. december 1992, lov nr. 1083 af 23. december 1992, § 12 i lov nr. 449 af 30. juni 1993 og lov nr. 1138 af 22. december 1993.

Kapitel 6 a¹⁾

Planlægning og samarbejde

§ 27 a. Bestemmelserne i dette kapitel omfatter kommunernes indsats vedrørende

- sundhedspleje,
- skolelægeordning,
- tandpleje m.v.,
- hjemmesygepleje,
- forebyggelse og sundhedsfremme og
- sundhedsberedskab.

For amtskommunernes vedkommende omfatter kapitlet amtskommunernes indsats vedrørende

- offentlig sygesikring,
- sygehusvæsenet,
- svangerskabshygiejne og fødselshjælp,
- tilbud om gratis vaccination mod visse sygdomme,
- lægeundersøgelse af børn,
- forebyggelse og sundhedsfremme og
- sundhedsberedskab.

Stk. 2. Reglerne i dette kapitel vedrørende amtskommunale opgaver gælder tilsvarende for Københavns og Frederiksberg Kommuner.

§ 27 b. Amtsrådet og kommunalbestyrelserne i amtskommunen skal i fællesskab etablere et samarbejde om den amtskommunale og den kommunale indsats på sundhedsområdet samt mellem sundhedssektoren og de tilgrænsende sektorer.

§ 27 c. Sundhedsministeren afgiver ved hver kommunal valgperiodes begyndelse en redegørelse om oplæg til de kommunale redegørelser i henhold til § 27 d og den amtskommunale planlægning i henhold til § 27 e.

Stk. 2. Sundhedsministeren udarbejder efter forhandling med de kommunale organisationer og Københavns og Frederiksberg Kommuner en vejledning for sundhedsplanlægningen.

§ 27 d. Kommunalbestyrelsen udarbejder en gang i hver kommunal valgperiode en redegørelse, der omfatter

- 1) kommunens betjening af kommunens borgere i henhold til den lovgivning, der er nævnt i § 27 a,
- 2) kommunens forebyggende og sundhedsfremmende foranstaltninger i øvrigt og
- 3) sundhedsberedskabet i kommunen.

§ 27 e. For hver amtskommune skal foreligge en plan for tilrettelæggelsen af amtskommunens virksomhed på sundhedsområdet, der omfatter

- 1) planens forudsætninger, herunder en beskrivelse af sundhedstilstanden i amtskommunen,
- 2) det amtskommunale sundhedsvæsenets betjening af amtskommunens borgere i henhold til den lovgivning, der er nævnt i § 27 a,
- 3) amtskommunens forebyggende og sundhedsfremmende foranstaltninger i øvrigt,
- 4) amtskommunens samarbejde med alment praktiserende læger, speciallæger, tandlæger og øvrige ydere i privat praksis, jf. kapitel 2,
- 5) amtskommunens samarbejde med kommunerne i amtskommunen og med andre amtskommuner om varetagelse af sundhedsvæsenets opgaver,
- 6) amtskommunens tilrettelæggelse af ambulancetjenesten og
- 7) sundhedsberedskabet i amtskommunen.

Stk. 2. Amtsrådet skal behandle planen på et møde i hver kommunal valgperiode.

§ 27 f. Forud for amtsrådets behandling af forslag til sundhedsplan skal amtsrådet indhente udtalelser over forslaget fra

- 1) kommunalbestyrelserne i amtskommunen og
- 2) de berørte alment praktiserende læger, speciallæger og øvrige ydere i privat praksis, jf. kapitel 2.

Stk. 2. Forud for amtsrådets behandling af forslag til sundhedsplan skal amtsrådet indhente Sundhedsstyrelsens rådgivning.

Stk. 3. Amtskommunen inddrager embedslægeinstitutionen i den amtskommunale sundhedsplanlægning.

§ 27 g. Amtsrådet skal ændre sundhedsplanen forud for gennemførelse af væsentlige ændringer i amtskommunens sundhedsvæsen, der ikke er forudsat i planen.

§ 27 h. Den af amtsrådet vedtagne sundhedsplan og senere ændringer heri indsendes til sundhedsministeren og Sundhedsstyrelsen.

TORBEN LUND

/ Peter Bak Mortensen

1) Til § 16, stk. 1 og 2:

Beløbene i § 16, stk. 1 og stk. 2, 1. og 2. pkt., er gældende fra 1. januar 1994.

Til og med 31. december 1993 udgjorde hjælpen efter paragraffens stk. 1, 1. pkt., 6.000 kr. og beløbet efter stk. 1, 2. pkt., 5.000 kr., medens formuesatsen i stk. 2, 1. pkt., var på 20.000 kr., og beløbet i stk. 2, 2. pkt., androg 10.000 kr. Beløbene reguleredes efter lovens § 28, stk. 1.

2) Til § 17, stk. 1:

Lov om folkepension og lov om invalidepension m.v. er afløst af lov om social pension, jf. lovbekendtgørelse nr. 411 af 26. maj 1992, som ændret senest ved lov nr. 497 af 30. juni 1993.

Lov om pension og hjælp til enker m.fl. er ophævet ved lov nr. 248 af 8. juni 1983. I denne lovs § 2, stk. 2, er det bestemt, at de hidtil gældende regler i lov om invalidepension m.v. og lov om pension til enker m.fl. dog finder anvendelse, såfremt ansøgning om pension er indgivet inden den 1. januar 1984.

3) Til § 24, stk. 2:

Socialstyrelsen er nedlagt pr. 1. januar 1991, jf. lov nr. 794 af 30. november 1990.

4) Til § 27, stk. 2:

§ 23, stk. 4-udvalgene er ophævet pr. 1. januar 1994, jf. lov nr. 1024 af 19. december 1992.

5) Til kapitel 6 a:

Dette kapitel er gældende fra 1. januar 1994.

6) Til § 30:

Socialstyrelsen er ved lov nr. 794 af 30. november 1990 nedlagt, og styrelsens opgaver ligger nu i Socialministeriet.

Lov om ændring af forskellige love

(Ændringer i forbindelse med etablering af Hovedstadens Sygehusfællesskab)

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:
Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

§ 7

I lov om offentlig sygesikring, jf. lovbe-
kendtgørelse nr. 77 af 31. januar 1994, foreta-
ges følgende ændringer:

3. I § 27 a, stk. 2, indsættes efter »Kommuner«: », jf. dog § 13 i lov om Hovedstadens Sygehusfællesskab«.

Givet på Christiansborg Slot, den 21. december 1994

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

MARGRETHE R.

/ Yvonne Herløv Andersen

Bekendtgørelse af Lov om forsvarets personel

Herved bekendtgøres lov om forsvarets personel, jf. lovbekendtgørelse nr. 822 af 8. december 1986, med de ændringer, der følger af lov nr. 910 af 8. december 1993.

Kapitel 1

Lovens område

§ 1. Loven omfatter personel, der er ansat eller indkaldt til tjeneste i det militære forsvar bortset fra hjemmeværnet, samt militært personel, der er afskediget eller hjemsendt.

Stk. 2. Bestemmelserne i § 11, stk. 2, gælder dog for alt personel ansat inden for Forsvarsministeriets område.

Kapitel 2

Inddeling

§ 2. Militært personel omfatter:

- 1) Befalingsmænd og menige, der indordnes i en rækkefølge af militære grader efter forsvarsministerens nærmere bestemmelse,
- 2) auditorpersonel, gejstligt personel og musikpersonel samt andet personel efter forsvarsministerens bestemmelse.

Stk. 2. Befalingsmænd omfatter personel af officersgruppen og sergentgruppen af linien og reserven. Menige omfatter personel af konstabelgruppen af linien og reserven samt konstabelelever og værnepligtige menige.

§ 3. Civilt personel kan midlertidigt tillægges militær grad og kommandomæssige beføjelser.

Forsvarsmin., 2. kt. 93-400-1

Kapitel 3

Tilgang og afgang mv.

§ 4. Forsvarsministeren fastsætter antallet af værnepligtige, der årligt indkaldes til forsvaret, og fastsætter tjenestetidens længde. Denne kan ikke overstige i alt 27 måneder.

Stk. 2. Forsvarsministeren fastsætter regler om uddannelse af værnepligtige under tjenesten og om tjenestens tilrettelæggelse.

Stk. 3. Forsvarsministeren fastsætter aflønningen af personel, der aftjener værnepligt. Forsvarsministeren fastsætter de nærmere regler for udbetaling mv., herunder ydelse af forskud ved indkaldelse og indeholdelse i lønnen til dækning af gæld til forsvaret.

Stk. 4. Værnepligtige skal give vedkommende militære myndigheder de oplysninger om deres uddannelsesforhold, der har betydning for værnepligtstjenesten, og kan under tjenesten anvendes i overensstemmelse med deres uddannelse.

§ 5. Militære tjenestemænd kan, såfremt tjenstlige grunde gør det ønskeligt, efter ansøgning afskediges med egenpension i henhold til lov om tjenestemandspension, når de samtidig ansættes i reserven.

§ 6. Bestemmelsen i § 27 i lov om tjenestemænd i staten, folkeskolen og folkekirken kan fraviges, når forholdene taler for det.

§ 7. Pligten til at forrette tjeneste i forsvaret ophører for ikke-tjenstgørende befalingsmænd og menige ved udgangen af det år, hvori de på-

DLOV

Schultz Grafisk A/S 081/07923 14-02 b/fors89863

gældende fylder henholdsvis 60 og 50 år, jf. dog § 9, stk. 3.

§ 8. Personel af reserven samt personel, der er meddelt tjenestefrihed, eller hvis kontrakt er midlertidigt ophævet, har pligt til at forrette tjeneste, når det skønnes nødvendigt af hensyn til landets sikkerhed.

§ 9. Forsvarsministeren kan under krig eller andre ekstraordinære forhold foretage de nødvendige indkaldelser af personel.

Stk. 2. Under de forhold, der er nævnt i stk. 1, kan ansatte i forsvaret ikke forlange ansættelsesforholdet bragt til ophør.

Stk. 3. Befalingsmænd, der er afskediget med pension, har under de forhold, der er nævnt i stk. 1, pligt til at forrette tjeneste i forsvaret indtil det fyldte 65. år.

Stk. 4. Personel, der forretter tjeneste under de forhold, der er nævnt i stk. 1, ydes løn mv. efter regler, der fastsættes af forsvarsministeren.

Kapitel 4

Forskellige bestemmelser

§ 10. Værnepligtige kan overføres til tjeneste i hjemmeværnet.

§ 11. Personellet har efter forsvarsministerens nærmere bestemmelse pligt til at forrette tjeneste uden for landets grænser, herunder tjeneste i forbindelse med opgaver, der udføres efter anmodning fra internationale organisationer mv.

Stk. 2. Personel, der forretter tjeneste i udlandet, vil kunne oppebære udetillæg mv. efter regler, der fastsættes af forsvarsministeren.

§ 11 a. Forsvarsministeren fastsætter regler for ydelse af erstatning, herunder for tab af forsørger, samt godtgørelse for varigt men til personel, som udsendes til udlandet med henblik på deltagelse i konfliktforebyggende, fredsbevarende, fredsskabende, humanitære og andre lignende opgaver, og som omkommer eller påføres varigt men under eller som følge af tjenesten.

Stk. 2. Erstatning for tab af forsørger udbetales til den efterladte ægtefælle, samlever eller børn under 21 år. Såfremt der ikke efterlades nogen berettiget til erstatning for tab af forsør-

ger, udbetales en erstatning til boet. Forsvarsministeren fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Det er en betingelse for udbetaling af ydelser efter stk. 1, at hændelsen ikke kan tilregnes den skadelidte som forsætlig skadevoldelse på sig selv.

Stk. 4. Reglerne i stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse på personel, som i tjenesten rydder, bortsprænger, fjerner eller destruerer ammunition, sprængstoffer og lign., for hvis fremstilling og udlægning det danske forsvar ikke er ansvarligt.

Stk. 5. Størrelsen af erstatninger og godtgørelse for varigt men fastsættes på de årlige bevillingslove.

§ 12. Forsvarsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om varigheden af den tjeneste, ansatte i forsvaret forpligter sig til at udføre efter endt uddannelse eller efter afgang fra uddannelsen af årsager, som skyldes eget forhold.

§ 13. Tjenstgørende personel, der skal afskediges inden det fyldte 60. år, har under forudsætning af tilfredsstillende tjenstlige forhold fortrinsvis adgang til ansættelse ved myndigheder og institutioner mv. under Forsvarsministeriet i stillinger, der ikke efter normal praksis besættes som advancementsstillinger, og hvortil de pågældende efter deres uddannelse og tjeneste må anses for egnede.

§ 14. For militære tjenstemænd finder bestemmelserne i lov om tjenstemænd i staten, folkeskolen og folkekirken § 20, stk. 2 og 3, samt §§ 21-24 ikke anvendelse, når sagen hører til de sager, der efter militær retsplejelov skal behandles som militære straffesager.

Kapitel 5

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 15. Loven træder i kraft den 1. januar 1983.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov nr. 335 af 18. juni 1969 om forsvarets personel.

§ 16. Bestemmelsen i lov nr. 335 af 18. juni 1969 om forsvarets personel § 15, stk. 1, opretholdes for allerede ansatte officerer.

Stk. 2. Bestemmelsen i lov nr. 174 af 16. maj 1962 om forsvarets personel § 24, stk. 1, opretholdes.

Lov nr. 307 af 4. juni 1986, der vedrører personellovens § 4 og § 12, fastsætter i § 2, at loven træder i kraft den 1. juli 1986.

Lov nr. 910 af 8. december 1993, der vedrører personellovens §§ 1, 4, 9, 11 og 11 a, fastsætter i § 6, at loven træder i kraft den 1. januar 1994.

Forsvarsministeriet, den 7. februar 1994

HANS HÆKKERUP

/ Else K. Sørensen

Bekendtgørelse af lov om luftfart

Herved bekendtgøres lov nr. 252 af 10. juni 1960, jf. lovbekendtgørelse nr. 118 af 12. marts 1993, med de ændringer, der er en følge af lov nr. 1139 af 22. december 1993.

Civil luftfart

Kapitel 1

Indledende bestemmelser

§ 3. Når hensynet til den offentlige sikkerhed eller militære grunde kræver det, kan trafikministeren bestemme, at adgangen til luftfart inden for visse områder indskrænkes eller forbydes.

Stk. 2. Når den offentlige sikkerhed kræver det, eller der ellers foreligger ganske særlige omstændigheder, kan trafikministeren bestem-

me, at adgangen til luftfart inden for hele riget midlertidigt indskrænkes eller forbydes.

Kapitel 6

Flyvepladser og andre luftfartsanlæg

Almindelige bestemmelser

§ 53. Trafikministeren kan efter forhandling med forsvarsministeren etablere luftveje og andre områder, inden for hvilke luftfarten skal være underkastet særlig regulering.

Kapitel 8

Bestemmelser om lufttrafik m.v.

§ 85. Luftfartøjer må ikke uden tilladelse af trafikministeren og justitsministeren eller af den, som disse dertil bemyndiger, medføre eksplosive stoffer, krigsmateriel eller krigsammunition. Trafikministeren kan efter forhandling med forsvarsministeren og justitsministeren ved forskrift gøre undtagelse fra bestemmelsen i 1. punktum og fastsætter – ligeledes efter forhandling med justitsministeren – hvad der skal forstås ved eksplosive stoffer, krigsmateriel eller krigsammunition.

Stk. 2. Trafikministeren kan af hensyn til den offentlige orden og sikkerhed forbyde eller opstille vilkår for befordring af andet end det i stk. 1 nævnte gods.

Stk. 3. Statens Luftfartsvæsen har til enhver tid ret til at undersøge, om gods indleveret til transport med luftfartøj er omfattet af de regler, der er fastsat i medfør af stk. 1, 1. punktum, og stk. 2, og om vilkårene for transport af sådant gods er opfyldt. Den rådighedsberettigede skal så vidt muligt have lejlighed til at overvære undersøgelsen.

Stk. 4. Trafikministeren kan endvidere efter forhandling med forsvarsministeren og justitsministeren forbyde eller give nærmere forskrifter om adgang til at medføre eller benytte fotoapparatet om bord på luftfartøjer.

II Militær og anden ikke-erhvervsmæssig statsluftfart

Kapitel 15

§ 154. Bestemmelse om, i hvilken udstrækning og eventuelt med hvilke ændringer og tilføjelser de i denne lov fastsatte bestemmelser om civil luftfart og de i medfør heraf udfærdigede forskrifter skal få anvendelse på danske militære luftfartøjer og i øvrigt i forbindelse med militær luftfart, træffes af forsvarsministeren. Bestemmelser, der berører civil luftfart, kan, for så vidt de afviger fra de i nærværende lov givne, kun gennemføres efter forhandling med trafikministeren.

Stk. 2. Hvad der er bestemt om bjærgning i § 132, skal dog altid gælde de i stk. 1 nævnte luftfartøjer.

§ 155. For så vidt angår danske luftfartøjer, som ikke er militære, men udelukkende anvendes af den danske stat i ikke-erhvervsmæssigt øjemed, kommer de i denne lov fastsatte bestemmelser om civil luftfart – med undtagelse af bestemmelsen i § 133 – til anvendelse.

Stk. 2. Trafikministeren kan bestemme, at visse af lovens regler ikke skal få anvendelse på de i stk. 1 omhandlede luftfartøjer. Hvad der er bestemt om bjærgning i § 132 og om straf i kapitel 13, skal dog altid gælde de i stk. 1 nævnte luftfartøjer.

§ 156. Luftfart over dansk område med fremmede militære luftfartøjer og med andre fremmede luftfartøjer, som udelukkende anvendes til statsformål af ikke-erhvervsmæssig art, kan kun finde sted efter forud givet tilladelse eller i henhold til bestemmelser for fremmede militære luftfartøjers adgang til dansk område under fredsforhold.

Stk. 2. Sådant tilladelse med dertil knyttede betingelser meddeles, for så vidt angår militære luftfartøjer, af forsvarsministeren efter fornøden forhandling med trafikministeren og for de øvrige af de i stk. 1 omhandlede luftfartøjer af trafikministeren.

Trafikministeriet, den 7. marts 1994

JAN TRØJBORG

/ B. Willumsen

Bekendtgørelse af lov om hjemmевærnet

Herved bekendtgøres lov nr. 231 af 26. maj 1982. Lov om hjemmевærnet, med de ændringer, der følger af lov nr. 910 af den 8. december 1993.

Kapitel 1

Formål

§ 1. Hjemmевærnet deltager som en del af det militære forsvar i løsningen af de opgaver, der påhviler hæren, søværnet og flyvevåbnet.

Stk. 2. Hjemmевærnets virksomhed tilrettelægges således, at personellets opgaver i videst muligt omfang udføres i eller i umiddelbar nærhed af den enkeltes hjemegn.

Kapitel 2

Organisation

§ 2. Hjemmевærnet består af hjemmевærnskommandoen, hærhjemmевærnet, marinehjemmевærnet og flyverhjemmевærnet samt organer til støtte herfor.

Stk. 2. Hjemmевærnsledelsen består af chefen for hjemmевærnet og den kommitterede for hjemmевærnet. Hjemmевærnsledelsen er over for forsvarsministeren ansvarlig for hjemmевærnets samlede virke.

Stk. 3. Hjemmевærnsstaben bistår hjemmевærnsledelsen ved løsningen af de opgaver, der påhviler denne.

Stk. 4. Hjemmевærnsledelsen og hjemmевærnsstaben indgår i hjemmевærnskommandoen.

§ 3. Hjemmевærnet hører administrativt under forsvarsministeren.

Stk. 2. Når enheder af hjemmевærnet deltager i værnenes øvelser, er de deltagende hjemmевærnsenheder operativt underlagt vedkommende værnsenhed.

Stk. 3. Når hjemmевærnet eller dele heraf under krig eller truende udsigt til krig beordres til at deltage i løsningen af forsvarsmæssige opgaver, overtager forsvarschefen kommandoen over de deltagende hjemmевærnsenheder.

§ 4. Chefen for hjemmевærnet fastsætter bestemmelser for uddannelsen i hjemmевærnet og er forsvarschefens rådgiver i militære anliggender, der vedrører hjemmевærnet.

Stk. 2. Den kommitterede for hjemmевærnet er leder af arbejdet for tilgang til hjemmевærnet og det folkelige arbejde indenfor dette. Den kommitterede virker for et godt forhold mellem hjemmевærnet og befolkningen og fastsætter bestemmelser for hjemmевærnets oplysnings-

virksomhed. Den kommitterede har et antal hjemmевærnskonsulenter til sin rådighed.

§ 5. Sammensætningen og organisationen af hjemmевærnet fastsættes i øvrigt af forsvarsministeren.

Kapitel 3

Personel

§ 6. Hjemmевærnets personel omfatter:

- 1) Det militære personel:
 - a) militært personel ansat til fuld tjeneste i hjemmевærnet,
 - b) frivilligt personel og
 - c) værnepligtigt personel.
- 2) Det civile personel i hjemmевærnet.

§ 7. Militært personel omfatter befalingsmænd og menige, der indordnes i en rækkefølge af militære grader efter forsvarsministerens nærmere bestemmelse.

Stk. 2. Befalingsmænd omfatter personel af officersgruppen og sergentgruppen.

§ 8. Civilt personel kan midlertidigt tillægges militær grad og kommandomæssige beføjelser.

§ 9. Som frivillige i hjemmевærnet kan optages mænd og kvinder fra begyndelsen af det år, hvori de fylder 18 år, som

- 1) har dansk indfødsret, jf. dog stk. 2,
- 2) er egnede til tjeneste i hjemmевærnet,
- 3) er bosiddende her i landet,
- 4) har arbejdsplads eller fast bopæl inden for den hjemmевærnsenheds område, i hvilken de søger optagelse, og som
- 5) er værdige til den agtelse og tillid, som tjenesten forudsætter.

Stk. 2. Forsvarsministeren kan tillade, at en person, der ikke har dansk indfødsret optages i hjemmевærnet, når særlige omstændigheder taler derfor og det ikke strider mod overenskomst med fremmed stat.

Stk. 3. Forsvarsministeren kan bestemme at personer, der er ansat ved bestemte myndigheder og virksomheder, eller som har mødepligt ved forsvarets øvrige myndigheder eller civilforsvaret, ikke eller kun under bestemte betingelser kan optages som frivillige i hjemmевærnet.

§ 10. Landet opdeles i et antal distriktsområder, for hvilke der oprettes distriktsudvalg. Ud-

valget træffer afgørelse om optagelse som frivillig i hjemmевærnet. Udvalgets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2. Distriktsudvalget består af en formand og 4 andre medlemmer, der udpeges for 4 år ad gangen. Formanden udpeges af forsvarsministeren, der også udpeger de øvrige medlemmer efter indstilling fra Kommunernes Landsforening, for distrikter, der er beliggende i Københavns og Frederiksberg kommuner, dog efter indstilling fra henholdsvis Københavns Magistrat og Frederiksberg kommunalbestyrelse. For et distriktsområde, der omfatter dele af Københavns kommune, og andre kommuner, bestemmer forsvarsministeren, hvorledes de 4 medlemmer indstilles.

Stk. 3. Et distriktsområde kan inddeles i underområder. Distriktsudvalgene kan for hvert underområde udpege indtil 3 personer til at bistå sig med arbejdet.

Stk. 4. Forsvarsministeren fastsætter de nærmere bestemmelser for distriktsudvalgenes nedsættelse og sagsbehandling.

Stk. 5. Udgifter i forbindelse med lægeundersøgelser og attestudstedelse, der er foretaget efter anmodning fra et distriktsudvalg, kan godtgøres efter regler, der fastsættes af forsvarsministeren.

§ 11. Under krig eller andre ekstraordinære forhold kan værnepligtige indkaldes til værnepligtstjeneste i hjemmевærnet, hvis de enten er overført til hjemmевærnet efter at have gjort værnepligtstjeneste ved en af forsvarets øvrige myndigheder eller er fordelt til hjemmевærnet.

Stk. 2. Pligten til at forrette tjeneste som nævnt i stk. 1 ophører ved udgangen af det år, hvori den enkelte fylder 50 år.

§ 12. Under krig eller andre ekstraordinære forhold kan personellet ikke forlange ansættelsesforholdet eller kontraktforholdet bragt til ophør.

Stk. 2. Personel, der forretter tjeneste under krig eller andre ekstraordinære forhold, ydes løn mv. efter regler, der fastsættes af forsvarsministeren.

§ 13. Bestemmelsen i § 27 i lov om tjenestemænd i staten, folkeskolen og folkekirken kan fraviges for tjenestemænd i hjemmевærnet, når forholdene taler for det.

Kapitel 4

Uddannelse

§ 14. Militært personel, der ikke har gennemgået den første samlede tjeneste som værnepligtig efter loven om forsvarets personel eller tilsvarende uddannelse, skal gennemgå uddannelse i hjemmeværnet i 100 timer det første år og i 50 timer om året i andet og tredje år.

Stk. 2. Militært personel, der har gennemgået den første samlede tjeneste som værnepligtig i forsvaret eller tilsvarende uddannelse eller den i stk. 1 nævnte uddannelse, skal gennemgå uddannelse i hjemmeværnet i indtil 24 timer om året.

§ 15. Det personel, der er nævnt i § 9, kan opnå adgang til supplerende frivillig uddannelse, herunder specialuddannelse til løsning af særlige opgaver.

§ 16. Forsvarsministeren fastsætter nærmere bestemmelse om varigheden af den tjeneste, ansatte i hjemmeværnet forpligter sig til at udføre efter endt uddannelse.

§ 16 a. Forsvarsministeren fastsætter regler for udbetaling af ydelser mv. til frivilligt personel.

Kapitel 5

Personellets pligter, rets- og straffeforhold

§ 17. En person optages som frivillig i hjemmeværnet ved at underskrive en kontrakt, hvorefter den pågældende skal

- 1) gennemgå uddannelse, jf. § 14,
- 2) forrette tjeneste under krig eller andre ekstraordinære forhold,
- 3) give møde i fredstid ved katastrofealarm,
- 4) overholde reglerne for den militære sikkerhed også efter udtræden af hjemmeværnet,
- 5) opbevare og vedligeholde personlig udrustning, herunder våben, mundering og ammunition, i overensstemmelse med de forskrifter, der er fastsat herfor,
- 6) yde erstatning for tab af den udleverede udrustning eller for skader på denne efter de almindelige erstatningsregler og
- 7) overholde de tjenstlige bestemmelser, der i øvrigt er fastsat for hjemmeværns personel.

Stk. 2. Uden for de tilfælde, der er nævnt i § 12, kan kontrakten af personellet opsiges med 3 måneders varsel, for befalingsmænds vedkom-

mende dog senest med fratræden ved udgangen af den måned, hvori den enkelte fylder 60 år, medmindre andet aftales.

Stk. 3. Kontrakten kan af hjemmeværnet ophæves uden varsel, hvis den frivillige ikke længere opfylder de betingelser, der er fastsat for optagelse i hjemmeværnet, eller tilsidesætter de pligter, der påhviler den pågældende i forbindelse med tjenesten.

§ 18. Det personel, der er nævnt i §§ 9 og 11, er kun under krig eller andre ekstraordinære forhold omfattet af reglerne i militær straffelov og militær retsplejelov.

§ 19. Tjenstlige forseelser, der begås af det personel, der er nævnt i §§ 9 og 11, kan afgøres med anvendelse af disciplinære midler.

Stk. 2. Som disciplinære midler kan anvendes mundtlige og skriftlige tilrettevisninger samt bortvisning fra uddannelsen på skoler og kurser.

Stk. 3. Forsvarsministeren fastsætter nærmere regler om anvendelse af disciplinære midler og om, hvem der skal have myndighed til at anvende disse.

§ 20. Afgørelser efter § 19 kan ikke indbringes for retten, men skal på begæring af den, der er blevet pålagt et disciplinært middel, indbringes for rettergangschefen.

Stk. 2. Indbringelse af en afgørelse for rettergangschefen har ikke opsættende virkning.

§ 21. For Militære tjenestemænd finder bestemmelserne i lov om tjenestemænd i staten, folkeskolen og folkekirken § 20, stk. 2 og 3, samt §§ 21-24 ikke anvendelse, når sagen hører til de sager, der efter militær retsplejelov skal behandles som militære straffesager.

§ 21 a. Der kan ydes erstatning til hjemmeværns personel i medfør af bestemmelserne i § 11 a. i lov om forsvarets personel efter regler, der fastsættes af forsvarsministeren.

Kapitel 6

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 22. Loven træder i kraft den 1. juli 1982.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov nr. 168 af 31. maj 1961 om hjemmeværnet, jf. lovbekendtgørelse nr. 544 af 20. august 1973.

§ 23. Bestemmelsen i lov nr. 168 af 31. maj 1961 om hjemmeværnet § 19, 1. pkt., opretholdes.

Lov nr. 910 af den 8. december 1993 indeholder følgende ikrafttrædelsesbestemmelse:

§ 6

Loven træder i kraft den 1. januar 1994.

Forsvarsministeriet, den 8. marts 1994

HANS HÆKKERUP

/ J. Hansen-Nord

Bekendtgørelse om koncession for Tele Danmark A/S

I henhold til lov nr. 743 af 14. november 1990 er udstedt koncession til Tele Danmark A/S, jf. kommunikationsministerens bekendtgørelse nr. 852 af 11. december 1990.

Der har været optaget forhandlinger mellem staten som koncessionsgiver og Tele Danmark A/S som koncessionshaver om ændringer i koncessionen i forbindelse med de ændringer, der ved lov nr. 154 af 8. marts 1994 er foretaget i lov om visse forhold på telekommunikationsområdet.

Mellem ministeren for kommunikation og turisme og Tele Danmark A/S er der opnået enighed om disse ændringer. Koncessionen har herefter følgende ordlyd:

§ 1. Tele Danmark A/S (i det følgende benævnt »koncessionshaveren«) meddeles koncession (eneret) på anlæg og drift af de transmissionsveje og centraler, der er knyttet til følgende offentlige radio- og trådbårne telekommunikationstjenester samt udbudet af disse (i det følgende benævnt »det koncessionerede område«):

- 1) Telefonitjenester.
- 2) Tekst- og datakommunikationstjenester.
- 3) Udleje af faste kredsløb.
- 4) Mobilkommunikations- og satellittjenester.
- 5) Fremføring i telenettet af radio- og fjernsynsprogrammer.

Koncessionen omfatter dog ikke de områder, som er nævnt i § 2.

Stk. 2. Koncessionen gælder fra den 1. januar 1991. For de aktiviteter, der er omfattet af bekendtgørelse nr. 982 af 22. december 1986 af den for Jydsk Telefon-Aktieselskab udfærdigede

de koncession samt bekendtgørelse nr. 983 af 22. december 1986 af den for Københavns Telefon Aktieselskab udfærdigede koncession, gælder koncessionen dog først fra den 1. marts 1992.

Stk. 3. Koncessionshaver kan overlade anlæg og drift af de tjenester med tilhørende transmissionsveje og centraler, der er omfattet af koncessionen, til helejede datterselskaber. Hvis koncessionshaver ønsker at overlade anlæg og drift af de nævnte tjenester, transmissionsveje og centraler til andre end helejede datterselskaber, skal dette godkendes af ministeren for kommunikation og turisme.

§ 2. Eneretten omfatter ikke:

- 1) Anlæg, der af kommuner eller kommunale institutioner (brandvæsen, vandværk m.m.) udelukkende benyttes til den indre kommunale tjeneste.
- 2) Anlæg, der af statsbanerne eller private jernbaner benyttes til meddelelser vedrørende jernbanetjenesten.
- 3) Anlæg inden for en ejendoms grænser eller mellem flere samme ejer tilhørende eller til en og samme bedrift forenede ejendomme, dog under forudsætning af, at det pågældende anlæg ikke fører over det statens højhedsret undergivne søterritorium, og at anlægget alene benyttes til ejerens eget brug.
- 4) Anlæg, der iværksættes af indtil 10 personer udelukkende til eget brug, for så vidt afstanden mellem dets endepunkter i ingen retning overstiger 22,5 km, alt dog kun under forudsætning af, at der i anlægsøjeblikket på de vedkommende steder ikke findes af

koncessionshaveren oprettede anlæg, som kan komme de pågældende personer til nytte.

- 5) Ledninger, som staten har anlagt, samt ledninger, som staten fremtidig måtte ville anlægge af hensyn til særlige forhold.
- 6) Anlæg og drift af tjenester, transmissionsveje og centraler, der er omfattet af særrettigheder.
- 7) Anlæg og drift af tjenester, transmissionsveje og centraler, hvorom der er truffet beslutning om liberalisering, herunder anlæg og drift af tjenester, transmissionsveje og centraler, der er omfattet af regulering i medfør af § 3 i lov om visse forhold på telekommunikationsområdet.

Stk. 2. Koncessionshaveren skal uanset bestemmelsen i § 17 tåle, at koncessionen indskrænkes i overensstemmelse med, at der træffes beslutning om liberalisering eller indføres særrettigheder på de af koncessionen omfattede områder, jf. stk. 1.

Stk. 3. En ajourført oversigt over de tjenester m.v. som er omfattet af stk. 1 nr. 6-7 kan fås ved henvendelse til Telestyrelsen.

§ 3. På de områder, hvor koncessionshaver har eneret på internationale tjenester og transmissionsveje er koncessionshaver eneste anerkendte danske teleoperatør (RPOA (Recognised Private Operating Agency)) i forhold til ITU (Den Internationale Telekommunikations Union).

§ 4. Ministeren for kommunikation og turisme kan med henblik på ekstraordinære forhold give koncessionshaveren pålæg om sikring og opretholdelse uden udgift for staten af samfundsvigtig telekommunikationstrafik, om fornødent ved begrænsning af den almindelige adgang til nettet.

§ 5. Koncessionshaverens takstfastsættelse og takstprincipper for det koncessionerede område samt ændringer heri skal godkendes af ministeren for kommunikation og turisme.

Stk. 2. Den takstfastsættelse, som er nævnt i stk. 1, kan omfatte grupper af tjenester og kan gælde inden for et på forhånd fastlagt tidsrum.

Stk. 3. Ministeren for kommunikation og turisme kan forlange, at gældende takstfastsættelse og takstprincipper ændres, jf. stk. 1 og 2.

§ 6. Koncessionshaveren skal udarbejde abonnementsvilkår for koncessionshaverens net og tjenester på det koncessionerede område, der bl.a. skal give alle og enhver adgang til på rimelige og lige vilkår at få tilslutning til og benytte koncessionshaverens anlæg.

Stk. 2. Der udarbejdes endvidere vilkår for tilslutning til det offentlige telenet for operatører, der udbyder tjenester, der er omfattet af særrettigheder. Tilsvarende vilkår udarbejdes i fornødent omfang for tjenester omfattet af § 3 i lov om visse forhold på telekommunikationsområdet.

Stk. 3. Koncessionshaverens vilkår, jf. stk. 1 og 2, samt ændringer heri skal godkendes af ministeren for kommunikation og turisme.

Stk. 4. Ministeren for kommunikation og turisme kan forlange, at gældende vilkår, jf. stk. 1 og 2, ændres.

Stk. 5. Koncessionshaver skal på begæring give ministeren for kommunikation og turisme oplysninger om samtrafikaftaler med teleoperatører i andre lande vedrørende tjenester, som ikke er omfattet af stk. 2.

Stk. 6. Ministeren for kommunikation og turisme kan i overensstemmelse med EF/EU-retten forlange samtrafikaftaler, som er nævnt i stk. 5, ændret.

§ 7. Koncessionshaveren skal overholde bestemmelser, der fastsættes af ministeren for kommunikation og turisme i medfør af EF/EU-retten.

Stk. 2. Koncessionshaveren skal efter ministeren for kommunikation og turismes nærmere bestemmelse overholde relevante vedtagelser truffet i det internationale samarbejde på telekommunikationsområdet.

Stk. 3. Koncessionshaveren skal efter ministeren for kommunikation og turismes nærmere bestemmelse vederlagsfrit medvirke i internationale samarbejdsorganisationer samt i specifikationsarbejdet, hvor dette har betydning for funktionsevnen af de tjenester og netdele, som er nævnt i § 1, stk. 1.

§ 8. Koncessionshaveren er, jf. bemærkningerne til § 2, stk. 4 i lov nr. 743 af 14. november 1990, forpligtet til efter ministeren for kommunikation og turismes nærmere bestemmelse at udføre særlige opgaver – også selvom disse måtte give underskud eller ikke give sædvanlig fortjeneste.

§ 9. Koncessionshaveren opretter efter forhandling med bestyrelsen for Danmarks Radio og med den centrale bestyrelse for TV 2 de senderstationer, som er nødvendige for Danmarks Radios og TV 2's spredning af lyd- og billedprogrammer, og varetager stationernes drift.

Stk. 2. De nærmere betingelser for afholdelse og betaling af koncessionshaverens udgifter i forbindelse med udførelsen af de i stk. 1 nævnte opgaver samt for de kontributions- og distributionsnet, som benyttes i forbindelse hermed, kan fastsættes af ministeren for kommunikation og turisme efter forhandling med kulturministeren.

Stk. 3. Koncessionshaveren fremskaffer efter forhandling med bestyrelsen for Danmarks Radio sendekapacitet til udsendelse af Danmarks Radios kortbølgeprogrammer, jf. § 7, stk. 4 i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

Stk. 4. Betaling af koncessionshaverens udgifter til oprettelse og drift af de i stk. 1 og 3 omtalte senderstationer finder sted til en omkostningsbaseret pris.

§ 10. Koncessionshaver skal gennem udbygning og vedligeholdelse m.v. sikre, at koncessionshavers anlæg med tilhørende tjenester på det koncessionerede område er tidssvarende.

§ 11. Ministeren for kommunikation og turisme skal godkende:

- 1) Reglement for det koncessionshavende selskabs regnskabsføring og regnskabsaflægelse m.v. samt ændringer i eller afvigelser fra dette reglement.
- 2) Koncessionshaverens selskabsvedtægter samt ændringer heri.

§ 12. Koncessionshaveren skal efter samråd med Finansministeriet udøve tilsyn med løn-, pensions- og øvrige ansættelsesvilkår samt normering for personale ansat på det koncessionerede område.

§ 13. Bestemmelserne i §§ 9, 11, 12 og 14 i lov nr. 84 af 11. maj 1897 om telegrafer og telefoner om anbringelse af statens telegraf- og telefonledninger på, over eller under fremmed grund og ejendom m.m. gælder også for koncessionshaverens anlæg under tilsyn af ministeren for kommunikation og turisme.

Stk. 2. Anvendelsen af bestemmelserne i § 9, stk. 1 og 2, i førnævnte lov er i hvert enkelt til-

fælde betinget af ministeren for kommunikation og turismes samtykke.

§ 14. Koncessionshaverens ansatte samt de i koncessionshaverens datterselskaber ansatte skal hemmeligholde al kommunikation via nettet såvel som navne på brugere af nettet.

§ 15. Koncessionshaveren betaler til staten en årlig ydelse, der udgør 4% af koncessionshaverens og dennes datterselskabers årlige nettoindtægter på eneretsområderne.

Stk. 2. Ministeren for kommunikation og turisme kan bestemme, at visse aktivitetsområder undtages fra det i stk. 1 nævnte beregningsgrundlag.

Stk. 3. Koncessionshaveren udarbejder en nærmere beskrivelse af de aktivitetsområder, som indgår i beregningsgrundlaget for den omsætningsafhængige ydelse. Beskrivelsen samt ændringer heri skal godkendes af ministeren for kommunikation og turisme.

Stk. 4. Rigtigheden af den regnskabsmæssige beregning af den omsætningsafhængige ydelse er omfattet af den almindelige revision af det koncessionshavende selskabs regnskaber, der foretages af selskabets generalforsamlingsvalgte revisorer. Disse udarbejder til ministeren for kommunikation og turisme en erklæring herom.

Stk. 5. Ministeren for kommunikation og turisme kan i øvrigt fastsætte nærmere regler for ydelsens beregning og betaling.

§ 16. Pr. 1. marts 1997 har staten ret til efter derom ét år forud givet varsel at indløse samtlige aktier til en kurs af 125 kr. pr. 100 kr. med tillæg af regnskabsmæssigt udbytte for den del af det løbende regnskabsår, der måtte være forløbet, når indløsningen finder sted. Staten kan imidlertid også begrænse indløsningen til kun at omfatte en del af aktiekapitalen, i hvilket tilfælde det ved en af notarius publicus foretagen lodtrækning bestemmes, hvilke aktier der skal indløses. De nærmere regler såvel om denne lodtrækning som om indløsningen i det hele, hvad enten den angår samtlige aktier eller en del af dem, fastsættes af ministeren for kommunikation og turisme.

Stk. 2. Opdeler det koncessionshavende selskab sin aktiekapital i to klasser, gælder bestemmelsen i stk. 1 kun for den oprindelige aktieklasser (A-klassen). Der gælder ingen indløs-

ningsbestemmelse for den nye aktieklasser (B-klassen).

Stk. 3. Den indløsningsret, som er nævnt i stk. 1, vil blive bragt i anvendelse af ministeren for kommunikation og turisme med virkning pr. 1. marts 1997. Uanset indløsningen løber koncessionen herefter videre.

§ 17. Koncessionen løber i perioder á fem år. Koncessionen kan med et års varsel bringes til ophør af ministeren for kommunikation og turisme, første gang pr. 1. marts 2002. Bringes koncessionen ikke til ophør pr. 1. marts 2002 løber den uændret videre i endnu en periode på fem år, ved hvis udløb koncessionen igen kan bringes til ophør, og således fremdeles.

§ 18. Ved overtrædelse af koncessionens bestemmelser kan ministeren for kommunikation og turisme pålægge koncessionshaveren en bød på indtil 1 mio.kr. Ministeren for kommunikation og turisme kan fastsætte dagbøder på indtil 50.000 kr. pr. dag med henblik på at fremtvinge, at koncessionshaveren efterlever påbud givet i medfør af koncessionen. Der er udpantningsret for beløbene.

Stk. 2. Uanset bestemmelsen i § 17 kan ministeren for kommunikation og turisme tilbagekalde koncessionen, hvis de heri fastsatte bestemmelser overtrædes, og hvis der foreligger en væsentlig misligholdelse af koncessionsvilkårene.

§ 19. Alle forhold, der er omfattet af koncessionen, er underkastet tilsyn af ministeren for

kommunikation og turisme, der ved overtrædelse af koncessionen kan meddele koncessionshaver de fornødne påbud. Koncessionshaveren skal på begæring meddele ministeren for kommunikation og turisme enhver oplysning om sine forhold.

Stk. 2. Ministeren for kommunikation og turisme kan beslutte, at det tilsyn, som er nævnt i stk. 1 samt ministerens øvrige beføjelser i henhold til koncessionen, helt eller delvist skal varetages af Telestyrelsen.

Stk. 3. Angående det tilsyn, der vil være at føre med koncessionshaverens regnskabsføring, fastsættes de nærmere regler i det i § 11, nr. 1, omhandlede reglement.

Stk. 4. Koncessionshaver godtgør staten de udgifter, som er forbundet med administration m.v. af § 2, stk. 1, 3 og 4 i lov om visse forhold på telekommunikationsområdet og administrative forskrifter udstedt i medfør heraf.

§ 20. Klager over koncessionshaver eller dennes datterselskabers forhold på det koncessionerede område over for det offentlige eller private kan ministeren for kommunikation og turisme afgøre med bindende virkning for koncessionshaver, jf. dog § 3 b i lov om visse forhold på telekommunikationsområdet.

§ 21. Bekendtgørelsen træder i kraft den 20. marts 1994.

Stk. 2. Bekendtgørelse nr. 852 af 11. december 1990 ophæves, dog således at Tele Danmark A/S' koncession løber videre med det indhold, der er fastsat i denne bekendtgørelse.

Ministeriet for Kommunikation og Turisme, den 10. marts 1994

HELGE MORTENSEN

/ Susanne Andersen

Bekendtgørelse om udlevering af lægemidler i forsyningsmæssige nødsituationer samt under krise eller krig

I medfør af § 38, stk. 1, § 42, stk. 1, § 43, § 44 og § 72, stk. 2, i lov nr. 279 af 6. juni 1984 om apoteksvirksomhed, § 6, stk. 2, og § 44, stk. 2, i lov om lægemidler, jf. lovbekendtgørelse nr. 452 af 10. juni 1992, og § 28, stk. 2, i beredskabsloven, lov nr. 1054 af 23. december 1992, fastsættes efter bemyndigelse:

§ 1. Bestemmelserne i denne bekendtgørelse gælder i forsyningsmæssige nødsituationer samt under krise eller krig. Bestemmelserne gælder forud for eventuelle modstridende bestemmelser fastsat i medfør af ovennævnte regler.

Stk. 2. Hvis en af de i stk. 1 omtalte situationer indtræder, vil apotekerne modtage meddelelse herom fra Sundhedsstyrelsen.

Stk. 3. Bestemmelserne i §§ 2-4 gælder ikke for udlevering af lægemidler til sygehuse og lignende eller til brug i receptudstederens praksis.

Stk. 4. Bekendtgørelsen gælder ikke for veterinære lægemidler.

§ 2. Apotekerne må, uanset den af receptudstederen ordinerede mængde, kun udlevere receptpligtige lægemidler i en mængde svarende til 14 dages forbrug. Hvis et lægemiddel på grund af lægemiddelform, varierende indhold af aktive stoffer i de enkelte doser e.l. ikke hensigtsmæssigt kan udleveres til 14 dages forbrug, skal apoteket i stedet udlevere den mindst mulige mængde svarende til mere end 14 dages forbrug. Forbruget beregnes ud fra den på recepten angivne dosering.

Stk. 2. Apotekerne kan i de i stk. 1 nævnte tilfælde ompakke større lægemiddelpakninger til

mindre pakninger. De mindre pakninger skal emballeres i overensstemmelse med reglerne i bekendtgørelse om forbrugerpakninger af magistrelle lægemidler eller på anden hensigtsmæssig måde. Pakningerne skal forsynes med en kopi af indlægssedlen, hvis dette er muligt, og mærkes med følgende oplysninger i overensstemmelse med reglerne i bekendtgørelse om mærkning af og indlægssedler til lægemidler optaget i Sundhedsstyrelsens specialitetsregister: Lægemidlets navn, lægemiddelform, styrke, indholdsmængde, eventuel brugsanvisning og eventuelle advarsler. Brugsanvisning og advarsler kan udelades, hvis oplysningerne findes i en indlægsseddel, der er vedlagt pakningen.

Stk. 3. Ompakning af lægemidler skal foretages forsvarligt og omhyggeligt.

Stk. 4. Registerprisen på ompakkede lægemidler beregnes forholdsmæssigt ud fra den oprindelige paknings pris.

§ 3. Apotekerne kan begrænse udleveringen af et ikke receptpligtigt lægemiddel til den mindste pakning, de har på lager, eller en mængde svarende til 14 dages forbrug. Forbruget beregnes ud fra den på pakningen angivne dosering.

Stk. 2. Apotekerne kan i de i stk. 1 nævnte tilfælde ompakke større lægemiddelpakninger til mindre pakninger efter de i § 2, stk. 2-4, nævnte regler. Pakningerne skal endvidere forsynes med oplysning om indikationsområde og normaldosering.

Stk. 3. Apotekerne kan nægte at udlevere et ikke receptpligtigt lægemiddel, hvis den, der

11. juli 1994.

3695

Nr. 652.

ønsker lægemidlet udleveret, ikke skønnes at have et aktuelt behov for lægemidlet.

§ 4. De i bilag 1 nævnte lægemidler må, selv om de ikke er receptpligtige, kun udleveres efter recept. Lægemidlerne er omfattet af § 2 og § 5.

§ 5. Apotekerne kan udlevere et lægemiddel, der er synonymt med det ordinerede lægemid-

del, hvis det ordinerede lægemiddel ikke er på lager. Der skal ikke føres optegnelse over sådanne ekspeditioner efter reglerne i bekendtgørelse om apotekernes receptekspedition.

§ 6. Med bøde straffes den, der overtræder § 2 eller § 4.

§ 7. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. september 1994.

Sundhedsstyrelsen, den 11. juli 1994

KNUD KRISTENSEN

/ Mogens Bjørnbak-Hansen

Cirkulære om Telestyrelsens opgaver

Teleberedskab

§ 24. Udøvelse af de beføjelser, der er tillagt Telestyrelsen i bekendtgørelse nr. 98 af 20. februar 1991 om teleberedskab, jf. Lov nr. 1054 af 23. december 1993 - Beredskabsloven, jf. § 79, stk. 7.

Ministeriet for Kommunikation og Turisme, den 26. juli 1994

HELGE MORTENSEN

/ Mogens Ritsholm

Bekendtgørelse om det kommunale redningsberedskabs organisation, virksomhed, materiel og dimensionering

I medfør af § 14, § 16 og § 18, stk. 3, i beredskabsloven, lov nr. 1054 af 23. december 1992, fastsættes:

Kapitel 1

Redningsberedskabets opgaver

§ 1. Det kommunale redningsberedskab skal kunne yde en forsvarlig indsats ved brand eller overhængende fare for brand, ved sammenstyrtningssulykker, togulykker, flyulykker til lands, skibssulykker ved kaj, naturkatastrofer og akutte uheld med farlige stoffer på landjorden, i søer, i vandløb samt i havne. Det kommunale redningsberedskab skal endvidere kunne modtage, indkvartere og forpleje evakuerede og andre nødstedte.

Stk. 2. Det kommunale redningsberedskab skal tillige kunne yde en øjeblikkelig og mere omfattende indsats mod følgerne af krigshandlinger, jf. beredskabslovens § 12, stk. 2, i følgende kommuner:

- 1) kommuner med en sammenhængende bymæssig bebyggelse på mindst 30.000 indbyggere,
- 2) kommuner i det samordnede redningsberedskab i det storkøbenhavnske område og
- 3) kommuner med visse særlige risici.

Stk. 3. Indenrigsministeren udpeger de kommuner, der er omfattet af stk. 2.

§ 2. Kommunalbestyrelsen skal stille personale og materiel fra sit redningsberedskab til rådighed for en anden kommunes redningsbered-

skab, når der fremsættes anmodning herom, jf. § 19.

§ 3. Det kommunale redningsberedskabs opgaver kan udføres ved kommunens egen foranstaltning eller ved, at kommunalbestyrelsen indgår aftale om opgavevaretagelsen med en anden kommunalbestyrelse, et privat redningsvæsen eller frivillige brandværn.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan endvidere indgå aftale med Beredskabsstyrelsen om, at det statslige regionale redningsberedskab (Beredskabskorpset) udfører de opgaver, der er nævnt i stk. 1.

Stk. 3. Aftaler, der indgås med en anden kommunalbestyrelse, et privat redningsvæsen eller frivillige brandværn, skal godkendes af Beredskabsstyrelsen, jf. beredskabslovens § 13, stk. 1.

Kapitel 2

Beredskabet til indsats ved brandslukning og akutte uheld med farlige stoffer på landjorden m.v.

§ 4. Kommunalbestyrelsen skal sikre, at udrykningsområdet for en beredskabsstation fastlægges således, at de udrykningstider, der er nævnt i § 6, kan overholdes.

Stk. 2. Hvis de udrykningstider, der er nævnt i § 6, ikke kan overholdes, skal der etableres en hjælpeberedskabsstation med det materiel, der er nævnt i § 7, stk. 3.

Stk. 3. Beredskabsstyrelsen kan i særlige tilfælde fritage kommunalbestyrelsen for at etablere en hjælpeberedskabsstation.

Stk. 4. Beredskabsstyrelsen kan godkende, at to eller flere kommunalbestyrelser indgår aftale om fælles udrykningsområde under forudsætning af, at de udrykningstider, der er nævnt i § 6, kan overholdes.

§ 5. Dimensioneringen af materiellet til brandslukning fastsættes under hensyn til udrykningsområdets indbyggertal således:

- 1) Indtil 20.000 indbyggere: 1 slukningstog,
- 2) 20.000–30.000 indbyggere: 1 slukningstog samt 1 reduceret slukningstog,
- 3) 30.000–50.000 indbyggere: 2 slukningstog,
- 4) 50.000–60.000 indbyggere: 2 slukningstog samt 1 reduceret slukningstog,
- 5) 60.000–100.000 indbyggere: 3 slukningstog og
- 6) 100.000–200.000 indbyggere: 4 slukningstog.

Stk. 2. Indenrigsministeren fastsætter dimensioneringen af materiellet til udrykningsområder med mere end 200.000 indbyggere efter forhandling med de pågældende kommunalbestyrelser.

Stk. 3. Beredskabsstyrelsen kan i særlige tilfælde godkende en dimensionering på et lavere niveau end det, der er nævnt i stk. 1.

§ 6. Udrykningstiden, regnet fra alarmeringscentralens afgivelse af alarmen til førsteudrykningens fremmøde på skadestedet, må ikke overstige

- 1) 10 minutter i områder med tættere bebyggelse og
- 2) 15 minutter i områder med spredt bebyggelse.

§ 7. Førsteudrykningen til et skadested skal omfatte et slukningstog, der sammensættes under hensyn til bebyggelsens karakter og vandforsyningen inden for udrykningsområdet.

Stk. 2. Et slukningstog sammensættes således:

- 1) I byområder med et større antal bygninger med mere end 3 etager eller med større industribebyggelse og med et udbygget brandhanenet består slukningstoget af 1 automobilsprøjte 16 og 1 automobildrejestige,
- 2) i byområder uden højere bebyggelse eller større industribebyggelse og med et udbyg-

get brandhanenet består slukningstoget af 1 automobilsprøjte 16 og 1 vandtankvogn,

- 3) i byområder uden højere bebyggelse eller større industribebyggelse og uden et udbygget brandhanenet består slukningstoget af 1 automobilsprøjte 16 eller 8 samt 1 vandtankvogn og 1 slangetender med påhængs- eller bæresprøjte og
- 4) i landområder består slukningstoget af 1 automobilsprøjte 16 eller 8 samt 1 vandtankvogn og 1 slangetender med påhængs- eller bæresprøjte.

Stk. 3. I udrykningsområder med hjælpeberedskabsstation udgør udrykningen et slukningstog, der består af 1 automobilsprøjte 16 eller 8 eller 1 vandtankvogn med pumpe.

Stk. 4. Et reduceret slukningstog, jf. § 5, stk. 1, består af 1 automobilsprøjte 16 eller 8.

§ 8. Førsteudrykningen, jf. § 7, stk. 1, skal udover indsatslederen bemandedes med 1 holdleder og et brandmandskab på mindst 7 personer. I udrykningsområder med færre end 8.000 indbyggere kan førsteudrykningen udover indsatslederen bemandedes med 1 holdleder og et brandmandskab på mindst 5 personer.

Stk. 2. Udrykning fra en hjælpeberedskabsstation skal udover 1 holdleder bemandedes med et brandmandskab på mindst 3 personer. Samtidig skal der afsendes en førsteudrykning fra udrykningsområdets beredskabsstation, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. Ved en melding om brand, hvor det klart fremgår af meldingen, at branden er af begrænset omfang, og at der ikke er risiko for spredning af branden, kan førsteudrykningen reduceres til 1 holdleder og et brandmandskab på 3 personer.

Stk. 4. I udrykningsområder med objekter, der indebærer en særlig risiko i tilfælde af brand, eller med objekter, for hvilke der i tilfælde af brand af andre grunde er udarbejdet særlige møde- og alarmeringsplaner, bemandedes førsteudrykningen i overensstemmelse med disse planer.

§ 9. I udrykningsområder med mere end 1 slukningstog, jf. § 5, stk. 1, kan de øvrige slukningstog udover 1 holdleder bemandedes med et brandmandskab på mindst 5 personer.

§ 10. For beredskabsstationer med et udrykningsområde med mere end 100.000 indbygge-

re skal første slukningstog være døgnbemandet.

Stk. 2. Førstedrykningen fra de beredskabsstationer, der er nævnt i stk. 1, skal afgå inden for 1 minut efter alarmeringscentralens afgivelse af alarmen.

Stk. 3. Førstedrykningen fra beredskabsstationer med et udrykningsområde på indtil 100.000 indbyggere skal afgå inden for 5 minutter efter alarmeringscentralens afgivelse af alarmen.

§ 11. Slukningstogene, jf. § 5, stk. 1, skal indrettes og udstyres med ensartet slukningsmateriel samt personlig udrustning og fornødent værktøj i overensstemmelse med de krav, der fremgår af bilag 1.

§ 12. Beredskabet skal med henblik på at kunne yde en forsvarlig indsats ved akutte uheld med flydende, luftformige eller faste stoffer (farlige stoffer), som er til fare for omgivelserne på landjorden, i søer, i vandløb samt i havne, råde over opsamlings- og tætningsmateriel, personlig udrustning og fornødent værktøj i overensstemmelse med de krav, der fremgår af bilag 2, pkt. 1.

Stk. 2. Beredskabsstationer, hvorfra der skal kunne ydes en udvidet indsats ved akutte uheld med farlige stoffer, der er mere omfattende end de uheld, der er nævnt i stk. 1, skal råde over opsamlings- og tætningsmateriel, personlig udrustning og fornødent værktøj i overensstemmelse med de krav, der fremgår af bilag 2, pkt. 2.

Stk. 3. Førstedrykningen ved de uheld, der er nævnt i stk. 1 og 2, skal udover indsatslederen bemandes med 1 holdleder og et brandmandskab på mindst 5 personer, og skal kunne afgå fra beredskabsstationen i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i § 10, stk. 3.

Stk. 4. Ved en melding om et akut uheld med farlige stoffer, hvor det klart fremgår af meldingen, at uheldet vedrører et mindre spild af et kendt stof, kan førstedrykningen reduceres til 1 holdleder og et brandmandskab på 3 personer.

Kapitel 3

Indkvarterings- og forplejningsberedskabet

§ 13. Indkvarterings- og forplejningsberedskabet, jf. § 1, stk. 1, skal kunne modtage, indkvartere og forpleje evakuerede og andre nød-

stedte i et antal, der svarer til 5 pct. af kommunens samlede indbyggertal.

Stk. 2. Beredskabsstyrelsen fastsætter vejledende retningslinier for indkvarterings- og forplejningsberedskabets opgaver, organisering, materiel og bemanning.

Kapitel 4

Det udvidede krigsmæssige redningsberedskabs materiel og dimensionering m.v.

§ 14. Det udvidede krigsmæssige redningsberedskab, jf. § 1, stk. 2, skal omfatte udvidede rednings- og brandslukningsmuligheder, måling af radioaktivitet og sporing af kemiske kampstoffer.

Stk. 2. Dimensioneringen af det udvidede krigsmæssige redningsberedskab, der skal supplere det beredskab, der er fastlagt i kapitel 2, fastsættes for de kommuner, der er omfattet af § 1, stk. 2, nr. 1 og 3, således:

- 1) indtil 20.000 indbyggere: 1 stabsgruppe, 4 brandgrupper, 6 redningsgrupper, 1 slange-gruppe, 5 stk. 100 m³ kar/150 m³ tætningsdug og 2 sporeenheder,
- 2) 20.000–30.000 indbyggere: 2 stabsgrupper, 6 brandgrupper, 9 redningsgrupper, 1 slange-gruppe, 5 stk. 100 m³ kar/150 m³ tætningsdug og 3 sporeenheder,
- 3) 30.000–50.000 indbyggere: 2 stabsgrupper, 8 brandgrupper, 12 redningsgrupper, 2 slange-grupper, 10 stk. 100 m³ kar/150 m³ tætningsdug og 3 sporeenheder,
- 4) 50.000–60.000 indbyggere: 3 stabsgrupper, 10 brandgrupper, 15 redningsgrupper, 2 slange-grupper, 10 stk. 100 m³ kar/150 m³ tætningsdug og 4 sporeenheder,
- 5) 60.000–100.000 indbyggere: 3 stabsgrupper, 12 brandgrupper, 18 redningsgrupper, 3 slange-grupper, 15 stk. 100 m³ kar/150 m³ tætningsdug, 4 sporeenheder,
- 6) 100.000–200.000 indbyggere: 5 stabsgrupper, 36 brandgrupper, 51 redningsgrupper, 9 slange-grupper, 45 stk. 100 m³ kar/150 m³ tætningsdug og 6 sporeenheder og
- 7) 200.000–300.000 indbyggere: 8 stabsgrupper, 60 brandgrupper, 81 redningsgrupper, 14 slange-grupper, 70 stk. 100 m³ kar/150 m³ tætningsdug og 9 sporeenheder.

Stk. 3. Bemanningen af grupper og enheder, jf. stk. 2, fastsættes således:

- 1) stabsgrupper bemandes udover 1 indsatsleder og 1 stedfortræder for indsatslederen med et personel på 4 personer pr. gruppe,

- 2) brandgrupper bemandes med 1 gruppefører og et personel på 8 personer pr. gruppe,
- 3) redningsgrupper bemandes med 1 gruppefører og et personel på 9 personer pr. gruppe,
- 4) slangegrupper bemandes med 1 gruppefører og et personel på 6 personer pr. gruppe og
- 5) sporeenheder bemandes med 1 gruppefører og et personel på 4 personer pr. enhed.

Stk. 4. Beredskabsstyrelsen kan i særlige tilfælde godkende en dimensionering på et lavere niveau end det, der er nævnt i stk. 2 og 3.

Stk. 5. Kommuner med et udvidet krigsmæssigt redningsberedskab uden for den storkøbenhavnske samordning, jf. stk. 6, skal have en kommandocentral.

Stk. 6. Indenrigsministeren fastsætter dimensioneringen af redningsberedskabet i den storkøbenhavnske samordning, jf. § 1, stk. 2, nr. 2, efter forhandling med beredskabskommissionen for Storkøbenhavn.

§ 15. De grupper og enheder, der er nævnt i § 14, stk. 2 og 3, skal udstyres med ensartet materiel, personlig udrustning og fornødent værktøj i overensstemmelse med de krav, der fremgår af bilag 3.

§ 16. Beredskabsstyrelsen fastsætter vejledende retningslinier for det udvidede krigsmæssige redningsberedskabs opgaver og organisation.

Kapitel 5

Den tekniske ledelse af indsatsen på et skadested

§ 17. Det påhviler kommunalbestyrelsen ved ulykker m.v., jf. § 1, at sørge for varetagelsen af den tekniske ledelse af indsatsen på skadestedet.

Stk. 2. Den tekniske ledelse af indsatsen kan varetages enten af en person, der er ansat af kommunalbestyrelsen, eller, såfremt kommunalbestyrelsen i henhold til beredskabslovens § 13, stk. 1, har indgået aftale med andre om denne indsatsledelse, af en anden person med de fornødne uddannelsesmæssige kvalifikationer.

§ 18. Indsatslederen skal afgå fra sit opholdssted til skadestedet i et særskilt køretøj inden 1 minut efter alarmens modtagelse og skal under normale omstændigheder møde på skadestedet før førstedrykningen, jf. § 6.

Stk. 2. Indsatslederens køretøj, jf. stk. 1, skal afhængig af de lokale forhold, herunder mødeplaner for objekter, der indebærer en særlig risiko i tilfælde af brand eller uheld med farlige stoffer, medføre nødvendigt informationsmateriale og udstyr samt personlig udrustning i overensstemmelse med de krav, der fremgår af bilag 1.

§ 19. Indsatslederen skal tilkalde assistance fra en anden kommunes redningsberedskab, det statslige regionale redningsberedskab eller et privat redningsvæsen, hvis det skønnes påkrævet på grund af ulykkens karakter og omfang.

Stk. 2. Indsatslederen udøver sin kommando gennem holdlederne for det fremmødte mandskab.

Kapitel 6

Øvrige bestemmelser

§ 20. En kommune, der får personel og materiel stillet til rådighed af en anden kommune, jf. § 2, skal afholde udgifterne i forbindelse med indsatsen, medmindre der er indgået anden aftale mellem de pågældende kommuner.

Stk. 2. Beredskabsstyrelsen træffer afgørelse i tilfælde af uenighed om, hvem der skal afholde udgifterne i forbindelse med assistance efter stk. 1.

§ 21. Kommunalbestyrelsen har ansvaret for, at der afholdes øvelser med redningsberedskabet efter regler, som fastsættes af Beredskabsstyrelsen.

§ 22. Kommunalbestyrelsen indsender hvert år til Beredskabsstyrelsen en beretning om redningsberedskabets virksomhed. Beredskabsstyrelsen kan fastsætte bestemmelser om beretningen.

Kapitel 7

Ikrafttrædelses- og ophævelsesbestemmelser

§ 23. Bekendtgørelsen træder i kraft den 20. august 1994.

Stk. 2. Samtidig ophæves

- 1) Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 219 af 21. maj 1982 om civilforsvarets katastrofebistand,

- 2) Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 486 af 30. august 1982 om statens deltagelse i visse civilforsvarsudgifter,
- 3) Justitsministeriets instruks af 4. januar 1983 for brandinspektører i kommuner med brand- eller beredskabskommission og
- 4) Justitsministeriets cirkulære nr. 158 af 15. september 1991 om retningslinier for brandvæsenernes beredskab og materiel.

Indenrigsministeriet, den 10. august 1994

BIRTE WEISS

/ Anders Nørregaard

Materiel til brandslukning

1. Automobilsprøjte 16

Chassis: Et chassis af solid konstruktion og med gode manøvreegenskaber. Tilladt totalvægt: Mindst 9.000 kg.

Motor: Diesel. Mindst 12 HK (DIN) pr. ton tilladt totalvægt af køretøjet.

Pumpe: Højtryks-/lavtrykspumpe:

Mindst 1600 l/min. ved 80 m v.s.

Mindst 250 l/min. ved 400 m v.s.

eller lavtrykspumpe:

Mindst 1600 l/min. ved 80 m v.s.

Vandtank: Mindst 1200 liter.

I forbindelse med vandtank og pumpe monteres 2 kommuterede slangevinder, hver med 60 m vandfyldt slange og tågestrålerør (HT eller LT).

Karosseri: Fører- og mandskabsrum med plads til 6 mand. Magasinrum på siderne af tanken.

Pakning: Pakningen skal omfatte det materiel, der – afhængig af lokale forhold – er nødvendigt for køretøjets udnyttelse. Følgende materiel skal dog mindst medføres:

Slanger: 500 m B- og C-slanger.

Strålerør: 2 B-strålerør og 6 C-strålerør. Alle strålerør skal være forsynet med hane. C-rørene skal være forsynet med anordning for spredt stråle eller tågestråle.

Skumudstyr: 1 luftskumrør for tungt skum, 2 luftskumrør for mellemskum.

Medført skumvæskemængde: Mindst 90 liter (syntetisk skumvæske).

Ildslukkere: 1 stk. kulsyresneslukker, 6 kg, og 1 stk. pulverlukker, 6 kg.

Røgdykkerudstyr: 6 stk. trykluftapparater og 6 sæt reserveflasker.

Stigemateriel: 1 stk. 9 m eller 11 m stige, afhængig af bebyggelsen, jf. Bygningsreglementet.

Reservemateriel:

Slanger: Mindst 500 m B- og C-slanger, eventuelt – med Beredskabsstyrelsens godkendelse – opbevaret i slangecentral.

Skumvæske: Mindst 90 liter (syntetisk skumvæske).

2. Automobilsprøjte 8

Chassis: Et chassis af solid konstruktion og med gode manøvreegenskaber. Tilladt totalvægt: Mindst 6.000 kg.

Motor: Diesel eller benzin. Mindst 12 HK (DIN) pr. ton tilladt totalvægt af køretøjet.

Pumpe: Mindst 800 l/min. ved 80 m v.s.

Vandtank: Mindst 800 liter.

I forbindelse med vandtank og pumpe monteres 1-2 kommuterede slangevinder, hver med 60 m vandfyldt slange og tågestrålerør.

Karosseri: Fører- og mandskabsrum med plads til 4 mand. Magasinrum på siderne af tanken.

Pakning: Pakningen skal omfatte det materiel, der – afhængig af lokale forhold – er nødvendigt for køretøjets udnyttelse. Følgende materiel skal dog mindst medføres:

Slanger: 350 m B- og C-slanger.

Strålerør: 2 B-strålerør og 6 C-strålerør. Alle strålerørene skal være forsynet med hane. C-rørene skal være forsynet med anordning for spredt stråle eller tågestråle.

Skumudstyr: 1 luftskumrør for skum, 2 luftskumrør for mellemskum. Medført skumvæskemængde: Mindst 90 liter (syntetisk skumvæske).

Ildslukkere: 1 stk. kulsyresneslukker, 6 kg, og 1 stk. pulverlukker, 6 kg.

Røgdykkerudstyr: 4 stk. trykluftapparater og 4 sæt reserveflasker.

Stigemateriel: 1 stk. 9 m eller 11 m stige, afhængig af bebyggelsen, jf. Bygningsreglementet.

Reservemateriel:

Slanger: Mindst 350 m B- og C-slanger, eventuelt – med Beredskabsstyrelsens godkendelse – opbevaret i slangecentral.

Skumvæske: Mindst 90 liter (syntetisk skumvæske).

3. Slangetender

Chassis: Et chassis af solid konstruktion og med gode terrængående egenskaber (4-hjuls træk). Nyttelast: Mindst 1.100 kg.

Pumpe: Fastmonteret eller bærbar, mindst 800 l/min. ved 80 m v.s.

Pakning: Der skal medføres mindst 500 m B- eller A-slanger, som skal kunne udlægges under kørsel. Herudover medføres så meget materiel, at der fra slangetenderen kan udlægges til mindst 2 C-rør.

4. Vandtankvogn

Chassis: Et her i landet almindeligt anvendt chassis af solid konstruktion.

Vandtank: Mindst 6.000 liter.

Pumpe: Fastmonteret eller bærbar pumpe til brug ved fyldning og tømning af vandtankvogn.

5. Påhængs- eller bæresprøjte

Enheden kan udføres som påhængssprøjte, påhængsbæresprøjte eller bæresprøjte.

Pumpekapacitet: Mindst 800 l/min. ved 80 m v.s.

Vægt for påhængssprøjte: Max 500 kg.

Vægt for bæresprøjte: Max 200 kg.

6. Påhængsstige

Påhængsstiger skal med hensyn til benyttelsesfelt og sikkerhedsmæssige forhold opfylde de krav, der stilles i DIN 14703.

7. Automobildrejstige

Chassis: Et chassis af solid konstruktion og med gode manøvreegenskaber. Tilladelig chassisbelastning: Mindst 6.000 kg.

Motor: Diesel. Mindst 12 HK (DIN) pr. ton tilladt totalvægt af køretøjet.

Stige: Hydraulisk, trinpalles.

Stigekonstruktionen skal med hensyn til benyttelsesfelt og sikkerhedsmæssige forhold opfylde de krav, der stilles i DIN 14701.

8. Materiel på hjælpeberedskabsstation

På en hjælpeberedskabsstation skal forefindes:

1 automobilsprøjte 16 eller 8 eller 1 vandtankvogn, udstyret med en pumpe med en kapacitet på mindst 800 l/min. ved 80 m v.s. og med så meget materiel, at der fra vandtankvognen kan udlægges mindst 2 C-rør.

9. Indsatslederens køretøj

I indsatslederens køretøj skal - afhængig af de lokale forhold - medføres nødvendigt udstyr, herunder kommunikationsudstyr og informationsmateriale m.v. Til brug for indsats ved akutte uheld med farlige stoffer kan f.eks. medbringes håndbog for indsatsledere: »Farlige stoffer« og »Indsatskort for kemikaliehæld«.

Følgende skal dog mindst medføres:

Fortegnelse over vandforsyningssteder.

Mødeplaner.

1 stk. pulverslukker, 6 kg.

Indsatsudrustning: Indsatsdragt, hjelm, støvler, handsker og trykluftapparat.

Materiel m.v. til indsats ved akutte uheld med farlige stoffer

1. (Trin 1)

Opsamlingsmateriel:

- 2 stk. opsamlingsbakker, 30-40 liter, plast
- 1 stk. lav opsamlingsbakke, 10-20 liter, plast
- 5 stk. opsamlingsstromler, 100 liter, plast *eller* 1 stk. opsamlingskar, selvrejsende, å mindst 500 liter
- 4 stk. plastspande, 10-15 liter
- 2 stk. aluminiumsplader, ca. 1,8 m x 0,5 m
- 1 stk. håndøse, kunststof
- 1 stk. håndpumpe, 40-100 liter/min., gnistfri.

Tætningsmateriel:

- 2 stk. flydespæringer (længde efter forholdene)
- 2 stk. kloakafdækningsposer med måtte
- 1 stk. nylonpresenning, 4 x 4 m
- 1 stk. 10 mm nylonrov, 15 m
- 1 rulle svær plastfolie (polyethylen)
- 1 stk. 80 mm bånd, 10 m, med spænde
- 1 sæt træpropper
- 1 sæt trækiler
- 1 rulle klæbebånd
- 1 stk. kniv.

Personlig udrustning:

- 2 par støvler af plast eller gummi
- 2 par handsker af plast eller gummi
- 2 stk. forklæder af plast eller gummi eller vandtætte busseronner med hætte
- 2 stk. waders af plast eller gummi
- 2 stk. beskyttelsesdragter: Stænktætte overtræksdragter af plast eller gummi.

Værktøj:

- 2 stk. koste
- 4 stk. skovle, gnistfri
- 2 stk. gummiskrabere
- 2 stk. advarselstavler med stander og undertavle: »Eksplosionsfare«
- 8 stk. afspærringsliner å 5 m
- 8 stk. jordspyd
- 2 stk. eksplosionssikre lygter
- 1 stk. værktøjskasse med diverse værktøj
- 1 stk. førstehjælpskasse
- opsugningsmaterialer (f.eks. til olie).

2. (Trin 2):

På beredskabsstationer, hvorfra der kan ydes en udvidet indsats ved akutte uheld med farlige stoffer, forefindes følgende materiel:

Opsamlingsmateriel:

- 2 stk. opsamlingsbakker, 30-40 liter, plast
- 1 stk. lav opsamlingsbakke, 10-20 liter, plast
- 4 stk. 3 m³ opsamlingskar
- 4 stk. plastfoliepresenninger med gummisnøre til afdækning af kar
- 4 stk. plastspande, 10-15 liter
- 2 stk. aluminiumsplader, ca. 1,8 m x 0,5 m
- 10 stk. plastposer
- 1 stk. håndøse, kunststof
- 1 stk. håndpumpe, 40-100 liter/min., gnistfri
- 1 stk. lænsepumpe (el, benzin, turbine) eksplosions sikret
- 1 stk. dragt
- 3 stk. jordforbindelseskabler med spyd
- 9 m sugeslange (dimension efter pumpetype)
- 1 stk. sugehoved (dimension efter sugeslange)
- 1 stk. sugerør med justergreb
- 1 stk. skimmer (dimension efter sugeslange)
- 1 stk. trykrør med sikurv
- 2 stk. siskovle eller ketchere
- Diverse overgangsstykker efter behov
- 1 stk. 90° C-bøjning
- 4 stk. C-slanger.

Tætningsmateriel:

- Flydespæringer efter behov
- 4 stk. kloakafdækningsposer med måtte
- 1 stk. nylonpresenning, 4 x 4 m
- 1 stk. 10 mm nylonrov, 15 m
- 1 rulle svær plastfolie (polyethylen)
- 1 stk. 80 mm bånd, 10 m, med spænde
- 1 sæt træpropper
- 1 sæt trækiler
- 4 ruller klæbebånd
- 1 stk. kniv.

Personlig udrustning:

- 4 par støvler af plast eller gummi
- 2 par waders af plast eller gummi
- 4 par handsker af plast eller gummi

-
- 4 stk. beskyttelsesdragter: Stæntætte overtræksdragter af plast eller gummi
2 stk. kemikalieindsatsdragter: Gastætte totalbeskyttelsesdragter.

Værktøj

- 4 stk. koste
4 stk. skovle, gnistfri
4 stk. gummiskrabere
2 stk. advarselstavler med stander og undertavler: »Eksplosionsfare«
16 stk. afspærringsliner á 5 m

- 12 stk. jordspyd
4 stk. eksplosionssikre lygter
1 stk. brandtæppe
1 stk. pulverslugter
Diverse gnistfrit værktøj
2 stk. kloakdækselnøgler
1 stk. eksplosimeter
1 stk. gassporepumpe med gassporerør
1 rulle universalindikatorpapir
1 sæt genoplivningsudstyr
1 stk. førstehjælpkasse
Opsugende og neutraliserende midler.

Materiel og udstyr til det udvidede krigsmæssige redningsberedskab

1. Brandgruppetpakning

En pakning indeholder materiel og udstyr, der er tilstrækkeligt til at udnytte en pumpekapa-
pacitet på 1000 l/min., herunder:

- 10 A-, 24 B- og 14 C-slanger,
- 2 B- og 4 C-strålerør, A/B og B/C koblinger,
forgrenere, samlestykker m.v.,
- 2 sæt slangebroer,
- 4 italienske stiger,
- 1 bærbar pumpe: Mindst 1000 l/min. med kø-
restel,
- diverse lygter, spande og værktøjer m.v. samt
slangekufferter, pakningskasser, pakningsri-
ste, rufstativ, presenning og udstyr til fastgø-
relse af materiellet m.v.

Brandgruppetpakningen, der er beskrevet i
Beredskabsstyrelsens materielbekendtgørelser,
transporteres på egne eller udskrevne køretø-
jer.

2. Slangegruppetpakning

En pakning indeholder materiel og udstyr til
etablering af vandtransport og til en pumpeka-
pacitet på 2000 l/min., herunder:

- 105 A- og 7 B-slanger,
- 3 B-strålerør, A/B koblinger, afgrenerventiler
m.v.,
- 1 10 m³ vandkar,
- 40 sandsække,
- 2 italienske stiger,
- 2 bærbare pumper: Hver på mindst 1000 l/min.
med dobbelt kørestel eller 1 pumpe: Mindst
2000 l/min. med kørestel,
- diverse lygter, felttelefoner og værktøjer m.v.
samt slangekufferter, pakningskasse, pak-
ningsriste, rufstativ, presenninger og udstyr
til fastgørelse af materiellet m.v.

Slangegruppetpakningen, der er beskrevet i
Beredskabsstyrelsens materielbekendtgørelser,
transporteres på egne eller udskrevne køretø-
jer.

3. Materiel m.v. til 100 m³ kar/150 m³ tætningsdug

Materiellet, der anvendes til etablering af
vandforråd til brug for brandslukning, omfat-
ter:

- reservevandforsyningsbassin, der består af:
- 14 stålplader,
- 1 pose,
- diverse skruer, møtrikker, håndværktøjer, liner,
stokke m.v.
- eller
- 1 tætningsdug (12x18 m).

Materiellet, der er beskrevet i Beredskabssty-
relsens materielbekendtgørelser, transporteres
på egne eller udskrevne køretøjer.

4. Redningsgruppetpakning

Materiel til udrustning af en let rednings-
gruppe, der anvendes til at befri indespærrede,
yde livreddende førstehjælp og transportere så-
rede til ventepladser, herunder:

- 10 forbindstasker,
- 8 rygsække med håndværktøj m.v.,
- fælles materiel, der omfatter stiger, bærer, tæp-
per og større håndværktøjer.

Redningsgruppetpakningen, der er beskrevet
i Beredskabsstyrelsens materielbekendtgørel-
ser, transporteres på egne eller udskrevne køre-
tøjer.

De lette redningsgrupper suppleres med tun-
gere materiel, der transporteres på egne eller
udskrevne køretøjer.

5. Sporeenhedspakning

En pakning indeholder udstyr til måling af
radioaktivt nedfald og sporing af kemiske
kampstoffer, herunder:

A-måleudstyr:

- 2 intensitetsmålere med bæretasker,
- 4 dosimetre med ladeapparater,
- tidstabeller, dosislistes, dosiskort, nomogram-
mer, radiac regnestok m.v.,

afmærkningsmateriel.

C-sporeudstyr:

2 sporesæt med suppleringskasse,
4 sprayflasker med sporepulver og 4 poser med
sporepulver,
plader med diverse sporerør,
sporepapir og sporebrikker.

Personlig beskyttelsesudrustning med speci-
aldragt til indsats i områder med kemiske
kampstoffer i væske- eller dampform.

Sporeenhedspakningen og den personlige be-
skyttelsesudrustning er beskrevet i Beredskabs-
styrelsens materielbekendtgørelser.

6. Kommandopostpakning

En pakning indeholder materiel og udstyr til
brug for en stabsgruppe til etablering af en
kommandopost, herunder:

3 skilte mærket »kommandopost« og 10 jord-
spyd,

2 borde og 8 stole,

diverse lygter, kortplader, afspærringsmateriel
m.v.

Kommandopostpakningen, der er beskrevet
i Beredskabsstyrelsens materielbekendtgørel-
ser, transporteres på egne eller udskrevne køre-
tøjer.

BEMÆRKNINGER TIL BEKENDTGØRELSE OM DET KOMMUNALE REDNINGSBEREDSKABS ORGANISATION, VIRKSOMHED, MATERIEL OG DIMENSIONERING

Indledning

Bestemmelserne i bekendtgørelsen udstedes i medfør af beredskabslovens § 14 om redningsberedskabets organisation, virksomhed, materiel og dimensionering, § 16 om indsatsledelse og § 18, stk. 3, om mellemkommunal bistand.

Bekendtgørelsen er inddelt i 7 kapitler. I kapitel 1 fastsættes regler om redningsberedskabet med en uddybning af de opgaver, der er fastlagt i beredskabslovens § 12, stk. 1 og 2.

Kapitel 2 indeholder bestemmelser om det daglige beredskab. Disse bestemmelser fastlægger dimensioneringen af det minimumsberedskab, der skal være i enhver kommune for at kunne yde en forsvarlig indsats ved brandslukning og ved akutte uheld med farlige stoffer.

I kapitel 3 fastlægges dimensioneringen af indkvarterings- og forplejningsberedskabet, og i kapitel 4 fastlægges det udvidede krigsmæssige redningsberedskabs dimensionering og materiel for de 40 kommuner, som i medfør af beredskabslovens § 12, stk. 2, udpeges til at kunne yde en øjeblikkelig og mere omfattende indsats mod følgerne af krigshandlinger.

I kapitel 5 fastlægges ansvaret m.v. for varetagelsen af den tekniske ledelse af indsatsen på et skadested, medens kapitel 6 bl.a. indeholder bestemmelser om afholdelse af udgifter i forbindelse med mellemkommunal bistand. Kapitel 7 indeholder ikrafttrædelses- og ophævelsesbestemmelser, hvorved bl.a. Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 219 af 21. maj 1982 om civilforsvarets katastrofebistand, Justitsministeriets instruks af 4. januar 1983 for brandinspektører i kommuner med brand- og beredskabskommission og Justitsministeriets cirkulære nr. 158 af 15. september 1991 om retningslinier for brandvæsenernes beredskab og materiel ophæves.

Det bemærkes, at de kommunaløkonomiske konsekvenser af beredskabsloven blev afhandlet forud for lovens vedtagelse, jf. de almindelige bemærkninger til lovforslaget. De krav, der er fastsat i bekendtgørelsen, ligger inden for disse økonomiske rammer.

Ad kapitel 1

I bekendtgørelsens § 1 fastlægges det kommunale redningsberedskabs opgaver, således som de nærmere er beskrevet i bemærkningerne til lovforslagets § 12, stk. 1 og 2.

I § 12, stk. 1, er det fastsat, at det kommunale redningsberedskab skal kunne yde en forsvarlig indsats mod skader på personer, ejendom og miljøet ved ulykker og katastrofer, herunder krigshandlinger, og at redningsberedskabet skal kunne modtage, indkvartere og forpleje evakuerede og andre nødstedte. I bemærkningerne til lovforslagets § 12, stk. 1, om redningsberedskabets opgaver er det anført:

at det kommunale redningsberedskab skal kunne indsættes mod ulykker som f.eks. brande og eksplosionsulykker, sammenstyrtningsulykker, togulykker, flyulykker, skibsulykker ved kaj, naturkatastrofer og uheld, der kan medføre udslip og spredning i miljøet af farlige stoffer og

at det enstrengede redningsberedskab indebærer, at det kommunale redningsberedskab skal kunne indsættes såvel i fred som under krig.

Disse opgaver var beskrevet i betænkning nr. 1226 fra september 1991 om katastrofeberedskabet og i den redegørelse, som Styregruppen til opfølgning af betænkningen om katastrofeberedskabet afgav til indenrigsministeren i juni 1992.

I bekendtgørelsen fastsættes imidlertid kun dimensioneringsregler for indsats ved brand og akutte uheld med farlige stoffer, jf. kapitel 2, samt for indkvarterings- og forplejningsberedskabet og for det udvidede krigsmæssige redningsberedskab, jf. kapitel 3 og 4.

Der har heller ikke tidligere været fastsat regler om dimensionering af det kommunale beredskab i forbindelse med indsats ved ulykker og katastrofer, som ikke involverer brand, overhængende fare for brand eller akutte uheld med farlige stoffer. Det er således i overensstemmelse med hidtidig praksis overladt til kommunalbestyrelsens egen vurdering — under hensyn til lokale risici og eventuelle lokale beredskabspla-

ner — at dimensionere redningsberedskabets materiel til løsning af disse redningsopgaver. Som eksempler på lokale beredskabsplaner kan nævnes stormflodsberedskabsplaner, beredskabsplaner for snekatastrofer eller andre naturkatastrofer.

Beskrivelsen i § 1, stk. 1, af redningsberedskabets opgaver, er ligeledes grundlaget for fastsættelsen af reglerne i bekendtgørelsens kapitel 5 om den tekniske ledelse af indsatsen på et skadested. I praksis deltager indsatslederen ofte i udrykninger til andre ulykker end brand, overhængende fare for brand og akutte uheld med farlige stoffer, jf. Justitsministeriets instruks af 4. jan. 1983 for brandinspektører i kommuner med brand- eller beredskabskommissioner.

I § 1, stk. 2, fastsættes kriterierne for udpegningen af de kommuner, der i medfør af beredskabslovens § 12, stk. 2, skal kunne yde en øjeblikkelig og mere omfattende indsats mod følgerne af krigshandlinger.

Bestemmelsen om mellemkommunal bistand i § 2, jf. beredskabslovens § 18, stk. 1, svarer til de hidtidige bestemmelser i brandlovens § 24 om pligten til at møde med slukningsmateriel og mandskab, når indsatslederen på brandstedet anmoder om assistance. Den svarer endvidere til de hidtidige bestemmelser i civilforsvarslovens § 25.

Det bemærkes, at bestemmelsen i § 3, stk. 1, om, at en kommunalbestyrelse kan indgå aftale med en anden kommunalbestyrelse ikke er til hinder for, at en eller flere kommuner som hidtil kan indgå en aftale om udførelsen af opgaver inden for redningsberedskabet.

Ad kapitel 2

I dette kapitel fastsættes som nævnt minimumskravene til dimensioneringen og organiseringen af indsatsopgaverne ved brand eller overhængende fare for brand og ved akutte uheld med farlige stoffer på landjorden, i søer, i vandløb og i havne. Disse krav er i overensstemmelse med de retningslinier, der hidtil har været fastsat dels i Justitsministeriets cirkulære nr. 158 af 15. september 1991 om retningslinier for brandvæseneres beredskab og materiel, dels i Justitsministeriets vejledning nr. 159 af 15. september 1991 for indsats ved akutte uheld med farlige stoffer på landjorden m.v.

Dimensioneringen i § 5, stk. 1, for udrykningsområder indtil 200.000 indbyggere svarer til den

hidtidige dimensionering. I stk. 2 er det anført, at indenrigsministeren fastsætter dimensioneringen for udrykningsområder over 200.000 indbyggere. Der er ikke med denne bestemmelse lagt op til en ændring af den nuværende dimensionering, medmindre dimensioneringen ønskes ændret f.eks. inden for det storkøbenhavnske område.

I § 7, stk. 1 og 2, fastlægges sammensætningen af en førsteudryknings slukningstog under hensyn til vandforsyningen og bebyggelsens karakter inden for udrykningsområdet. Endvidere fastlægges sammensætningen af slukningstog på en hjælpeberedskabsstation i § 7, stk. 3, og sammensætningen af et reduceret slukningstog i § 7, stk. 4.

I § 8 fastlægges minimumsbemandingen af førsteudrykningens slukningstog, jf. § 7, stk. 1 og 2. I § 8, stk. 3, fastsættes bemandingen af førsteudrykningen ved melding om en brand af begrænset omfang. Som eksempler herpå kan nævnes brand i personbil i det fri, brand i en container i det fri, brand i et fritstående redskabsskur og lignende, mindre havebål eller skorstensbrand i en bygning med hårdt tag. I disse tilfælde kan førsteudrykningen reduceres til 1 automobilsprøjte 16 eller 8. Endvidere stilles der ikke krav om, at indsatslederen skal deltage i udrykningen. Det må herefter bero på et skøn, om der i disse tilfælde bør møde en indsatsleder.

I visse tilfælde vil førsteudrykningens sammensætning og bemanding, jf. § 8, stk. 4, være fastsat i særlige møde- og alarmeringsplaner, f.eks. hvis der inden for udrykningsområdet findes virksomheder, bygninger, skove og andre naturområder, der i tilfælde af brand indebærer en særlig risiko for omgivelserne. Som andre eksempler, der kan indgå i sådanne planer, kan nævnes fredede bygninger samt havne, lufthavne og andre trafik anlæg. Det vil bl.a. fremgå af møde- og alarmeringsplanerne, i hvilken udstrækning der er indgået aftaler med andre kommunale redningsberedskaber eller Beredskabskorpset om assistenceydelse.

Bortset fra bestemmelsen i bekendtgørelsens § 10, stk. 1, om døgnbemanding af første slukningstog for beredskabsstationer med et udrykningsområde med mere end 100.000 indbyggere fastsættes der som hidtil ikke regler om beredskabsstationernes daglige bemanding eller om mandskabets ansættelsesvilkår m.v. Mandskabet på beredskabsstationer i udrykningsområder med indtil 100.000 indbyggere

kan derfor fortsat være enten heltids- eller deltidssansat eller medlemmer af frivillige brandvænsforbund. Det afgørende er ikke, om mandskabet opholder sig i faste vagter på beredskabsstationen, men at førsteudrykningen kan afgå fra beredskabsstationen inden for 5 minutter efter alarmeringscentralens afgivelse af alarmeren, jf. § 10, stk. 3.

De indretnings- og udstyrskrav, der er fastsat i bilag 1, jf. bekendtgørelsens § 11, svarer til pkt. A om enhedernes indretning og udstyr i retningslinierne fra 1991 for brandvæsenernes beredskab og materiel. Det er især hensynet til den mellemkommunale bistand, der begrundet fastsættelsen af kravet om ensartet indretning m.v. af slukningsmateriel.

Denne begrundelse er ligeledes baggrunden for det tilsvarende krav til opsamlings- og tætningsmateriel m.v. til brug for indsats ved akutte uheld med farlige stoffer, jf. bekendtgørelsens § 12, stk. 1 og 2. Dette materiel svarer til den materiefortegnelse, der er optaget som bilag 2 til vejledningen af 1991 for indsats ved akutte uheld med farlige stoffer på landjorden m.v.

I § 12, stk. 3, fastsættes bemanningen ved disse indsatser. Derimod fastsættes ikke sammensætningen af førsteudrykningen. Den bør dog sammensættes således, at det krævede mandskab og materiel kan transporteres til skadestedet. Som det er tilfældet ved brande af begrænset omfang stilles der ved uheld, hvor der er tale om et mindre spild af et kendt stof, jf. stk. 4, ikke krav om, at indsatslederen skal deltage i udrykningen. Det må herefter bero på et skøn, om der i disse tilfælde bør møde en indsatsleder.

Beredskabsstyrelsen vil udsende en revideret udgave af vejledningen om indsats ved akutte uheld med farlige stoffer, som bl.a. vil indeholde en oversigt over de kommuner m.v., der har materiel til det såkaldte trin 2-beredskab, jf. bekendtgørelsens § 12, stk. 2.

Det bemærkes, at der ikke i bilag 1 er fastsat krav om, at køretøjerne skal være udstyret med tilstrækkeligt røgdykkerudstyr. Det bør imidlertid af hensyn til indsatsmandskabets sikkerhed tilstræbes, at der medbringes trykluftapparater og reserveapparater i et antal, der svarer til køretøjernes bemanning.

Det bemærkes endvidere, at der ikke i bekendtgørelsen er fastsat grænser for automobilsprøjternes alder. Praksis har tidligere været at påtale disses alder, hvis den oversteg 20 år. Denne praksis var bl.a. begrundet i vanskelighe-

derne med at fremskaffe reservedele til ældre køretøjer. Beredskabsstyrelsen har fundet det rimeligt at lempe denne praksis.

Kravet i Justitsministeriets retningslinier fra 1991 om brandkredse og stedlige beredskabsstyrker er ikke medtaget i bekendtgørelsen.

Ad kapitel 3

I bekendtgørelsens § 13 dimensioneres indkvarterings- og forplejningsberedskabet til at kunne modtage, indkvartere og forpleje evakuerede og andre nødstedte i et antal, der svarer til 5 % af kommunens samlede indbyggertal. Dette er det eneste dimensioneringskrav, der stilles til indkvarterings- og forplejningsberedskabet.

Kommunalbestyrelsen fastsætter derfor selv indkvarterings- og forplejningsberedskabets organisation og fastlægger på grundlag heraf, hvilket materiel m.v. der mest hensigtsmæssigt kan benyttes. Som følge heraf fastsættes der heller ikke regler om bemanningen.

Som en vejledning for kommunalbestyrelsen skal Beredskabsstyrelsen i medfør af § 13, stk. 2, fastsætte retningslinier om materiel og personel samt om opgaver og organisation. Disse vejledende retningslinier vil blive udsendt hurtigst muligt efter bekendtgørelsens ikrafttræden.

Det vil bl.a. fremgå af disse vejledende retningslinier, at en indkvarteringsgruppe, der råder over 1 indkvarteringspakning, kan bemannes med 1 gruppefører og et mandskab på 7 personer, og at en gruppe kan modtage og indkvartere indtil 250 personer. Dette antal kan variere afhængig af lokale forhold.

For så vidt angår forplejningsberedskabet vil det fremgå af de vejledende retningslinier, at forplejningsopgaverne kan løses med de ressourcer, som kommunen råder over i forvejen, f.eks. storkøkkener. Det vil endvidere fremgå, at forplejningsberedskabet kan organiseres på andre måder, f.eks. med anvendelse af forplejningsgrupper eller en kombination af storkøkkener og forplejningsgrupper. En forplejningsgruppe, der f.eks. råder over 1 køkkenvognspakning og 1 feltkomfur, kan bemannes med 1 gruppefører og et mandskab på 10 personer. En sådan gruppe skønnes at kunne forpleje indtil 1.000 personer afhængig af, hvordan forplejningsberedskabet organiseres.

Ad kapitel 4

Det udvidede krigsmæssige redningsberedskab er — på grundlag af de kriterier, der er fastsat i § 1, stk. 2 — pålagt 40 kommuner. Dette beredskab, der omfatter udvidede rednings- og brandslukningsmuligheder samt måling af radioaktivitet og sporing af kemiske kampstoffer, opbygges med udgangspunkt i det daglige beredskab, der er fastlagt i bekendtgørelsens kapitel 2. Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, at det krigsmæssige beredskab som følge af det ændrede efterretningsmæssige planlægningsgrundlag og den forlængede varslings tid kan fastlægges på et noget lavere niveau end hidtil.

Dimensioneringen i bekendtgørelsens § 14, stk. 2, er derfor mindre omfattende end den hidtidige dimensionering. Bekendtgørelsens dimensioneringskrav er som nævnt minimumskrav. Der er dog i § 14, stk. 4, åbnet mulighed for, at Beredskabsstyrelsen i særlige tilfælde kan godkende en dimensionering på et lavere niveau.

En kommunalbestyrelse kan imidlertid fastlægge dimensioneringen på et højere niveau end fastlagt i bekendtgørelsen. De forøgede udgifter hertil affholdes for kommunalbestyrelsens egen regning. En højere dimensionering kræver ikke Beredskabsstyrelsens godkendelse.

Den fastlagte dimensionering tager udgangspunkt i antallet af kommunens slukningstog, jf. § 5, stk. 1, idet der dog for byer over 100.000 indbyggere er taget højde for særlige forhold.

Bekendtgørelsen fastsætter i § 14, stk. 5, en pligt for kommuner med et udvidet krigsmæssigt redningsberedskab uden for den storkøbenhavnske samordning til at have en kommandocentral. Begrundelsen herfor er bl.a., at det kommunale redningsberedskab under krise eller krig ikke kan løse sine opgaver hensigtsmæssigt uden disse ledelses- og kommunikationsfaciliteter. Antallet af kommandocentraler inden for den storkøbenhavnske samordning vil blive fastsat af indenrigsministeren efter de forhandlinger med beredskabskommissionen for Storkøbenhavn, der er nævnt i stk. 6.

Alle Kommunalbestyrelser får i medfør af beredskabslovens § 80 vederlagsfrit tilbudt at overtage det materiel m.v., der er finansieret af staten og tidligere tildelt det kommunale civilforsvar.

Udover dette materiel er det som hidtil forudsat, at ressourcer fra kommunens tekniske for-

valtning og øvrige forvaltninger m.v. skal indgå i løsningen af det udvidede krigsmæssige redningsberedskabs opgaver. Som eksempler kan nævnes entreprenørmateriel til rydningsopgaver og fremskaffelse af nødvendige forsyninger (faglig tjeneste) til opretholdelse af redningsberedskabets drift.

Beredskabsstyrelsen fastsætter i henhold til bekendtgørelsens § 16 vejledende retningslinier for det udvidede krigsmæssige redningsberedskabs opgaver og organisation. Disse vil også omfatte en oversigt over og en beskrivelse af anvendelsen af disse ressourcer.

Princippet i dimensioneringen er, at der i kommuner med indtil 100.000 indbyggere etableres et antal udrykningsstationer, som svarer til antallet af slukningstog i det daglige beredskab, og at hver udrykningsstation skal have en stabsgruppe, der anvendes til etablering af en kommandopost.

Som grundlag for beregningen af antallet af brandgrupper, redningsgrupper m.v. i forhold til antallet af slukningstog har Beredskabsstyrelsen for kommuner med indtil 100.000 indbyggere benyttet en faktor 4 for brandgrupper og 6 for redningsgrupper. I kommuner med over 100.000 indbyggere er anvendt en faktor 7 for brandgrupper og 10 for redningsgrupper. Omfanget af det øvrige materiel til brug for brandslukning er fastlagt på grundlag af antallet af brandgrupper. Det bemærkes, at det vil fremgå af de vejledende retningslinier, at 1 slangegruppe og 5 100 m³ kar/150 m³ tætningsdug kan erstattes af 1 slangetender og 2 vandtankvogne.

Det bemærkes for så vidt angår redningsmateriellet, at redningsgrupperne bl.a. omfatter pakninger med let materiel, som staten efter de hidtidige regler har tildelt kommunerne, jf. Civilforsvarsstyrelsens retningslinier af 1958 for retningsstjenesten. Disse redningsgrupper skal suppleres med delingsdepot- og hjælpedepotvognspakninger, hvori indgår tungere materiel, som kommunerne efter de nævnte retningslinier selv har skullet anskaffe.

Til bemanning af grupperne, jf. § 14, stk. 4, kan bl.a. anvendes overførte værnepligtige fra Beredskabskorpset, K-værnepligtige, som fortsat er til rådighed for kommunerne, selvom uddannelsen af disse ophører med udgangen af 1994, og frivilligt personel. Endvidere kan anvendes værnepligtige, der har modtaget den nye kommunale værnepligtsuddannelse, og som i tilfælde af krise eller krig skal gennemgå en supplerende uddannelse.

Som førere for grupperne kan anvendes overførte gruppeførere fra Beredskabskorpset eller frivilligt personel, der er uddannet til mellemledere. Ifølge en redegørelse fra maj 1994 fra Beredskabsstyrelsen om en ny uddannelsesstruktur vil der endvidere være mulighed for at uddanne personel fra kommunens daglige beredskab til at virke som gruppeførere.

I bilag 3 er med udgangspunkt i det materiel, som staten overdrager til kommunerne, fastlagt en række væsentlige elementer, som skal indgå i en pakning. Materiellet i disse pakninger er specificeret i Beredskabsstyrelsens materielbekendtgørelser. Som ved det daglige beredskab er det bl.a. hensynet til den mellemkommunale bistand, der begrundet kravene til ensartet materiel m.v.

Ad kapitel 5

Reglerne om den tekniske ledelse af indsatsen på et skadested svarer til de hidtidige regler i brandloven, samt til bestemmelserne i cirkulæret af 1991 om retningslinier for brandvæseneres beredskab og materiel, i vejledningen om indsats ved akutte uheld med farlige stoffer og i instruksen af 4. januar 1983 for brandinspektører i kommuner med brand- eller beredskabskommission.

Ad kapitel 6

Bestemmelserne i bekendtgørelsens § 20 om betaling for mellemkommunal bistand, der fastsættes i medfør af beredskabslovens § 18, stk. 3, svarer til de hidtidige bestemmelser i brandlovens § 24, stk. 3, og følger af bemærkningerne til lovforslagets § 18, stk. 3, og det almindelige betalingsprincip, der er omtalt i bemærkningerne til lovforslagets § 19. Bestemmelsen i stk. 2 svarer endvidere til § 8 i Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 219 af 21. maj 1982 om civilforsvarets katastrofebistand.

Bestemmelsen i bekendtgørelsens § 21 om forpligtelsen til at afholde øvelser svarer til de hidtidige regler i § 10 i Justitsministeriets bekendtgørelse om uddannelse af brandvæsenernes personale og vedrører det daglige beredskab til indsats ved brandslukning og akutte uheld med farlige stoffer, jf. kapitel 2.

I medfør af § 22 skal kommunalbestyrelsen én gang årligt indsende en beretning om retningsberedskabets virksomhed til Beredskabsstyrelsen. Det er hensigten med bestemmelsen, at kommunerne ud over de oplysninger, der hidtil er afgivet om indsats og materiel m.v., skal afgive oplysninger, der kan benyttes til en landsdækkende brandstatistik.

Bekendtgørelse om personel i redningsberedskabet m.v.

I medfør af § 19, § 48, § 50, stk. 3, § 51, stk. 1, § 52, § 53, stk. 2, § 54, § 55 og § 61, stk. 1, i beredskabsloven, lov nr. 1054 af 23. december 1992, fastsættes:

Kapitel 1

Personelkategorier

§ 1. Bekendtgørelsen finder anvendelse på følgende personel i redningsberedskabet m.v.:

- 1) værnepligtige menige og befalingsmænd,
- 2) kontraktansatte menige m.v. i det statslige regionale redningsberedskab (Beredskabskorpset),
- 3) frivillige,
- 4) faste befalingsmænd, befalingsmænd af reserven og stampersonel i Beredskabskorpset og
- 5) menige og befalingsmænd i det kommunale redningsberedskab.

§ 2. Beredskabsstyrelsen kan overføre værnepligtige, der har gjort tjeneste i Beredskabskorpset, jf. § 3, stk. 1, eller i det kommunale redningsberedskab, jf. § 10, stk. 1, til en anden del af redningsberedskabet og indkalde de pågældende til mønstringer og øvelser af i alt indtil 1 måneds varighed.

Stk. 2. Beredskabsstyrelsen kan overføre værnepligtige i redningsberedskabets personelreserve (X-værnepligtige) til en anden del af redningsberedskabet. De X-værnepligtige, der ikke gennemfører den uddannelse, der er nævnt i § 12, kan indkaldes til mønstringer og øvelser af i alt indtil 1 måneds varighed.

Stk. 3. Beredskabsstyrelsen kan overføre mobiliseringspligtigt personel, der ikke er omfattet

af stk. 1 eller stk. 2, til en anden del af redningsberedskabet.

Kapitel 2

Værnepligtstjeneste

Værnepligtige i Beredskabskorpset

§ 3. Tjenestetiden for værnepligtige i Beredskabskorpset er 6 måneder. For værnepligtige, der udtages til uddannelse som delingsfører i Beredskabskorpset eller gennemgår uddannelse som befalingsmand af reserven, er tjenestetiden 15 måneder.

Stk. 2. Beredskabsstyrelsen kan pålægge en værnepligtig, der på grund af forsømmelighed eller andre lignende årsager afgår fra uddannelsen som delingsfører, en samlet tjenestetid på 12 måneder.

Stk. 3. En værnepligtig kan genindkaldes til tjeneste af i alt indtil 1 måneds varighed.

§ 4. Beredskabsstyrelsen fastsætter bestemmelser om tjenestens tilrettelæggelse.

§ 5. Har en værnepligtig været ulovligt fraværende fra tjenesten i tilsammen mindst 15 dage, forlænges tjenesten tilsvarende. Med ulovligt fravær sidestilles strafafsoning, herunder varetagtsfængsel, der anses som udstået i straffen.

§ 6. Beredskabsstyrelsen kan hjemsende en værnepligtig, som under tjenesten har været ulovligt fraværende i tilsammen mindst 20 dage eller skal afsone frihedsstraf i mindst 20 dage.

Stk. 2. Hjemsendelse i henhold til stk. 1 kan kun ske én gang.

§ 7. En værnepligtig, der er hjemsendt i henhold til § 6, indkaldes igen med mindst 4 ugers varsel. Har den værnepligtige før hjemsendelsen aftjent værnepligt i mindst 30 dage efter fradrag for ulovligt fravær, fraregnes den således aftjente værnepligt i den fæstede tjenestetid.

§ 8. Beredskabsstyrelsen kan fritage en værnepligtig for eftertjeneste, jf. § 5, og for fornyet indkaldelse, jf. § 7.

§ 9. En værnepligtig, der før fremmødet til tjeneste sessionsbehandles på ny og herved får en lavere egnethedsvedtegning i forhold til den tidligere sessionsbedømmelse, deler på grundlag af den nye egnethedsvedtegning vilkår med de værnepligtige, som han blev fordelt sammen med.

Stk. 2. En værnepligtig, der efter fremmødet til tjeneste bliver erklæret for uegnet eller for tiden uegnet til værnepligtstjeneste, hjemsendes.

Stk. 3. En værnepligtig, der efter fremmødet til tjeneste bliver erklæret for tiden uegnet til værnepligtstjeneste, og som senere erklæres for egnet eller begrænset egnet, kan efter Beredskabsstyrelsens bestemmelse anvendes i redningsberedskabets mobiliseringsstyrke og genindkaldes til tjeneste af i alt indtil 1 måneds varighed, jf. § 3, stk. 3.

Stk. 4. En værnepligtig kan afvises på mødedagen, hvis det skønnes, at han har sådanne helbredsmangler, at han ikke kan deltage i uddannelsen i fuldt omfang senest fra 10. dagen efter fremmødet.

Værnepligtige i det kommunale redningsberedskab

§ 10. Værnepligtige i det kommunale redningsberedskab, som har gennemgået en kaserne-mæssig uddannelse på indtil 33 dage, skal indkaldes til en efterfølgende tjeneste af i alt indtil 100 timers varighed, jf. dog § 33. En værnepligtig kan herudover indkaldes til mønstringer og øvelser af hver indtil 24 timers varighed.

Stk. 2. Den efterfølgende tjeneste, der er nævnt i stk. 1, samt mønstringer og øvelser skal foregå om aftenen eller på lørdage og søndage, medmindre kommunalbestyrelsen træffer anden aftale med den værnepligtige.

Stk. 3. Beredskabsstyrelsen fastsætter bestemmelser om tjenestens tilrettelæggelse.

Stk. 4. Har en værnepligtig været fraværende under den efterfølgende tjeneste, jf. stk. 1, på-

lægger kommunalbestyrelsen ham eftertjeneste af samme varighed som fraværet, medmindre dette har været kortvarigt.

§ 11. Beredskabsstyrelsen kan bemyndige kommunalbestyrelsen til i tilfælde af krise eller krig at indkalde de værnepligtige, der står til rådighed for det kommunale redningsberedskab, til mønstringer og øvelser af indtil 1 måneds varighed.

Stk. 2. Beredskabsstyrelsen kan bemyndige kommunalbestyrelsen til at indkalde de værnepligtige, der er overført fra Beredskabskorpset, jf. § 2, stk. 1, og de værnepligtige, der er nævnt i § 10, stk. 1, til tjeneste udover mønstringer og øvelser med henblik på indsats i katastrofetilfælde, der kræver ekstraordinært store mand-skabsstyrker.

Stk. 3. Beredskabsstyrelsen kan bemyndige kommunalbestyrelsen til at indkalde de værnepligtige, der er nævnt i stk. 2, til øvelser af hver indtil 24 timers varighed med henblik på afprøvning af beredskabet.

§ 12. Sessionen giver værnepligtige, der bliver overført til redningsberedskabets personelreserve (X-værnepligtige), samt værnepligtige, for hvem overførsel til denne personelreserve kan blive aktuel, tilbud om en kortvarig uddannelse af 1 dags varighed (8 timer).

Stk. 2. Under afviklingen af den uddannelse, der er nævnt i stk. 1, tilbydes de værnepligtige en supplerende uddannelse af 1 dags varighed (8 timer).

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen har ansvaret for de uddannelser, der er nævnt i stk. 1 og 2.

Stk. 4. De uddannelser, der er nævnt i stk. 1 og 2, kan forestås af de frivillige organisationer m.v., som kommunalbestyrelsen har indgået aftale med i medfør af beredskabslovens § 13, stk. 2.

Stk. 5. De værnepligtige, der gennemfører den uddannelse, der er nævnt i stk. 1 og 2, står til rådighed for det kommunale redningsberedskab i 10 år. Inden for denne periode kan de indkaldes til tjeneste i tilfælde af krise eller krig, herunder mønstringer og øvelser, jf. § 11, stk. 1.

Ydelser til værnepligtige

§ 13. Beredskabsstyrelsen fastsætter de nærmere regler om indkvartering, forplejning, beklædning, løn, fribefordring og lignende for de

værnepligtige i Beredskabskorpset, jf. beredskabslovens § 53.

§ 14. Under den efterfølgende uddannelse, jf. § 10, stk. 1, og mønstringer og øvelser, jf. § 2, stk. 1 og 2, § 10, stk. 1, og § 11, stk. 1 og 3, kan der ydes

- 1) refusion af befordringsudgifter efter de regler, der gælder for statens tjenestemænd,
- 2) fri forplejning efter regler, der fastsættes af Beredskabsstyrelsen, når tjenesten den enkelte dag har varet mindst 4 timer,
- 3) frit logi, når de værnepligtige indkvarteres på tjenestestedet og
- 4) godtgørelse for dokumenteret tabt arbejdsfortjeneste m.v. efter regler, der svarer til dem, der gælder for genindkaldte værnepligtige i Beredskabskorpset.

Stk. 2. Under tjeneste i henhold til § 11, stk. 2, kan der ud over de ydelser, der er nævnt i stk. 1, ydes dækning for merudgifter ved fravær fra hjemmet efter regler, der svarer til dem, der gælder for genindkaldte værnepligtige i Beredskabskorpset.

§ 15. I forbindelse med uddannelse i henhold til § 12 kan der ydes

- 1) refusion af befordringsudgifter efter de regler, der gælder for statens tjenestemænd og
- 2) fri forplejning efter regler, der fastsættes af Beredskabsstyrelsen.

Kapitel 3

Kontraktansatte menige m.v. i Beredskabskorpset

§ 16. Beredskabsstyrelsen kan ansætte menigt personel på kontrakt med henblik på, at dette personel skal

- 1) gøre tjeneste på manuelt niveau i Beredskabskorpset,
- 2) gennemgå en uddannelse som mellemlider eller leder i Beredskabskorpset,
- 3) indgå i en beredskabsenhed, der kan ind sættes uden for landets grænser eller
- 4) gøre tjeneste ved en humanitær hjælpeorganisation, som Beredskabsstyrelsen har indgået aftale med om oprettelse af et særligt personelberedskab.

§ 17. I den del af uddannelsesperioden, som svarer til den tjenestetid, der er fastsat for værnepligtige i Beredskabskorpset, jf. § 3, stk. 1, er kontraktansatte menige omfattet af de regler,

som gælder for værnepligtige i Beredskabskorpset med hensyn til indkvartering, forplejning, beklædning, løn, fribefordring og lignende.

§ 18. Kontraktansatte menige, der har gennemgået en uddannelse som mellemlider, jf. § 16, nr. 2, er omfattet af de bestemmelser, der er fastsat for værnepligtige delingsførere.

Stk. 2. For kontraktansatte menige, der ansættes med henblik på at indgå i en beredskabsenhed, jf. § 16, nr. 3, eller at gøre tjeneste ved en humanitær hjælpeorganisation, jf. § 16, nr. 4, fastsættes løn og øvrige ansættelsesvilkår i regulativ.

§ 19. Kontraktansatte menige m.v., hvis kontraktforhold ophører inden for den periode, som træder i stedet for værnepligtstjeneste, skal gøre almindelig værnepligtstjeneste i en periode, der sammenlagt med kontraktansættelsen svarer til den pligtige tjenestetid, jf. § 3, stk. 1.

Kapitel 4

Frivillige

§ 20. Ved frivillige, jf. § 1, nr. 3, forstås det personel, som under uddannelse, øvelser og tjeneste, alene kan modtage de ydelser, der er nævnt i § 21.

Stk. 2. Frivillige, som har indgået aftale med en kommunalbestyrelse i medfør af beredskabslovens § 13, stk. 1 eller 2, skal gennemgå den uddannelse, der fastsættes for den funktion, de skal varetage.

§ 21. Til frivillige kan der under uddannelse og øvelser ydes

- 1) refusion af befordringsudgifter efter de regler, der gælder for statens tjenestemænd og
- 2) fri forplejning efter regler, der fastsættes af Beredskabsstyrelsen, når uddannelsen eller øvelsen den enkelte dag har varet mindst 4 timer.

Stk. 2. Under kursusophold på Beredskabsstyrelsens skoler kan der udover de ydelser, som er nævnt i stk. 1, ydes godtgørelse for dokumenteret tabt arbejdsfortjeneste, fri undervisning og indkvartering samt almindelig godtgørelse efter regler, der svarer til dem, der gælder for frivillige i hjemmeværnet, som deltager i kurser på hjemmeværnets skoler.

Stk. 3. Under indsats kan der ud over de

ydelser, der er nævnt i stk. 1, ydes godtgørelse for dokumenteret tabt arbejdsfortjeneste.

Kapitel 5

Uddannelse af personel

Personel i Beredskabskorpset

§ 22. Værnepligtige, der indkaldes til Beredskabskorpset, skal gennemgå en uddannelse, der fastsættes for den funktion, de skal varetage.

Stk. 2. Personel, der ansættes på mellemleder- eller lederniveau, skal gennemgå en uddannelse, der fastsættes for det pågældende niveau og består af afsluttende prøver.

Personel i det kommunale redningsberedskab

§ 23. Personel, der skal udføre opgaver inden for det kommunale redningsberedskab, skal gennemgå en grunduddannelse, der fastsættes for den funktion, det skal varetage.

§ 24. Personel, der udfører brandslukningsopgaver inden for det kommunale redningsberedskab, skal efter 1 års tjeneste gennemgå en funktionsuddannelse og består den afsluttende prøve.

Stk. 2. Personel, der i øvrigt skal udføre opgaver inden for det kommunale redningsberedskab, skal gennemgå en supplerende uddannelse, der fastsættes for den funktion, det skal varetage.

§ 25. Personel, der skal fungere som holdleder, skal gennemgå holdlederuddannelsen for den funktion, det skal varetage, og består den afsluttende prøve.

Stk. 2. Personel, der skal fungere som instruktør, skal gennemgå instruktøruddannelsen for den pågældende funktion.

Stk. 3. Har det personel, der er nævnt i stk. 1 og 2, bestået en af Beredskabskorpsets mellemlederuddannelser, jf. § 22, stk. 2, stilles der ikke yderligere uddannelseskraav ud over dem, der er nævnt i stk. 1 og 2.

§ 26. Personel, der skal varetage den tekniske ledelse af indsatsen på skadestedet, skal gennemgå en uddannelse i indsatsledelse og består den afsluttende prøve.

Stk. 2. Personel, der skal lede en indsats mod følgerne af krigshandlinger, skal endvidere

gennemgå en supplerende uddannelse i krigsmæssig indsatsledelse.

Stk. 3. Har det personel, der er nævnt i stk. 1 eller 2, bestået en af Beredskabskorpsets lederuddannelser, jf. § 22, stk. 2, stilles der ikke yderligere uddannelseskraav ud over dem, der er nævnt i stk. 1.

§ 27. Den, der skal varetage den brandtekniske byggesagsbehandling, jf. beredskabslovens § 34 og § 35 samt forskrifter, udstedt i medfør af beredskabslovens § 33, skal gennemgå uddannelsen i brandteknisk byggesagsbehandling og består den afsluttende prøve.

Stk. 2. Den, der skal varetage brandsyn af virksomheder, fredede og brandfarlige bygninger m.v., jf. beredskabslovens § 36, skal gennemgå den uddannelse, der er nævnt i stk. 1.

§ 28. Personel, der udfører brandslukningsopgaver inden for det kommunale redningsberedskab, skal hvert år deltage i mindst 12 øvelser. Øvelserne skal have en varighed af mindst 2 timer pr. øvelse og skal afholdes jævnt fordelt over hele året.

§ 29. Beredskabsstyrelsen fastsætter indholdet og bestemmelser for gennemførelsen af de uddannelser, der er nævnt i § 10, stk. 1, § 12 og §§ 22-27, samt af de supplerende uddannelser, der skal gennemgås for at varetage krigsmæssige funktioner i redningsberedskabet.

Stk. 2. Beredskabsstyrelsen fastsætter bestemmelser for afholdelsen af de øvelser, der er nævnt i § 28.

§ 30. De uddannelser, der er nævnt i § 10, stk. 1, § 12, § 23 og § 24, kan gennemføres ved det enkelte redningsberedskab eller som fællesuddannelse af personel fra flere redningsberedskaber. De prøver, der er nævnt i § 24, afholdes dog ved Beredskabsstyrelsens foranstaltning.

Kapitel 6

Udgifterne til uddannelse, øvelser og indsats

§ 31. Udgifter til de uddannelser og øvelser, der er nævnt i § 23, § 24 og § 28, afholdes af vedkommende kommunalbestyrelse, private redningsvæsen eller andre, der udfører opgaver inden for kommunens redningsberedskab efter

aftale indgået i medfør af beredskabslovens § 13, stk. 1.

Stk. 2. Udgifter til de uddannelser, der er nævnt i § 25, stk. 1 og 2, § 26, stk. 1 og 2, og § 27, afholdes af Beredskabsstyrelsen.

Stk. 3. Udgifter til ophold, forplejning, befording og løn under de uddannelser, der er nævnt i stk. 1 og 2, afholdes af vedkommende kommunalbestyrelse, private redningsvæsen eller andre, der udfører opgaver inden for kommunens redningsberedskab efter aftale indgået i medfør af beredskabslovens § 13, stk. 1.

Stk. 4. Udgifter til uddannelse af frivillige, jf. § 21, stk. 1, og under frivilliges kursusophold, jf. § 21, stk. 2, kan afholdes af Beredskabsstyrelsen. Udgifter til uddannelse af frivillige, der skal udføre brandslukningsopgaver i kommunens daglige brandberedskab, skal dog afholdes efter de regler, der er nævnt i stk. 1-3.

Stk. 5. Udgifter i forbindelse med værnepligtiges uddannelse, jf. § 10 og § 12, samt øvelser og mønstringer, jf. § 2, stk. 1 og 2, og § 11, stk. 1 og 3, afholdes af Beredskabsstyrelsen.

Stk. 6. Udgifter i forbindelse med indsættelse af værnepligtige, jf. § 11, stk. 2, og frivillige, jf. § 21, stk. 3, i særlige katastrofetilfælde kan afholdes af Beredskabsstyrelsen.

Kapitel 7

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser m.v.

§ 32. Bekendtgørelsen træder i kraft den 20. august 1994.

Stk. 2. Følgende bekendtgørelser ophæves:

- 1) bekendtgørelse nr. 179. af 28. april 1982 om uddannelse af civilforsvarsledere,
- 2) bekendtgørelse nr. 387 af 18. juni 1986 om værnepligtige og frivillige i civilforsvaret,
- 3) bekendtgørelse nr. 575 af 29. september 1988 om uddannelse af brandvæseneres personale.

§ 33. Den uddannelse af værnepligtige i det kommunale redningsberedskab, der er nævnt i § 10, stk. 1, ophører senest den 31. december 1994. Tilsvarende ophører indkaldelse til de mønstringer og øvelser, der er nævnt i § 10, stk. 1.

Indenrigsministeriet, den 10. august 1994

BIRTE WEISS

/ Anders Nørregaard

BEMÆRKNINGER TIL BEKENDTGØRELSE OM PERSONEL I REDNINGSBEREDSKABET M.V.

Indledning

Bekendtgørelsen udstedes bl.a. i medfør af beredskabslovens § 48 og § 52. Udgangspunktet for de nye regler har været Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 387 af 18. juni 1986 om værnepligtige og frivillige i civilforsvaret som ændret ved bekendtgørelse nr. 510 af 31. juli 1986 samt Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 575 af 29. september 1988 om uddannelse af brandvæsenernes personale.

Bekendtgørelsen er inddelt i 7 kapitler. I kapitel 1 opregnes personelkategorierne i redningsberedskabet, jf. bemærkningerne til kapitel 10 i forslag til beredskabsloven.

Kapitel 2 omfatter dels regler om de værnepligtiges tjenesteforhold, herunder værnepligtige i Beredskabskorpset og den nye kommunale værnepligtsordning, dels regler om ydelser til de værnepligtige.

Bekendtgørelsen indeholder i kapitel 3 regler om kontraktansatte menige m.v. i Beredskabskorpset. Kapitel 4 omhandler regler om de frivillige. Disse regler kan anvendes analogt på eventuelle frivillige i sygehusberedskabet, i det statslige lokale redningsberedskab (politiets opgaver i redningsberedskabet, jf. beredskabslovens § 30) og i det kommunale civile beredskab.

I kapitel 5 fastsættes regler om uddannelse af såvel det statslige som det kommunale redningsberedskabs personel. I kapitel 6 fastsættes regler om afholdelse af udgifter til uddannelse, øvelser og indsats. Kapitel 7 indeholder ikrafttrædelses-, overgangs- og ophævelsesbestemmelser, hvorved følgende bekendtgørelser ophæves: Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 179 af 28. april 1982 om uddannelse af civilforsvarsledere, Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 387 af 18. juni 1986 om værnepligtige og frivillige i civilforsvaret og Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 575 af 29. september 1988 om uddannelse af brandvæseners personale.

Det bemærkes, at de kommunaløkonomiske konsekvenser af beredskabsloven blev behandlet forud for lovens vedtagelse, jf. de almindelige bemærkninger til lovforslaget. De krav, der er

fastsat i bekendtgørelsen, ligger inden for disse økonomiske rammer.

Ad kapitel 1

I bekendtgørelsens § 1 opregnes som nævnt personelkategorierne i redningsberedskabet. I modsætning til bemærkningerne til lovforslagets kapitel 10 medtages i § 1 ikke civilt ansatte i det statslige redningsberedskab og de personer, der i medfør af beredskabslovens §§ 56 og 57 kan pålægges en beredskabspligt. Disse personer er ikke omfattet af bekendtgørelsen, da deres tjenstlige forhold m.v. reguleres i andre regelsæt.

Det følger af § 2, at alle personelkategorier med mobiliseringspligt, dvs. værnepligtige i det statslige og kommunale redningsberedskab samt faste befalingsmænd, befalingsmænd af reserven og stampersonel i Beredskabskorpset kan overføres til en anden del af redningsberedskabet og kan indkaldes til mønstringer og øvelser.

Det samme gælder for værnepligtige i redningsberedskabets personelreserve (X-værnepligtige), dvs. værnepligtige, der på sessionen udskrives som egnede eller begrænset egnede, og som pga. lodtrækningsnummer ikke indkaldes til tjeneste i forsvaret eller Beredskabskorpset. Disse værnepligtige kan fordeles til det kommunale redningsberedskab og til det statslige lokale redningsberedskab (politiets opgaver i redningsberedskabet, jf. beredskabslovens § 30). Da sygehusberedskabet under krise eller krig indgår i redningsberedskabet, jf. beredskabslovens § 1, stk. 2, og bemærkningerne hertil, kan de X-værnepligtige ligeledes fordeles hertil.

Det er værnepligtige i denne personelreserve, der på sessionen får tilbud om at modtage en kortvarig kommunal værnepligtsuddannelse, jf. bekendtgørelsens § 12.

Med hjemlen til overførsel i medfør af § 2 gives der mulighed for at overføre personel mellem det statslige og kommunale redningsberedskab på en administrativ enkel måde. Reglerne om designering vil således ikke blive anvendt, hvis f.eks. en værnepligtig eller befalingsmand i

Beredskabskorpset skal ansættes på manuelt niveau eller som holdleder i en kommunes fredsmæssige redningsberedskab.

Reglerne om designering vil derimod blive anvendt, hvis kommunalt eller statsligt ansatte med mødepligt i det statslige eller kommunale redningsberedskab ønskes fritaget for denne mødepligt for at kunne forblive i andre vigtige samfundsfunktioner, jf. bekendtgørelse nr. 934 af 6. december 1993 om fritagelse for mødepligt ved redningsberedskabet og forsvaret under krise eller krig (designering).

Det bemærkes, at der ikke i denne bekendtgørelse eller i designeringsbekendtgørelsen er medtaget regler om fritagelse for mødepligt ved redningsberedskabet for at kunne gøre frivillig tjeneste i hjemmeværnet. Den hidtidige praksis, der er fastlagt i Indenrigsministeriets cirkulæreskrivelse af 26. januar 1987 om overførsel af værnepligtige mellem de militære værn, civilforsvaret og hjemmeværnet, forudsættes videreført.

Ad kapitel 2

Reglerne i dette kapitel erstatter reglerne i kapitel 1 og 2 i bekendtgørelsen om værnepligtige og frivillige i civilforsvaret.

Reglerne om hjemsendelse som følge af ulovlig udeblivelse er dog med bekendtgørelsens § 6 blevet ændret. Den tidligere 60/20-dages regel ændres til en 20-dages regel i overensstemmelse med de tilsvarende regler om eftertjeneste, hjemsendelse og fornyet indkaldelse for så vidt angår værnepligtige ved civilt arbejde og værnepligtige i forsvaret.

Bestemmelsen i § 9, stk. 4, giver Beredskabskorpset mulighed for at afvise en værnepligtig, der møder ved indkaldelsen med en helbredsmangel, som medfører, at han ikke er i stand til at deltage i tjenesten senest fra 10. dagen efter fremmødet. Med denne bestemmelse fjernes forskelsbehandlingen mellem de værnepligtige, der melder forfald og derefter indkaldes påny, og de værnepligtige, der møder frem med helbredsmangler.

I § 10 er medtaget regler om de hidtidige K-værnepligtige, som fortsat indgår i det kommunale redningsberedskabs mobiliseringsstyrke indtil udløbet af det kalenderår, i hvilket de fylder 50 år. Indkaldelsen til en kaserneuddannelse af 1 måneds varighed ophørte med udgangen af december 1992. Den efterfølgende tjeneste på 100 timer ophører imidlertid først

med udgangen af 1994. Der er derfor i § 33 medtaget en overgangsbestemmelse om, at indkaldelse til uddannelse samt til mønstringer og øvelser ophører senest den 31. december 1994.

De hidtidige K-værnepligtige kan herefter indkaldes til mønstringer og øvelser i tilfælde af krise eller krig, jf. § 11, stk. 1. Beredskabsstyrelsen kan dog som hidtil bemyndige kommunalbestyrelsen til at indkalde de K-værnepligtige — samt værnepligtige overført fra Beredskabskorpset — med henblik på indsats i katastrofetilfælde, jf. § 11, stk. 2 og 3.

Det bemærkes, at de kommuner, der ikke bliver pålagt et udvidet krigsmæssigt redningsberedskab i medfør af beredskabslovens § 12, stk. 2, og som måtte vælge — på frivillig basis — at opretholde et udvidet redningsberedskab, kan beholde de tidligere tildelte K-værnepligtige. Beredskabsstyrelsen vil tage spørgsmålet om administration af en sådan ordning op over for kommunerne.

Reglerne om den nye kommunale værnepligtsordning er fastsat i bekendtgørelsens § 12. Det fremgår af bestemmelsen i § 12, stk. 3, at kommunalbestyrelsen har ansvaret for gennemførelsen af uddannelsen på 2 x 1 dag.

Uddannelsen kan gennemføres i et samarbejde mellem kommunalbestyrelsen og en eller flere af de frivillige organisationer og foreninger, som kommunalbestyrelsen har indgået aftale med i medfør af beredskabslovens § 13, stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan således vælge at lade en eller flere af de frivillige organisationer m.v. gennemføre både første- og andendagens uddannelse eller alene andendagens uddannelse. Kommunalbestyrelsen kan endvidere vælge selv at gennemføre både første- og andendagens uddannelse. Endelig kan kommunalbestyrelsen aftale at gennemføre uddannelsen i et samarbejde med en eller flere kommunalbestyrelser.

Indenrigsministeriet finder, at gennemførelse af uddannelsen på andendagen er en naturlig opgave for de frivillige organisationer. Forarbejderne til beredskabsloven viser klart, at dette også var den politiske intention. På denne baggrund skal Indenrigsministeriet anbefale kommunalbestyrelserne at gennemføre uddannelsen i et samarbejde med de frivillige organisationer m.v.

De X-værnepligtige, der tager mod tilbuddet om denne uddannelse, står til rådighed for kommunens redningsberedskab i 10 år. Det er dog en forudsætning herfor, at de pågældende gen-

nemfører uddannelsen. X-værnepligtige, som har taget mod tilbuddet om uddannelsen, men som ikke møder frem på uddannelsesstedet og gennemfører uddannelsen, vil som andre X-værnepligtige fortsat stå til rådighed indtil udløbet af det kalenderår, i hvilket de fylder 50 år, jf. beredskabslovens § 54.

Efter udløbet af de 10 år kan de værnepligtige, der har gennemført uddannelsen — ligesom de værnepligtige, der er fyldt 50 år — ikke mere indkaldes til værnepligtstjeneste. De vil dog kunne pålægges beredskabspligt i medfør af beredskabslovens § 56.

Beredskabsstyrelsen fastsætter indholdet af disse værnepligtiges uddannelse og bestemmelserne for gennemførelsen af uddannelsen, jf. bekendtgørelsen § 29.

Ad kapitel 3

Reglerne i kapitel 3 er nye. De omfatter en personalkategori, der antages på værnepligt-lignende vilkår (kontraktansatte menige m.v.). Ordningen svarer til forsvarrets konstabelordning og omfatter ligesom denne begge køn. For værnepligtiges vedkommende træder ansættelsen i stedet for værnepligtstjeneste med de konsekvenser, der følger heraf. Dette medfører, at værnepligtige, der bliver antaget efter denne ordning, ikke kan frigøre sig før udløbet af værnepligtstiden, som for tiden er 6 måneder for menige og 15 måneder for delingsførere.

De personer, der ansættes med henblik på uddannelse m.v. i henhold til § 16, nr. 1 og 2, rekrutteres efter annoncering i dagspressen. Det personel, der ansættes i henhold til § 16, nr. 3 og 4, vil som regel blive ansat i umiddelbar tilslutning til udløbet af værnepligtstiden, bl.a. med henblik på at kunne indgå i en beredskabsenhed, der kan indsættes i udlandet.

De pågældendes løn- og ansættelsesvilkår fremgår af et regulativ, der er fastlagt efter forhandling med Finansministeriet.

Ad kapitel 4

I bekendtgørelsens § 20 er det — i overensstemmelse med bemærkningerne til kapitel 10 og § 51 i forslaget til beredskabsloven — fastlagt, hvilket personel der er omfattet af bekendtgørelsens regler om frivillige. Frivillige er heretter det personel, der i medfør af en kontrakt med de statslige eller kommunale myndigheder indgår i det statslige eller kommunale redningsbe-

redskab, og som ikke aflønnes for deres deltagelse i beredskabet.

Det fremgår af § 20, stk. 2, at frivillige, der indgår aftale med en kommunalbestyrelse i medfør af beredskabslovens § 13, stk. 1 eller 2, skal gennemgå den nødvendige uddannelse. I § 21 er der fastsat regler om de ydelser, der kan ydes under uddannelse m.v. og indsats.

Ad kapitel 5

I §§ 22 — 30 er der fastsat regler om uddannelse af personallet i det statslige og kommunale redningsberedskab. Udgangspunktet er, at personallet skal gennemgå den uddannelse, der er fastlagt for det pågældende funktionsområde, f.eks. brandtjenesten eller redningstjenesten. Personel- og uddannelsesstrukturen er fastlagt på 3 niveauer: manuelt niveau, mellemleder- og lederniveau. Uddannelserne mårettes mod en given funktion med en fredsmæssig del og med en krigsmæssig overbygning. Der er i forhold til tidligere tale om en væsentligt forenklet uddannelsesstruktur, som nærmere er beskrevet i en redegørelse fra maj 1994 fra Beredskabsstyrelsen om den fremtidige skole- og uddannelsesstruktur.

Det fremgår af § 26, at den, der skal varetage den tekniske ledelse af indsatsen på skadestedet, skal gennemgå en uddannelse i indsatsledelse. Dette medfører bl.a., at en beredskabschef skal gennemgå denne uddannelse, hvis den pågældende også skal virke som indsatsleder. Det bemærkes, at der ikke i bekendtgørelsen er fastsat krav til uddannelse af en beredskabschef, f.s.v. angår dennes cheffunktion, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 14.

I § 27 er der fastsat regler om uddannelse med henblik på varetagelse af kommunens brandtekniske byggesagsbehandling og/eller brandsyn. Denne uddannelse skal gennemgås af den person, der er ansvarlig for den brandtekniske byggesagsbehandling og/eller for varetagelse af brandsyn. Der er ikke ændret på kravene til uddannelsen. De svarer derfor til de uddannelseskra-ve som en brandinspektør har skullet opfylde som den ansvarlige for disse opgaver, jf. de hidtidige bestemmelser i Justitsministeriets instruks af 4. januar 1983 for brandinspektører i kommuner med brand- eller beredskabskommission. Uddannelsen omfatter som hidtil både uddannelse i indsatsledelse og i brandteknisk byggesagsbehandling, idet indsatslederuddannelsen er en nødvendig forud-

sætning for at kunne vurdere de brandtekniske aspekter ved de brandforebyggende foranstaltninger, jf. de administrative og tekniske forskrifter, der er udstedt i medfør af brandloven.

Hvis beredskabschefen også skal varetage disse opgaver, skal den pågældende tillige gennemgå den uddannelse, der er fastsat i § 27.

Ad kapitel 6

I § 31 er fastsat regler om betaling for udgifterne til uddannelse, øvelser og indsats.

Som udgangspunkt gælder, at den enkelte myndighed skal afholde egne udgifter i forbindelse med uddannelse af personalet i redningsberedskabet, jf. bemærkningerne til § 48 i forslaget til beredskabsloven og de hidtidige regler i brandlovens § 9, stk. 3.

I overensstemmelse hermed sondres der i bekendtgørelsen mellem udgifter ved undervisningen, herunder udgifter til lærerkræfter og undervisningslokaler og følgeudgifter i forbindelse med uddannelsen, herunder udgifter ved ophold og forplejning, rejseudgifter og løn under uddannelsen.

Alle udgifter til uddannelse af personel på manuelt niveau til det kommunale redningsberedskab afholdes således af kommunen. I det omfang uddannelsen af personel på manuelt niveau i det kommunale redningsberedskab gennemføres på statslige uddannelsesinstitutioner, opkræves udgifterne ved undervisningen vedkommende kommune eller private redningsvæsen som en kursusafgift.

Udgifterne til leder- og instruktøruddannelse, der gennemføres på statslige uddannelsesinstitutioner, afholdes ligeledes efter de hidtidige regler. Staten afholder således udgifterne ved undervisningen, jf. § 31, stk. 2. De øvrige udgifter i forbindelse med uddannelsen, herunder udgifterne ved ophold og forplejning, rejseudgifter og løn under uddannelsen, afholdes af vedkommende kommune eller private redningsvæsen, jf. § 31, stk. 3.

I forbindelse med vedtagelsen af lovforslaget i Folketinget blev der lagt stor vægt på at bevare og styrke det frivillige element i beredskabet. Som en følge heraf blev det fastslået, at udgifterne til uddannelse af de frivillige skulle afholdes i overensstemmelse med de hidtidige regler, jf. de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

De hidtidige regler var fastlagt i § 3, stk. 3, i Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 486 af

30. august 1982 om statens deltagelse i visse civilforsvarsudgifter. Ifølge denne bestemmelse kunne Civilforsvarsstyrelsen afholde udgifter til uddannelse af det frivillige personel i det kommunale civilforsvar. Der var således ikke tale om noget krav om refusion. Det var en forudsætning for en sådan refusion, at den alene blev ydet for de uddannelser, for hvilke Civilforsvarsstyrelsen havde udsendt uddannelsesplaner.

I § 31, stk. 4, er der medtaget en tilsvarende hjemmel for Beredskabsstyrelsen til at kunne afholde udgifterne i forbindelse med uddannelsen af de frivillige både på manuelt niveau og på lederniveau. Denne mulighed gælder dog som nævnt kun for de frivillige, der har været omfattet af civilforsvarets regler. Udgifter til uddannelse på manuelt niveau af frivillige i De Sønderjyske Brandværnsforbund (SFB), der har været omfattet af de hidtidige regler i brandloven, vil ikke kunne refunderes af staten.

Udgifterne til uddannelse af frivillige vil herefter kunne afholdes efter følgende regler:

- Udgifter til brandmandsuddannelsen afholdes efter de hidtidige regler, jf. bemærkningerne til § 48. Kommunen skal derfor fortsat betale for uddannelsen af det personel, der indgår i kommunens daglige beredskab til indsats ved brandslukning og akutte uheld med farlige stoffer m.v. Dette gælder som nævnt også for frivillige i SFB. Kommunen afholder ligeledes — som hidtil — følgeudgifterne i forbindelse med uddannelse af ledere og instruktører inden for det daglige beredskab.
- udgifter til uddannelse af frivilligt personel på manuelt niveau i kommunens redningsberedskab udover det daglige beredskab afholdes af staten, herunder udgifter til uddannelse af frivilligt personel, der indgår i et eventuelt supplerende katastrofeberedskab, der kan anvendes i fredstid.
- udgifter til uddannelse af frivillige, der skal indgå i kommunens indkvarterings- og forplejningsberedskab, jf. beredskabslovens § 12, stk. 1, eller i kommunens udvidede krigsmæssige redningsberedskab, jf. beredskabslovens § 12, stk. 2, afholdes af staten.
- udgifter til lederuddannelser af frivillige afholdes - bortset fra uddannelsen af frivillige inden for det daglige beredskab - af staten.

Det skal understreges, at den statslige refusion som hidtil kun vil omfatte beredskabsrelevante uddannelser. Det er derfor en forudsæt-

ning for refusion, at den pågældende uddannelse er godkendt af Beredskabsstyrelsen, og at planen for uddannelsen er opbygget i overensstemmelse med principperne i den nye uddannelsesstruktur, jf. Beredskabsstyrelsens redegørelse om den fremtidige skole- og uddannelsesstruktur. Der er hermed åbnet mulighed for, at kommunerne — i modsætning til tidligere — kan anvende egne uddannelsesplaner til uddannelse af frivillige, der skal løse særlige opgaver inden for beredskabet. Der er på denne måde taget højde for en bredere anvendelse af de frivillige.

I § 31, stk. 6, er der fastsat en hjemmel for Beredskabsstyrelsen til i særlige katastrofetilfælde at afholde udgifter i forbindelse med indsættelse af værnepligtige og frivillige. Da indsættelsen af det kommunale redningsberedskab er en

kommunal opgave, jf. beredskabslovens § 12, stk. 1, og bemærkningerne til forslaget til beredskabslovens § 19, vil denne hjemmel kun blive benyttet i ganske særlige tilfælde. Som forudsætninger herfor vil under alle omstændigheder gælde, at kommunens sædvanlige indsatsberedskab er utilstrækkeligt, og at også mellemkommunal bistand og bistand fra Beredskabskorpset er utilstrækkelig.

Ad kapitel 7

Som nævnt fastsættes det i § 33, at uddannelsen af de hidtidige K-værnepligtige ophører den 31. december 1994. Det forudsættes, at også de K-værnepligtige, der var indkaldt til kaserneuddannelse på de sidste hold i 1992, med udgangen af 1994 har gennemgået den efterfølgende uddannelse på 100 timer.

INDENRIGSMINISTERIET

Dato **19 AUG. 1994**
Kontor **1. a.**
Sag nr. **1993/2200-28**
Sagsbeh. **fk**

Til kommunalbestyrelsen i

Albertslund Kommune
Ballerup Kommune
Brøndby Kommune
Dragør Kommune
Esbjerg Kommune
Fredericia Kommune
Frederiksberg Kommune
Frederikshavn Kommune
Gentofte Kommune
Gladsaxe Kommune
Glostrup Kommune
Greve Kommune
Grenå Kommune
Helsingør Kommune
Herlev Kommune
Horsens Kommune
Hvidovre Kommune
Høje-Tåstrup Kommune
Ishøj Kommune
Kalundborg Kommune

Kolding Kommune
Korsør Kommune
Københavns Kommune
Køge Kommune
Ledøje-Smørum Kommune
Lyngby-Tårnbæk Kommune
Nyborg Kommune
Næstved Kommune
Odense Kommune
Randers Kommune
Roskilde Kommune
Rødovre Kommune
Silkeborg Kommune
Søllerød Kommune
Tårnby Kommune
Vallensbæk Kommune
Vejle Kommune
Værløse Kommune
Aalborg Kommune
Århus Kommune

1. Redningsberedskabet i Deres kommune udpeges hermed i medfør af § 12, stk. 2, i beredskabsloven, lov nr. 1054 af 23. december 1992, til at skulle kunne yde en øjeblikkelig og mere omfattende indsats mod følgerne af krigshandlinger.

Baggrunden for udpegningen er beredskabslovens bestemmelser om det kommunale redningsberedskabs opgaver.

Ifølge § 12, stk. 1, i beredskabsloven skal det kommunale redningsberedskab kunne yde en forsvarlig indsats mod skader på personer, ejendom og miljøet ved ulykker og katastrofer, herunder krigshandlinger. Redningsberedskabet skal endvidere kunne modtage, indkvartere og forpleje evakuerede og andre nødstedte.

Ifølge § 12, stk. 2, kan indenrigsministeren bestemme, at redningsberedskabet i visse kommuner tillige skal kunne yde en øjeblikkelig og mere omfattende indsats mod følgerne af krigshandlinger.

Det udvidede krigsmæssige redningsberedskab skal, som anført i bemærkningerne, omfatte udvidede rednings- og brandslukningsmuligheder, måling af radioaktivitet og sporing af krigsgasser.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at et udvidet krigsmæssigt redningsberedskab forventes at blive pålagt kommuner med en sammenhængende bymæssig bebyggelse på mindst 30.000 indbyggere, det samordnede redningsberedskab i det storkøbenhavnske område, jf. beredskabslovens § 11, stk. 1, og kommuner med særlige risici, f.eks. på grund af særligt farlige industrivirksomheder.

Beredskabsstyrelsen har på dette grundlag indstillet, at nedennævnte kommuner pålægges § 12, stk. 2-status. Disse kommuner er opdelt i 3 kategorier:

a) Kommuner med en sammenhængende bymæssig bebyggelse på mindst 30.000 indbyggere. Indbyggertallet for den sammenhængende bymæssige bebyggelse i kommunen er fastlagt på grundlag af oplysninger fra Danmarks Statistik.

I denne kategori er medtaget følgende 14 kommuner uden for det storkøbenhavnske område, der pr. 1. januar 1992 har mindst 30.000 indbyggere i sammenhængende bymæssig bebyggelse:

Esbjerg, Greve, Helsingør, Horsens, Kolding, Køge, Næstved, Odense, Randers, Roskilde, Silkeborg, Vejle, Aalborg og Århus kommuner.

b) Kommuner med særlige risici og som har en sammenhængende bymæssig bebyggelse på under 30.000 indbyggere. Der er tale dels om industri med særlige risici for omgivelserne, dels om kommuner med en infrastruktur, der kan medføre særlige risici.

I denne kategori er medtaget følgende 6 kommuner med særlige risici:

Fredericia, Frederikshavn, Grenå, Kalundborg, Korsør og Nyborg kommuner.

c) Det samordnede redningsberedskab i det storkøbenhavnske område, jf. beredskabslovens § 11, stk. 1.

Samordningen omfatter følgende 20 kommuner:

Københavns Kommune, Frederiksberg Kommune samt Albertslund, Ballerup, Brøndby, Dragør, Gentofte, Gladsaxe, Glostrup, Herlev, Hvidovre, Høje-Tåstrup, Ishøj, Ledøje-Smørum, Lyngby-Tårnbæk, Rødovre, Søllerød, Tårnby, Vallensbæk og Værløse kommuner.

Som led i udpegelsesproceduren varslede Indenrigsministeriet i et brev af 24. februar 1993 de berørte kommunalbestyrelser om Beredskabsstyrelsens indstilling.

De varslede kommunalbestyrelser har ikke haft bemærkninger til, at de er henført under de kategorier af kommuner, der er opregnet i forslaget til beredskabsloven. En række kommuner har derimod rejst spørgsmål om de økonomiske konsekvenser samt peget på sammenhængen med dimensioneringsreglerne. Enkelte kommuner har endvidere udtrykt ønske om udstationering af statsligt materiel med henblik på at kunne yde udvidet mellemkommunal bistand, jf. beredskabslovens § 12, stk. 3, og lovforslagets bemærkninger hertil. Indenrigsministeriet skal i det følgende kommentere dette.

2. Med hensyn til de økonomiske konsekvenser bemærkes: For så vidt angår kommunernes fredsmæssige redningsberedskab, var der ikke i lovforslaget forudsat udgiftsmæssige ændringer, da dette beredskabs

opgaver i det væsentlige svarer til det tidligere brandvæsens opgaver.

Den økonomisk betydende ændring for kommunerne er, at kun 40 kommuner - i modsætning til hidtil 119 kommuner - skal etablere et udvidet krigsmæssigt redningsberedskab, som tillige er på et noget lavere niveau end hidtil.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, jf. vedlagte kopi af afsnittet om de kommunaløkonomiske konsekvenser, at de samlede kommunale mindreudgifter udgør 53 mio. kr. pr. år (1991-pl.niveau), og at udgiftsnedsættelsen antages gennemført gradvist i årene 1994-1997. Det fremgår endvidere, at der er opnået enighed med Kommunernes Landsforening herom. De kommunaløkonomiske konsekvenser må således anses for at være afklaret. Ministeriet har bl.a. på den baggrund ikke fundet det fornødent at føre yderligere forhandlinger med de kommunale parter, for så vidt angår de økonomiske aspekter ved udpegningen til § 12, stk. 2-kommune.

Det skal i denne sammenhæng understreges, at udgifterne til uddannelse af frivillige fortsat vil blive dækket af staten. Dette gælder tillige for frivillige i § 12, stk. 1-kommuner. Undtaget herfra er som hidtil frivillige i De Sønderjyske Frivillige Brandvårnsforbund, som indgår i de pågældende kommuners daglige redningsberedskab.

3. For så vidt angår dimensioneringsgrundlaget for såvel det fredsmæssige som det krigsmæssige redningsberedskab i § 12, stk. 2-kommunerne, skal der henvises til den samtidigt udsendte bekendtgørelse om det kommunale redningsberedskabs organisation, virksomhed, materiel og dimensionering.

De berørte kommuner kan ved at benytte sig af tilbuddet om vederlagsfrit at kunne overtage kommandocentraler og det allerede tildelte statslige materiel, jf. det samtidigt udsendte cirkulære herom, i alt væsentligt kunne dække behovet i forhold til dimensioneringsreglerne. I det begrænsede omfang, hvor dette ikke er tilfældet, forventer Beredskabsstyrelsen at kunne afhjælpe manglerne

med overskydende materiel fra de tidligere § 18, stk. 2-kommuner, som nu har status som § 12, stk. 1-kommuner.

4. Hvad angår spørgsmålet om § 12, stk. 3-status, dvs. udstationering af statsligt materiel i visse kommuner med henblik på at kunne yde udvidet mellemkommunal bistand, overvejes dette nærmere i ministeriet.

Eventuelle forespørgsler vedrørende dimensioneringsgrundlaget i henhold til bekendtgørelsen om det kommunale redningsberedskabs organisation, virksomhed, materiel og dimensionering samt materieloverdragelse i henhold til cirkulære om overdragelse af lokale kommandocentraler og materiel m.v. bedes rettet til Beredskabsstyrelsen.

Med venlig hilsen

Birte Weiss

/ Anders Nørregaard

Til orientering for:

Beredskabsstyrelsen

Kommunernes Landsforening

Beredskabskommissionen for Storkøbenhavn

Kommunalbestyrelsen i kommuner med § 12, stk. 1-status (alle
øvrige kommunalbestyrelser).

Bekendtgørelse om ambulancer

I medfør af § 10 a i lov om sygehusvæsenet, jf. lovbekendtgørelse nr. 476 af 7. november 1985 som ændret senest ved lov nr. 452 af 1. juni 1994 fastsættes:

Definitioner

§ 1. Ved en ambulance forstås i denne bekendtgørelse et køretøj, der benyttes til transport af akut syge og tilskadekomne.

Stk. 2. Ved ambulancetjeneste forstås en organisation, der kan yde ambulancehjælp, jf. bilaget.

Stk. 3. Ved responstid forstås den tid, der går, fra ambulancetjenesten modtager alarmeringen, til ambulancen er fremme på et skadested eller hos en akut syg patient.

Beredskabsmyndigheden

§ 2. Amtskommunerne er forpligtet til at stille ambulancetjeneste til rådighed for personer, der på grund af akut opstået sygdom eller ulykke har behov derfor. Ambulancetjenesten er en del af amtskommunens samlede sundhedstjeneste.

Stk. 2. Amtskommunerne kan vælge at etablere ambulancetjenesten med egne ambulancer eller ambulancer, der efter aftale stilles til rådighed af andre amtskommuner, kommuner eller private.

§ 3. Bekendtgørelsens regler om amtskommuner gælder også for Københavns og Frederiksberg Kommuner.

Ambulanceberedskabets planlægning og organisation

§ 4. Amtsrådet skal udarbejde en plan for ambulancetjenesten. Planen skal indgå som en del af amtskommunens samlede sundhedsplan.

Stk. 2. Planen skal omfatte amtskommunens målsætninger for ambulancetjenesten og dens organisation. Planen skal tillige omfatte ambulanceberedskabets omfang og ambulancetjenestens indplacering i den samlede præhospitale indsats, herunder opgavefordelingen mellem sygehusvæsenet, ambulancetjenesten og den primære sundhedstjeneste med hensyn til den samlede indsats over for akut syge og tilskadekomne.

Stk. 3. Amtskommunen udarbejder i samarbejde med alarmeringscentralen retningslinier for den faglige visitation af de alarmopkald, der vedrører behov for en præhospital indsats.

Stk. 4. Amtsrådet nedsætter et udvalg, der koordinerer samarbejdet om den samlede præhospitale indsats imellem sygehusvæsenet, ambulancetjenesten, den primære sundhedstjeneste, alarmeringscentralfunktionen og de tilgrænsende amtskommuner.

Stk. 5. Amtsrådet skal løbende vurdere ambulancebetjeningens kvalitet, jf. iøvrigt § 5, stk. 3.

§ 5. Amtskommunens ambulancetjeneste skal omfatte et døgnberedskab. Som supplement til det faste døgnberedskab kan amtskommunerne etablere beredskaber, der kun dækker en del af året eller en del af døgnet.

Stk. 2. Amtsrådet bestemmer beredskabets omfang i de enkelte geografiske områder med udgangspunkt i en vurdering af det lokale be-

hov. Beredskabsomfanget skal bl. a. afpasses efter:

- 1) Afstanden til nærmeste sygehus med akutberedskab.
- 2) Muligheden for at udføre udvidet præhospital behandling.
- 3) Befolkningstætheden.
- 4) Tilstedeværelse af industri i området, herunder omfanget af lokal håndtering af farlige kemikalier.
- 5) Vejnettets beskaffenhed.

Stk. 3. Amdsrådet fastlægger responstider i hvert beredskabsområde. De fastlagte responstider offentliggøres, og amtsrådet følger løbende de faktiske responstider.

Ambulancernes bemanning og ambulancemandskabets uddannelse

§ 6. En ambulance skal bemannes med mindst 2 personer. Heraf skal mindst 1 have gennemgået en videregående ambulanceuddannelse, jf. stk. 3, eller tilsvarende uddannelse. I øvrigt skal ambulancemandskabet have gennemgået en ambulancegrunduddannelse, jf. stk. 2.

Stk. 2. Den grundlæggende uddannelse skal omfatte mindst 4 ugers teoretiske kurser. 1 uges teoretisk kursus kan erstattes af en uges plejehjemspraktik. Uddannelsen skal omfatte køreteknik, patienthåndtering, løfte/bæreteknik, grundlæggende sygepleje samt redningsarbejde ved ulykker og sætte ambulancemandskabet i stand til

- 1) at iværksætte primærbehandling med ambulancens udstyr samt transportere tilskadede, syge og fødende, og
- 2) at vurdere forskellige ulykkestyper med det formål at kunne give korrekte tilbagemeldinger, der sikrer en rigtig og tilstrækkelig hjælpeassistance.

I øvrigt skal grunduddannelsen omfatte det til enhver tid gældende lovgrundlag, så mandskabet kan indgå i et korrekt samarbejde med politi og sygehusvæsen.

Stk. 3. Den videregående ambulanceuddannelse, der forudsætter gennemført grunduddannelse, skal omfatte teoretiske kurser samt praktik. Uddannelsen skal sætte den pågældende i stand til at yde en passende indsats til akut syge, tilskadede, fødende og psykisk syge samt til at håndtere en samlet skadesituation, herunder indlede frigørelse af tilskadede. Uddannelsen skal omfatte anatomi og fysiologi, sygdomslære, hygiejne, ergonomi, psykologi, psykiatri, lægemiddellære, fødselslære, skadestedslære, administration af lattergas (entonox), brug af tungeholdere, brug af defibrillator og lovmæssige forhold.

Stk. 4. Amtkommunerne skal sikre, at der gennemføres den nødvendige uddannelse og vedligeholdelsesuddannelse af ambulancemandskabet, jf. stk. 2 og 3.

Ambulancernes indretning og udrustning

§ 7. Ambulancer skal være udrustet således, at der kan ydes syge og tilskadede en skånsom optagning, passende ambulancehjælp, overvågning samt skånsom transport til sygehus eller andet behandlingssted.

Stk. 2. Ambulancer skal tillige være udrustet med værktøj, der muliggør basal frigørelse af patienter, samt brandslukningsudstyr med henblik på bekæmpelse af mindre brande.

Stk. 3. Ambulancer skal via radio kunne kommunikere med en vagtcentral.

Stk. 4. Ambulancer skal i øvrigt indrettes og udstyres, så der kan ydes den i bilag I anførte ambulancehjælp.

Ikrafttrædelsesbestemmelser

§ 8. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. januar 1995.

Stk. 2. Samtidig ophæves bekendtgørelse nr. 1187 af 21. december 1992.

Stk. 3. Bestemmelsen i § 6, stk. 1, 2. pkt., har virkning fra den 1. januar 1998, dog skal mindst 1 person have gennemgået uddannelse i brug af defibrillator med virkning fra den 1. januar 1996.

Sundhedsministeriet, den 6. december 1994

YVONNE HERLØV ANDERSEN

/ John Erik Pedersen

Ambulancehjælp omfatter:

- basal bedømmelse af patientens tilstand både uden for og inden i ambulancen
- skånsom optagning af tilskadekomne med særligt udstyr
- basal genoplivning inden i og uden for ambulancen d.v.s. basal kontrol af frie luftveje bl.a. under anvendelse af tungeholdere
- kunstig opretholdelse af patientens vejrtrækning med tilskud af ilt samt udvendig hjertemassage inden i og uden for ambulancen
- blodstandsning og antichockbehandling
- brudbehandling således at hele kroppen kan understøttes, og således at dele af kroppen kan understøttes herunder at halshvirvelsøjlen kan understøttes
- akut behandling af afrevne legemsdele
- akut behandling af brandsårsskader, ætsnings-skader, kuldeskader mv. inden i og uden for ambulancen
- fødselshjælp og pleje af nyfødte inden i og uden for ambulancen
- basal frigørelse samt basal brandbekæmpelse.

Med virkning senest fra 1. januar 1996:

- genoplivning og overvågning ved brug af defibrillator.

Med virkning senest fra 1. januar 1998:

- medicinsk smertelindring inden i og uden for ambulancen hvilket f.eks. kan ske ved inhalation af ilt og lattergas
- lindring af hjertekrampesmerter f.eks. med nitroglycerin administreret i mundhulen
- afbødning af astmaanfald ved inhalation af bronchieudvidende stoffer
- afbødning af kramper ved administration af krampestillende medicin i endetarmen f.eks. diazepam.

Bekendtgørelse om civilregioner m.v.

I medfør af § 29, nr. 2, § 31 og § 32 i beredskabsloven, lov nr. 1054 af 23. december 1992, og efter forhandling med samtlige ministre, fastsættes:

Landets inddeling i civilregioner, deres ledelse, sammensætning og opgaver m.v.

§ 1. Landet er inddelt i følgende civilregioner:

- Civilregion I: Nordjyllands Amt
- Civilregion II: Viborg, Ringkøbing og Århus Amter
- Civilregion III: Ribe, Vejle og Sønderjyllands Amter
- Civilregion IV: Fyns Amt
- Civilregion V: Vestsjællands og Storstrøms Amter
- Civilregion VI: Københavns og Frederiksberg Kommuner, Københavns, Frederiksborg og Roskilde Amter
- Civilregion VII: Bornholms Amt

§ 2. Indenrigsministeren udpeger en statsamtmand til leder af civilregionen. Statsamtmanden benævnes regionsamtmand.

Stk. 2. Statslige myndigheder, amtsråd og kommunalbestyrelser kan inden for hvert deres område efter aftale med regionsamtmanden udpege et antal personer, der under krise eller krig indgår i civilregionen som rådgivere for regionsamtmanden.

Stk. 3. Regionsamtmanden kan i tilfælde, hvor statslige myndigheder ikke allerede har foretaget udpegning i medfør af stk. 2, efter behov udpege et antal personer, der under krise eller krig kan fungere som sagkyndige inden for

områder af væsentlig betydning for det civile beredskab i regionen.

Stk. 4. Regionsamtmanden udpeger efter forhandling med regionsledelsen, jf. § 8, en leder og et antal informationssagkyndige til den regionale informationstjeneste.

§ 3. Regionsamtmanden træffer afgørelse i tilfælde, hvor der under krise eller krig ikke kan opnås enighed om udførelsen af en opgave mellem statslige forvaltningsorganer, der er tillagt beføjelser i medfør af beredskabslovens § 31, og hvor forelæggelse for højere myndighed ikke er mulig eller dennes afgørelse ikke kan opnås i tide.

Stk. 2. Regionsamtmanden kan under krise eller krig, hvor forelæggelse for regeringen ikke er mulig eller dennes afgørelse ikke kan opnås i tide, kræve, at en amtskommunes eller kommunes ressourcer inden for det civile beredskab stilles til rådighed for en anden amtskommunes eller kommunes civile beredskab, jf. beredskabslovens § 32.

Stk. 3. Udnytter regionsamtmanden sin kompetence i henhold til stk. 1 eller stk. 2, skal regionsamtmanden underrette regeringen om afgørelsen, så snart dette er muligt.

§ 4. Civilregionen koordinerer planlægningen af det civile beredskab i regionen og indtager i relation hertil i fornødent omfang militærregionen, redningsregionen (beredskabsregionen) og politiregionen, amtsråd og kommunalbestyrelser, andre offentlige myndigheder samt offentlige og private virksomheder.

§ 5. Regionsamtmanden skal under krise eller krig holde regeringen underrettet om den

generelle situation inden for det civile beredskab i regionen. Regionsamtmanden skal endvidere viderebringe informationer fra regeringen, hvis de sædvanlige kommunikationsveje ikke kan anvendes.

§ 6. Den regionale informationstjeneste varetager under krise eller krig informationsopgaver efter retningslinier fastsat af regionsledelsen, jf. § 8.

§ 7. Udgifter til ophold, forplejning og befordring i forbindelse med øvelsesdeltagelse afholdes af vedkommende ministerium, der har udpeget de personer, der skal indgå i civilregionen, jf. § 2, stk. 2.

Stk. 2. De tilsvarende udgifter, jf. stk. 1, for amtskommunale og kommunale rådgiveres øvelsesdeltagelse afholdes af Beredskabsstyrelsen.

Stk. 3. Ud over de udgifter, der er nævnt i stk. 1, kan udgifter til løn i forbindelse med øvelsesdeltagelse til privatansatte sagkyndige og sagkyndige til den regionale informationstjeneste, jf. § 2, stk. 3 og 4, afholdes efter regler fastsat af Beredskabsstyrelsen.

Regionsledelsens sammensætning, kompetence m.v.

§ 8. Regionsamtmanden og cheferne for henholdsvis militærregionen, beredskabsregionen og politiregionen udgør den regionale totalforsvarsledelse, der benævnes regionsledelsen.

§ 9. Regionsledelsen træffer under krise eller krig beslutning om prioriterings- og koordineringsspørgsmål, der angår totalforsvaret inden for regionen.

Stk. 2. Vedkommende chef i regionsledelsen, jf. § 8, kan dog inden for sit eget ansvarsområde iværksætte de foranstaltninger, som situationen nødvendiggør. Hver af de nævnte chefer udøver deres kompetence, således som denne er tillagt dem i de til enhver tid gældende love og bestemmelser.

Stk. 3. Regionsamtmanden træffer som regeringens stedlige repræsentant beslutning, hvis der ikke kan opnås enighed i regionsledelsen om de prioriterings- og koordineringsspørgsmål, der er nævnt i stk. 1, og hvis forelæggelse for regeringen ikke er mulig eller dennes afgørelse ikke kan opnås i tide.

Stk. 4. Udnytter regionsamtmanden sin kompetence i henhold til stk. 3, skal regionsamtmanden underrette regeringen om afgørelsen, så snart dette er muligt.

§ 10. Bestemmelserne i kongelig anordning nr. 63 af 6. marts 1952 om forholdsordre for det militære forsvar ved angreb på landet og under krig, som ændret ved kongelig anordning nr. 130 af 26. april 1961, berøres ikke af bestemmelserne i denne bekendtgørelse.

Ikrafttræden og ophævelse

§ 11. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. januar 1995.

Stk. 2. Følgende skrivelser ophæves:

- 1) Statsministeriets skrivelse af 2. september 1960 til de berørte amtmænd om at overtage ledelsen af den civile beredskabsplanlægning i de pågældende regioner.
- 2) Statsministeriets skrivelse af 17. august 1962 om samarbejdet med det øvrige totalforsvar i regionen og regionsamtmandens beføjelser.

Indenrigsministeriet, den 15. december 1994

BIRTE WEISS

/ Flemming Klokager

Vejledning om civilregioner m.v.

(Til ministerier, styrelser, amtsråd og kommunalbestyrelser)

1. Indledning

Indenrigsministeriet har i medfør af beredskabslovens § 29, nr. 2, § 31 og § 32, og efter forhandling med samtlige ministerier udstedt en bekendtgørelse om civilregioner m.v. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. januar 1995.

Formålet med bekendtgørelsen er at fastlægge rammerne for, at samfundet kan videreføres på regionalt niveau i en krise- eller krigssituation, hvor det kan blive nødvendigt helt eller delvist at løse de nødvendige centrale forvaltningsopgaver decentralt.

Det hidtidige grundlag for civilregionernes virksomhed og regionsamtmandens kompetence har været 2 statsministerielle skrivelser af henholdsvis 2. september 1960 og 17. august 1962. Med bekendtgørelsen er et forslag om bl.a. fastlæggelse af regionsamtmandens kompetence, der er indeholdt i en betænkning om strukturen for det civile beredskab fra 1990, blevet fastsat i retlig bindende form.

I denne vejledning beskrives civilregionens opgaver, sammensætning og ledelse, regionsamtmandens kompetence, og for så vidt angår totalforsvaret på regionalt niveau, regionsledelsens sammensætning, kompetence m.v.

Formålet med vejledningen er endvidere at medvirke til at skabe rammerne for en fleksibel organisation, som vil kunne sikre, at regionsamtmanden og regionsledelsen kan træffe de beslutninger som en krise eller krigssituation kræver.

2. Landets inddeling i civilregioner m.v.

2.1. Civilregioner

Med henblik på at kunne varetage en administration på regionalt niveau under krise eller krig er en række statsamter udpeget til at kunne

overtage funktionen som en særlig civil regionsadministration – en civilregion. Et hovedformål med civilregionerne er endvidere at fremme samarbejdet mellem totalforsvarets myndigheder på det regionale niveau.

Der er 7 civilregioner, hvis grænser er sammenfaldende med grænserne for forsvarrets, politiets og redningsberedskabets regioner, dvs. de øvrige regionale totalforsvarsmyndigheder.

Indenrigsministeren udpeger en statsamtmand som leder af civilregionen. Statsamtmanden benævnes regionsamtmand.

Civilregionen er en stabsorganisation, der fuldt etableret under krig, består af regionsamtmanden, en mindre stab, herunder sekretariat med tilhørende signal- og kommunikationsmidler og en regional informationstjeneste. Afhængig af civilregionens størrelse består civilregionen yderligere af et antal personer, fortrinsvis statslige og kommunale rådgivere samt eventuelt privatansatte sagkyndige.

2.2. Statslige forvaltningsorganer og udpegning af rådgivere og sagkyndige

Det fremgår af beredskabslovens § 24, stk. 1, at de enkelte ministre hver inden for deres område skal planlægge og træffe foranstaltninger til udførelse af opgaver inden for det civile beredskab.

Som led i denne planlægning skal de enkelte ministre allerede i fredstid dels vurdere behovet for at tillægge decentrale forvaltningsorganer en ekstraordinær kompetence under krise eller krig, dels fastlægge omfanget af en sådan delegation, jf. beredskabslovens § 31 samt bemærkningerne hertil.

De statslige rådgivere, der efter bekendtgørelsens § 2, stk. 2, kan udpeges efter aftale med regionsamtmanden til at indgå i civilregionen,

forudsættes især udpeget inden for de ministerområder, hvor der kan forventes et behov for delegation af kompetence efter beredskabslovens § 31.

Det er vigtigt, at ministerierne vurderer behovet for udpegning af rådgivere for regionsamtmanden og samtidig overvejer, om der er behov for at forberede en ekstraordinær kompetencedelegation – og i givet fald omfanget heraf – til decentrale forvaltningsorganer, og at regionsamtmanden holdes underrettet om resultatet af overvejelserne.

Det vil være hensigtsmæssigt, at eventuelle decentrale forvaltningsorganer under krise eller krig placeres samme sted som civilregionen, dvs. enten i eller i nærheden af det udflytningsanlæg, der er etableret af civilregionen.

Til at indgå i staben som kommunalfaglige rådgivere for regionsamtmanden kan kommuner og amtskommuner – efter aftale med regionsamtmanden – udpege et antal personer. Det vil være formålstjenligt, hvis de udpegede rådgivere kan dække de væsentligste kommunale og amtskommunale forvaltningsområder.

Regionsamtmanden kan i tilfælde, hvor statslige myndigheder ikke allerede har foretaget en udpegning i medfør af § 2, stk. 2, endvidere udpege et antal privatansatte sagkyndige inden for områder af væsentlig betydning for det civile beredskab i regionen, eksempelvis forsynings- og transportområdet. Udpegningen sker efter aftale med de pågældende.

Regionsamtmanden udpeger endelig en leder og et antal informationssagkyndige til den regionale informationstjeneste. Udpegningen sker efter aftale med de pågældende og efter forhandling med den øvrige regionsledelse, jf. bekendtgørelsens § 2, stk. 4.

2.3. Fritagelse for mødepligt ved redningsberedskabet eller forsvaret (designering)

Personer, der udpeges til at indgå i civilregionen, og som har en mødepligt ved redningsberedskabet eller forsvaret i tilfælde af mobilisering, bør fritages for denne mødepligt (designeres).

For en nærmere beskrivelse af designeringsproceduren henvises til Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 934 af 6. december 1993 om fritagelse for mødepligt ved redningsberedskabet og forsvaret under krise eller krig (designering) og Indenrigsministeriets vejledning nr. 192 af 6. december 1993 om samme emne.

3. Civilregionernes opgaver under krise eller krig og regionsamtmandens kompetence

Civilregionens hovedopgave er at prioritere og koordinere anvendelsen af regionens civile ressourcer. Civilregionen skal endvidere samle og formidle informationer om situationen inden for det civile beredskab i regionen. Endelig skal civilregionen indgå i totalforsvarssamarbejdet med de øvrige regionale totalforsvarsmyndigheder.

Hvis ministerier har delegeret kompetence til decentrale forvaltningsorganer efter beredskabslovens § 31, og der opstår uenighed mellem disse om udførelse af en opgave, vil de pågældende ministerier normalt træffe den endelige afgørelse. I en afskæringssituation, hvor en sådan forelæggelse ikke er mulig, eller hvor en afgørelse ikke kan opnås i tide, er regionsamtmanden bemyndiget til at træffe den nødvendige afgørelse som regionens stedlige repræsentant, jf. bekendtgørelsens § 3, stk. 1. Regionsamtmanden skal underrette regeringen om den afgørelse, der er truffet, så snart dette er muligt.

En afskæringssituation er en situation, hvor forelæggelse for en højere myndighed, dvs. regering, ministerium eller styrelse, enten ikke er mulig, eller hvor en afgørelse ikke kan træffes i tide som følge af fysisk eller kommunikationsmæssig afskæring.

Regionsamtmanden har i en afskæringssituation ligeledes kompetence til at træffe afgørelse i tilfælde, hvor amtskommunale eller kommunale myndigheder ikke er enige om ressourceanvendelsen inden for det civile beredskab, jf. bekendtgørelsens § 3, stk. 2.

Endelig har regionsamtmanden under krise eller krig til opgave at holde regeringen orienteret om den generelle situation inden for det civile beredskab i regionen, ligesom han skal kunne formidle informationer fra regeringen, jf. bekendtgørelsens § 5.

4. Regionsledelsens opgaver under krise eller krig m.v.

4.1. Regionsledelsens opgaver under krise eller krig

Regionsamtmanden og chefen for militærregionen, chefen for redningsregionen (beredskabsregionen) og chefen for politiregionen udgør regionsledelsen (den regionale totalforsvarsledelse).

Redningsregionen, jf. beredskabslovens § 29,

nr. 2, benævnes i daglig tale »Beredskabsregionen«.

I regionsledelsen, hvor regionsamtmanden leder møderne, orienteres om forhold af fælles interesse. Endvidere koordineres i nødvendigt omfang iværksættelsen af decentrale myndigheders planer og bestemmelser m.v.

Regionsledelsen skal i mulig udstrækning have samråd om spørgsmål af betydning for to eller flere af totalforsvarets myndighedsområder, idet der ikke herved må ske en uforsvarlig forsinkelse af påkrævede foranstaltningers gennemførelse. Den enkelte regionschef har dog inden for sit eget område kompetence til at træffe de beslutninger og iværksætte de foranstaltninger, som situationen nødvendiggør, jf. bekendtgørelsens § 9, stk. 2. Bekendtgørelsen indebærer ikke nogen ændring i den militære regionchefs beføjelser inden for områder, hvor foranstaltninger er øjeblikkeligt påkrævede af hensyn til igangværende eller umiddelbart forestående kamphandlinger, ligesom regionsamtmanden eksempelvis ikke i medfør af § 9, stk. 3, kan give ordre om ikke at mobilisere eller ikke at gøre modstand eller afbryde påbegyndt mobilisering eller kamp.

I en afskæringsituation, jf. § 9, stk. 3, træffer regionsamtmanden som regeringens stedlige repræsentant beslutning i tilfælde af uenighed i regionsledelsen om prioriterings- og koordineringsspørgsmål, der har betydning for totalforsvaret.

Udnytter regionsamtmanden sin kompetence til at træffe en sådan beslutning, skal regionsamtmanden underrette regeringen om afgørelsen, så snart dette er muligt, jf. § 9, stk. 4.

4.2. Den regionale informationstjenestes opgaver under krise eller krig.

Den regionale informationsstjeneste har under krise eller krig til opgave at holde pressen orienteret, udarbejde pressemeddelelser, arrangere presse møder og orientere regionsledelsen om væsentlige nyheder. Informationstjenesten har endvidere til opgave at rådgive regionsledelsen om informationsspørgsmål.

5. Civilregionens fredstidsopgaver og aktivering af civilregionen

I fredstid består civilregionen af få medarbejdere, som bl.a. har til opgave dels at udarbejde en plan for aktivering og etablering af civilregionen under krise eller krig, dels udarbejde planer for kommunikations- og informationsvirksomheden.

Civilregionen samarbejder endvidere med de øvrige regionale totalforsvarsmyndigheder, og der afholdes regelmæssigt møder i regionsledelsen.

Civilregionen har endelig til opgave at varetage koordinationen af den civile beredskabsplanlægning og dennes sammenhæng med dels de øvrige regionale myndigheders planlægning, dels med den kommunale og amtskommunale civile beredskabsplanlægning.

Civilregionen bliver først fuldt ud etableret under krig. I en krisesituation vil civilregionen gradvist kunne udbygges og aktiveres i den understærkning, der er behov herfor til varetagelse af informationsopgaver og af koordinerende opgaver.

Når civilregionens krigsorganisation er fuldt udbygget, vil den bl.a. omfatte de udpegede rådgivere og sagkyndige m.v., ligesom regionsamtmanden vil have udpeget personale ved statsamterne til at varetage civilregionens sekretariats- og kommunikationsopgaver.

Hver civilregion har endvidere et beskyttet udflytningsanlæg, som vil blive taget i brug, når det ikke længere er muligt at fungere fra fredstidslokaliteten.

6. Udgiftsfordeling

De ydelser, der er nævnt i bekendtgørelsens § 7, stk. 1 og 2, ydes i overensstemmelse med Finansministeriets cirkulære om aftale om tjenesterejser.

Løn efter § 7, stk. 3, ydes efter de regler, der gælder for sektionschefer af reserven med begrænset rådighedspligt, og som svarer til lønramme 31 i en tjenestemandstilling i staten.

Indenrigsministeriet, den 15. december 1994

BIRTE WEISS

/ Flemming Klokager

Bekendtgørelse om ekspropriation til brug for udførelsen af civile beredskabsopgaver

I medfør af § 38, stk. 7, i beredskabsloven, lov nr. 1054 af 23. december 1992, fastsættes:

Ekspropriationsmyndigheder

§ 1. Vedkommende minister kan iværksætte ekspropriation af fast ejendom til brug for udførelsen af civile beredskabsopgaver.

Stk. 2. Vedkommende minister kan for så vidt angår ikke-statslige foranstaltninger tillade, at der iværksættes ekspropriation af fast ejendom til brug for udførelsen af civile beredskabsopgaver.

Meddelelse

§ 2. Når en beslutning om ekspropriation agtes truffet, sender vedkommende minister meddelelse herom til ejere og brugere, der vil blive omfattet af ekspropriationen.

Stk. 2. Bekendtgørelse om den planlagte ekspropriation indrykkes i Statstidende og i ét eller flere af de dagblade, der udkommer på egnen, til underretning for enhver, der som ejer, bruger, pantøver eller i hvilken som helst anden egenskab har en retlig interesse at varetage.

Stk. 3. Meddelelse og bekendtgørelse skal angive den eller de ejendomme, den planlagte ekspropriation angår, og hvad den planlagte ekspropriation går ud på.

Stk. 4. Indsigelse imod eller bemærkninger til den planlagte ekspropriation kan sendes til vedkommende minister inden for en frist af 14 dage fra modtagelse af meddelelse i henhold til stk. 1 eller efter bekendtgørelsens indrykning, jf. stk. 2.

§ 3. Når fristen i henhold til § 2, stk. 4, er udløbet, træffer vedkommende minister beslutning om, hvorvidt der skal gennemføres en ekspropriation og i bekræftende fald, hvorledes ekspropriationen og foranstaltningerne skal gennemføres.

Stk. 2. Vedkommende minister sender ejere og brugere og andre interesserede, der måtte have meldt sig, meddelelse om ekspropriationsbeslutningens indhold og om foranstaltningernes gennemførelse.

Stk. 3. Vedkommende minister drager omsorg for tinglysning af den skete ekspropriation.

Erstatning

§ 4. Den, der har begæret ekspropriation (rekvirenten), skal senest 14 dage efter beslutningen om ekspropriation sende de erstatningsberettigede forslag til erstatningen.

Stk. 2. Opnås mindelig overenskomst om erstatningens størrelse ikke senest 8 uger efter, at erstatningsforslag er sendt, skal rekvirenten indbringe erstatningsspørgsmålet for vedkommende taksationskommission, jf. § 57 i lov om offentlige veje. Fristen kan fraviges med tilslutning af de erstatningsberettigede.

Stk. 3. Om sagens behandling for taksationsmyndighederne, erstatningens fastsættelse og udbetaling m.v. finder § 51, §§ 53 - 55 og §§ 59 - 67 i lov om offentlige veje tilsvarende anvendelse med fornødne lempelser, idet rekvirenten træder i stedet for vejbestyrelsen.

Stk. 4. Rekvirentens begæring om taksation skal være skriftligt affattet. Den skal angive vedkommende ejeres og brugeres navne og

postadresser, vedkommende ejendoms matrikelbetegnelse, samt hvad ekspropriationen og de heraf følgende foranstaltninger nærmere går ud på.

§ 5. Rekvirenten afholder udgifterne i forbindelse med ekspropriationens gennemførelse, herunder udgifterne til taksationsforretningen.

Stk. 2. Formanden for kommissionen kan kræve, at rekvirenten forskudsvis indbetaler et beløb til dækning af udgifterne i forbindelse med taksationsforretningen.

Ikrafttræden

§ 6. Bekendtgørelsen træder i kraft den 10. februar 1995.

Indenrigsministeriet, den 1. februar 1995

BIRTE WEISS

/ Anders Nørregaard

Lov om postvirksomhed

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:
Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

Kapitel 3

Koncession

§ 11. Trafikministeren fastsætter i koncessionen bl.a. vilkår om:

- 1) Service- og kvalitetsmål samt generelle forretningsbetingelser for forsendelser omfattet af befordringspligten.
- 2) Takstfastsættelsen for indenlandske breve omfattet af eneretten, jf. § 3, stk. 1 og stk. 6, for dag-, uge- og månedsblade samt tidsskrifter og blindeforsendelser.
- 3) Posthusnettets omfang.
- 4) Forpligtelse til at udføre særlige opgaver uden sædvanlig fortjeneste eller med underskud.
- 5) Overholdelse af konkurrence- og regnskabsmæssige forhold.
- 6) Deltagelse i internationalt samarbejde på postområdet.
- 7) Overholdelse af aftaler truffet i det internationale samarbejde på postområdet.
- 8) Sikring og opretholdelse af samfundsvigtig postbefordring under ekstraordinære forhold.
- 9) Det årlige frimærkeprogram.
- 10) Pligt til at anvende det kronede posthorn. Der kan i den forbindelse fastsættes vilkår om, at pligten tillige gælder tredjemand, som koncessionshaveren har indgået aftale med om udførelse af kunderelaterede postale tjenesteydelser.
- 11) Befordring af forsendelser til Færøerne og Grønland.

Givet på Christiansborg Slot, den 8. februar 1995

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

MARGRETHE R.

/ Jan Trøjborg

Bekendtgørelse om koncession for Post Danmark

I henhold til § 10, stk. 1 og stk. 2, og § 11 i lov nr. 89 af 8. februar 1995 om postvirksomhed meddeles Post Danmark koncession på udførelse af de i § 3, stk. 1 og stk. 3, i lov om postvirksomhed omtalte postale tjenesteydelser samt på udnyttelsen af de i § 6, § 7 og § 8 i samme lov omtalte rettigheder.

Koncessionen har følgende ordlyd:

Kapitel 1 Eneretten

§ 1. Post Danmark (koncessionshaver) tildeles koncession (eneret) til:

Postbefordring af indenlandske adresserede breve, hvorved forstås:

- 1) Adresserede forsendelser uanset indhold, når dette er lagt i en konvolut eller lignende emballering.
- 2) Adresserede skriftlige meddelelser, herunder postkort, med et individuelt indhold.

Stk. 2. Eneretten omfatter dog ikke postbefordring af adresserede kataloger, brochurer, blade og andre forsendelser med et ensartet, trykt indhold, der er lagt i gennemsigtig emballage.

§ 2. Post Danmark tildeles tillige koncession til postbefordring på dansk område af adresserede breve, der sendes fra afsendere i Danmark til udlandet og fra udlandet til adressater i Danmark.

§ 3. Eneretten på postbefordring af adresserede breve omfatter indsamling, transport og omdeling af disse.

Stk. 2. Eneretten for indenlandske og græn-

seoverskridende adresserede breve afgrænses af en øvre vægtgrænse på 250 gram.

Stk. 3. Indenlandske adresserede breve, der er omfattet af den i § 3, stk. 2 omtalte eneret afgrænses tillige af en prisgrænse, der fastsættes til taksten for befordring af almindelige indenlandske breve af første vægtsats ganget med 6.

Stk. 4. Ministeren fastsætter i en bekendtgørelse udarbejdet i medfør af § 3, stk. 6 i lov om postvirksomhed fysiske mål for de i § 1, stk. 1, og § 2, stk. 1, nævnte forsendelser.

§ 4. Kurerpost er ikke omfattet af eneretten.

§ 5. Enhver kan uanset bestemmelserne i § 1, § 2 og § 3 lovligt befordre forsendelser uden om koncessionshaveren, når det sker i eget anliggende eller for en anden, i hvis tjeneste den, der befordrer forsendelsen, er ansat.

Stk. 2. Det samme gælder, når befordringen sker for en anden, for hvem den pågældende kun lejlighedsvis har påtaget sig denne bestemte befordring.

§ 6. Post Danmark tildeles endvidere koncession til:

- 1) Opstilling af postkasser ved gade, vej eller andre steder, hvor offentligheden har almindelig adgang.
- 2) Udgivelse af frimærker samt
- 3) Anvendelse af det kronede posthorn som kendetegn.

Kapitel 2

Afgrænsning af befordringspligten, øvrige vilkår for koncessionen m.v.

§ 7. Koncessionshaveren er forpligtet til at

sikre landsdækkende befordring af følgende forsendelser:

- 1) Adresserede breve, jf. § 1, op til en vægtgrænse på 1 kg.
- 2) Andre adresserede forsendelser med et ensartet, trykt indhold, der ikke er emballeret, for eksempel kataloger og brochurer, op til 1 kg.
- 3) Dag- uge- og månedsblade samt tidsskrifter, der vejer op til 500 gram.
- 4) Adresserede pakker inden for en vægtgrænse på 20 kg.
- 5) Blindeforsendelser op til 7 kg.

Stk. 2. Indenlandske adresserede breve og pakker skal kunne befordres rekommanderet eller med angiven værdi.

Stk. 3. Pligten til at befordre adresserede forsendelser til og fra udlandet omfatter – med de ændringer, der følger af internationale overenskomster – breve, blindeforsendelser samt pakker fra afsendere i Danmark til udlandet og fra udlandet til modtagere i Danmark. Breve og pakker skal kunne sendes med angiven værdi. Breve skal tillige kunne sendes rekommanderet.

Stk. 4. Befordringspligten omfatter indsamling ved postkasser, ved posthuse og postbutikker m.v., transport og omdeling af forsendelser.

Stk. 5. Postomdelingen til enkelte modtagere eller grupper af modtagere i landdistrikter kan i særlige tilfælde begrænses.

Stk. 6. Ministeren fastsætter med hjemmel i § 2, stk. 6, i lov om postvirksomhed regler om fysiske mål for de forsendelser, der er nævnt i stk. 1 og stk. 3, samt regler om vægtgrænser for de forsendelser, der er nævnt i stk. 3.

§ 8. De postale tjenesteydelser omfattet af befordringspligten skal ydes landsdækkende til ensartede priser og med høj kvalitet.

Stk. 2. Storkunderrabatter og lignende skal overfor afsenderne gives på ikke-diskriminerende vilkår. Andre udbydere af postale tjenesteydelser skal i det omfang, de ønsker at benytte tjenesteydelser omfattet af koncessionshaverens befordringspligt, på vegne af deres kunder have samme mulighed som andre brugere for at opnå storkunderrabatter.

§ 9. Servicemålet for adresserede breve, bortset fra økonomibreve, er dag- til dag befordring på hverdage. De konkrete servicemål skal fremgå af tabellerne på de enkelte postkasser landet over.

Stk. 2. For økonomibreve er servicemålet, at de bør være omdelt senest 3 hverdage efter indlevering, for økonomibreve indleveret torsdag eller fredag dog 4 hverdage.

Stk. 3. Kvalitetsmålet for de i stk. 1 og stk. 2 nævnte breve er, at 97% bør være omdelt efter de angivne servicemål.

§ 10. Servicemålet for pakker er dag- til dag-befordring mellem alle byer, undtagen til Bornholm, hvor en ekstra dag må påregnes.

Stk. 2. Kvalitetsmålet i relation til dette serviceniveau er, at 99% af de indleverede pakker omdeles rettidigt til kunderne.

§ 11. Servicemålet for dagblade er levering dagen efter indlevering.

Stk. 2. Servicemålet for uge- og månedsblade samt tidsskrifter er levering 2 dage efter indlevering mandag til fredag, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. Koncessionshaver kan lempe servicemålet i stk. 2 ved partier på over 100.000 forsendelser.

Stk. 4. Kvalitetsmålet for dag-, uge- og månedsblade samt tidsskrifter fastlægges i den årlige redegørelse, jf. § 12.

§ 12. Koncessionshaver er forpligtet til årligt at udarbejde en redegørelse om virksomhedens service- og kvalitetsmål såvel for eneretsområdet som for de konkurrenceprodukter, der er underlagt befordringspligt. Redegørelsen fremsendes til ministeren.

Stk. 2. Ministeren kan kræve ændringer i de fastsatte mål.

§ 13. Koncessionshaver er forpligtet til at gennemføre periodiske repræsentative målinger vedrørende overholdelsen af de fastlagte kvalitetsmål for breve. Målingerne skal foretages af en anden end koncessionshaveren og resultaterne af målingerne offentliggøres.

Stk. 2. Koncessionshaveren afholder udgifter til disse målinger.

§ 14. Koncessionshaveren skal udarbejde generelle forretningsbetingelser for postale tjenesteydelser, der er pålagt befordringspligt. Der vil ud over angivelse af service- og kvalitetsmål være tale om fastsættelse eller beskrivelse af erstatnings- og indleveringsregler i forbindelse med de enkelte produkter og tjenesteydelser m.v.

Stk. 2. Ministeren kan forlange, at de generelle forretningsbetingelser ændres.

§ 15. Taksterne fastsættes af koncessionshaveren. Takstniveauet for indenlandske breve omfattet af eneretten og for dag- uge- og månedsblade samt tidsskrifter godkendes af trafikministeren. Til brug for godkendelsen af takstniveauet for indenlandske forsendelser på eneretsområdet udarbejdes en prisloftsmode. Modellen består i, at taksterne reguleres med den procentvise udvikling i bruttoprisindekset (forbrugerprisindekset) med fradrag af 1 procentpoint.

Stk. 2. Blindeforsendelser befordres portofrit.

§ 16. Koncessionshaveren udarbejder en gang om året en redegørelse om posthusnettet med angivelse af den hidtidige udvikling samt hovedprincipperne for den fremtidige udvikling.

Stk. 2. Redegørelsen fremsendes til ministeren.

Stk. 3. Ministeren kan, såfremt overordnede hensyn nødvendiggør dette, kræve ændringer af de af virksomheden fastsatte principper for posthusnettets udvikling.

§ 17. Ministeren kan pålægge koncessionshaveren at udføre særlige opgaver uden sædvanlig fortjeneste eller med underskud, f.eks. vedrørende befording af blindeforsendelser, handicappedes adgang til posthusene samt handicappedes mulighed for dispensation fra brevkassebestemmelserne.

§ 18. Trafikministeren fastsætter efter drøftelse med Konkurrencerådet og koncessionshaver et regnskabsreglement med tilhørende konkurrenceretlige retningslinier, der bl.a. skal sikre overholdelse af principper for retvisende regnskabsføring samt at det fornødne datagrundlag er til stede med henblik på vurdering af, om reglerne for lige konkurrencevilkår er overholdt (forbud mod konkurrenceforvridende krydssubsidiering).

Stk. 2. Krydssubsidiering fra eneretsområdet til rene konkurrenceområder, hvor koncessionshaveren ikke er pålagt befordringspligt, må ikke finde sted.

Stk. 3. Krydssubsidiering fra eneretsområdet til de områder, der er pålagt befordringspligt, men hvor de pågældende forsendelsesarter i

øvrigt kan udbydes af andre end koncessionshaveren, må ikke række videre end opretholdelsen af det landsdækkende udbud af de pågældende tjenester til en ensartet pris og på et højt kvalitetsniveau nødvendiggør og må ikke give anledning til konkurrenceforvridning.

Stk. 4. Ministeren kan efter drøftelse med koncessionshaver foretage ændringer i de i stk. 1 angivne regler.

§ 19. Koncessionshaveren deltager efter ministerens bestemmelse i arbejdet i de internationale samarbejdsorganisationer på postområdet, herunder Verdenspostforeningen (UPU).

§ 20. Koncessionshaveren skal efterleve forpligtelser i henhold til bindende beslutninger truffet af UPU og andre aftaler indgået af den danske stat i UPU-regi samt aftaler indgået i andre relevante internationale organisationer af mellemstatslig karakter.

§ 21. Koncessionshaveren skal gennemføre det planlægningsarbejde og træffe de foranstaltninger, som til enhver tid måtte være påkrævet med henblik på opretholdelse af postbefordring under ekstraordinære forhold.

§ 22. Trafikministeren skal godkende det årlige frimærkeprogram.

§ 23. Koncessionshaveren er forpligtet til at anvende det kronede posthorn som kendetegn.
Stk. 2. Pligten gælder tillige tredjemand, som koncessionshaveren har indgået aftale med om udførelse af kunderelaterede postale tjenesteydelser.

§ 24. Koncessionshaveren er forpligtet til at befordre adresserede breve, blindeforsendelser, pakker samt dagblade til Færøerne og Grønland. Befordringspligten omfatter forsendelser med tilsvarende vægt og fysiske mål, som indenlandske forsendelser omfattet af befordringspligten, bortset fra pakker til Grønland, hvor formatet er maksimum: længde 100 cm., længde og omkreds = 250 cm.

Stk. 2. Koncessionshaveren er ligeledes forpligtet til at befordre uge- og månedsblade samt tidsskrifter til Færøerne. Befordringspligten omfatter forsendelser med tilsvarende vægt og fysiske mål som for indenlandske uge- og

månedblade samt tidsskrifter omfattet af befordringspligten.

Kapitel 3

Tilsyn, ændringer i koncessionen, straf m.v.

§ 25. Trafikministeren fører tilsyn med, at koncessionshaveren overholder vilkårene i koncessionen.

Stk. 2. Koncessionshaveren skal på begæring meddele trafikministeren enhver oplysning om sine forhold på det koncessionerede område.

§ 26. Koncessionen kan ændres, hvis koncessionshaveren og trafikministeren er enige herom. Bortset herfra kan koncessionen kun ændres i de i stk. 2 nævnte tilfælde.

Stk. 2. Koncessionshaveren skal respektere ændringer i koncessionen som følge af lov eller bindende beslutninger truffet af Den europæiske Union. Dette gælder tillige, hvis ministe-

ren fastsætter regler, der begrænser eller ophæver eneretten til postbefordring af adresserede breve, der sendes fra afsendere i Danmark til udlandet.

§ 27. Ministeren kan som tvangsmiddel pålægge koncessionshaveren daglige eller ugentlige bøder, såfremt denne overtræder koncessionens bestemmelser i §§ 8 - 18, eller § 20. Der er udpantningsret for beløbene.

§ 28. Koncessionshaver kan straffes med bøde for overtrædelse af koncessionens bestemmelser i §§ 8-24.

Kapitel 4

Ikrafttræden

§ 29. Bekendtgørelsen træder i kraft ved bekendtgørelse i Lovtidende. Bekendtgørelsen har virkning fra den 23. februar 1995.

Trafikministeriet, den 23. februar 1995

JAN TRØJBORG

/ Michael Birch

INDENRIGSMINISTERIET

Dato **8. marts 1995**
Kontor **1.a.**
Sag nr. **1993/2300-4**
Sagsbeh. **fk**

Til statsamtmandene i nedennævnte statsamter:

Nordjyllands Statsamt
Århus Statsamt
Sønderjyllands Statsamt
Fyns Statsamt
Vestsjællands Statsamt
Københavns Overpræsidium
Bornholms Statsamt

I medfør af Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 1070 af 15. december 1994, § 2, stk. 1, udpeges hermed den til enhver tid siddende statsamtmand i de ovennævnte statsamter til leder (regionsamtmand) af de civilregioner, som landet er inddelt i, jf. bekendtgørelsens § 1:

Civilregion I: Nordjyllands Amt

Civilregion II: Viborg, Ringkøbing og Århus Amter

Civilregion III: Ribe, Vejle og Sønderjyllands Amter

Civilregion IV: Fyns Amt

Civilregion V: Vestsjællands og Storstrøms Amter

Civilregion VI: Københavns og Frederiksberg Kommuner, Københavns, Frederiksberg og Roskilde Amter

Civilregion VII: Bornholms Amt

Civilregionens opgaver fremgår af § 4, hvorefter civilregionen koordinerer planlægningen af det civile beredskab i regionen og i relation hertil i fornødent omfang inddrager militærregionen, redningsregionen (beredskabsregionen) og politiregionen, amtsråd og kommunalbestyrelser, andre offentlige myndigheder samt offentlige og private virksomheder.

Regionsamtmandens kompetence under krise og krig er nærmere fastlagt i § 3. Regionsamtmandens relationer m.v. til den øvrige regionsledelse, herunder regionsledelsens kompetence under krise eller krig, er nærmere fastlagt i §§ 8 og 9.

Indenrigsministeriet har i tilslutning til bekendtgørelsen om civilregioner m.v. udsendt en vejledning nr. 226 af 15. december 1994 om civilregioner m.v., der nærmere uddyber civilregionens opgaver, sammensætning og ledelse, regionsamtmandens kompetence, og for så vidt angår totalforsvaret på regionalt niveau, regionsledelsens sammensætning, kompetence m.v.

De øvrige statsamtmand, ministerier, styrelser, amtsråd og kommunalbestyrelser modtager fra Indenrigsministeriet kopi af dette brev til orientering.

Med venlig hilsen

Birte Weiss

/Flemming Kløkager

AFTALE

mellem

Post Danmark og Beredskabsstyrelsen

om postbesørgelse af offentlige myndigheders
post under krise eller krig (særposttjeneste)

1. Post Danmark vil under krise eller krig efter behov oprette en særposttjeneste til besørgelse af postforsendelser mellem centraladministrationen, beredskabsregionerne, civilregionerne, statsamtterne, politikredse, amtskommuner og kommuner.

Særposttjenesten kan også omfatte forsendelser mellem andre offentlige myndigheder end ovenfor nævnt samt forsendelser til og fra institutioner og serviceorganer udpeget af de nævnte myndigheder.

Trafikministeren bestemmer, hvornår særposttjenesten iværksættes, samt hvilke andre myndigheder der kan anvende særposttjenesten. Særpost transporteres med de hurtigste ordinære postforbindelser, medmindre der er uregelmæssigheder i postbesørgelsen, jf. pkt. 6.

2. Særposttjenesten må kun benyttes til forsendelser med et beredskabsmæssigt indhold.

Særposttjenesten må endvidere kun benyttes til forsendelser, der indeholder materiale, som på grund af forsendelsernes omfang, som følge af antal og fordeling på modtagerne eller som på grund af sikkerhedsmæssige forhold ikke kan sendes ad elektronisk vej eller på andre måder, som er tilgængelige for den pågældende myndighed.

Særpost kan - om nødvendigt - indleveres til tilgængelige posthuse uden for normal åbningstid. Andre postforsendelser skal indleveres til postbesørgelse på normal vis.

De myndigheder m.v., der i henhold til denne aftale har ret til at benytte særposttjenesten, fastsætter inden for eget myndighedsområde bestemmelser om, hvilke forsendelser der må postbesørges som særpost.

3. Særpost er med de undtagelser, som fremgår af det efterfølgende, omfattet af de samme bestemmelser, som gælder for værdibreve, herunder registrering og udlevering mod kvittering.

I stedet for værdiangivelse anføres "Særpost".

4. Særpost adresseres med normal adressebetegnelse (inkl. sædvanligt postnummer) samt et særligt postnummer, f.eks. 7401 HRC, jf. nedenfor.

For særpost til myndigheder i postnummerområde	Benyttes særpostnummer	Særpostnummeret er tilknyttet
1000-3799	0900 KHC	Københavns Postcenter 0900 København C
4000-4999	4105 RGC	Midtsjællands Postcenter 4100 Ringsted
5000-5999	5009 ODC	Fyns Postcenter 5000 Odense C
6000-6899, 7000-7399, 8700-8799	7007 FAC	Sydjyllands Postcenter 7000 Fredericia
6900-6999, 7400-7999	7401 HRC	Vestjyllands Postcenter 7400 Herning
8000-8699, 8800-8999	8245 ARC	Østjyllands Postcenter 8245 Risskov Ø
9000-9999	9003 ABC	Nordjyllands Postcenter 9000 Aalborg

Særpost afleveres til adressatens normale postadresse, medmindre adressatmyndigheden aftaler en anden udbringning med det pågældende postcenter.

Afsenderens myndighedsbetegnelse skal altid være angivet på særposten.

5. Max. vægt og max. format svarer til det, der er fastsat for postpakker.

Taksten svarer til grundtaksten for værdipakker og betales af afsendende myndighed.

6. Særpost postbesørges med første prioritet i forhold til anden post.

I tilfælde af uregelmæssigheder i postbesørgelsen etablerer Post Danmark i nødvendigt omfang ekstraordinære transporter af særposten.

7. Afbrydes en transport ekstraordinært, afleveres særposten mod kvittering til opbevaring på nærmeste tilgængelige posthus eller hos nærmeste offentlige myndighed, hvorefter forholdsordre indhentes hos nærmeste postcenter eller civilregion.
8. Går en særpostforsendelse tabt, underrettes afsenderen hurtigst muligt via indleveringsposthuset eller nærmeste posthus.
9. Der ydes ikke erstatning for forsinkelse, beskadigelse eller bortkomst af særpostforsendelser.

For Post Danmark

Den 26. april 1995

Troels Thomsen
Sekretariatschef

For Beredskabsstyrelsen

Den 26. april 1995

Henrik G. Petersen
Kontorchef

Bekendtgørelse af lov om DSB

Herved bekendtgøres lov om DSB, jf. lovbekendtgørelse nr. 352 af 29. maj 1990, med de ændringer, der følger af lov nr. 284 af 27. april 1994, lov nr. 1093 af 21. december 1994 og lov nr. 231 af 4. april 1995.

Befordringspligt

§ 4. DSB skal befordre personer og bagage samt gods efter lovens bestemmelser, når:

- 1) passageren, henholdsvis afsenderen, efterkommer lovens, befordringsreglementernes og tariffernes bestemmelser,
- 2) befordringen er mulig med de befordringsmidler, der normalt er tilstrækkelige til dækning af trafikkenes behov,
- 3) befordringen ikke hindres af forhold, som DSB hverken kan afværge eller afhjælpe.

Stk. 2. Hvis befordringsmidlerne midlertidigt er utilstrækkelige, kan DSB dog lade mere regelmæssigt forekommende befordringer nyde forret.

Stk. 3. Hvis samfunds- eller tvingende driftshensyn kræver det, kan DSB ved offentlig bekendtgørelse bestemme, at driften midlertidigt skal indstilles helt eller delvis, at visse sendinger midlertidigt skal være udelukket fra eller kun på visse betingelser modtages til befordring, og at visse befordringer midlertidigt skal nyde forret.

Trafikministeriet, den 2. maj 1995

JAN TRØJBORG

/ Petter Møller

Bekendtgørelse af lov om visse forhold på telekommunikationsområdet

Herved bekendtgøres lov om visse forhold på telekommunikationsområdet, jf. lovbekendtgørelse nr. 474 af 1. juni 1994 med de ændringer, der følger af lov nr. 376 af 14. juni 1995.

§ 1. Denne lov omfatter alle offentlige radio- og trådbårne telekommunikationstjenester.

§ 2. Forskningsministeren meddeler koncession på anlæg og drift af de transmissionsveje og centraler, der er knyttet til følgende offentlige radio- og trådbårne telekommunikationstjenester samt udbudet af disse:

- 1) Telefonitjenester.
- 2) Tekst- og datakommunikationstjenester.
- 3) Udleje af faste kredsløb.
- 4) Mobilkommunikations- og satellittjenester.

Stk. 2. For koncessionen gælder i øvrigt lov nr. 84 af 11. maj 1897 om telegrafer og telefoner med senere ændringer.

Stk. 3. Forskningsministeren kan træffe beslutning om liberalisering på de i stk. 1 nævnte områder. Dog sker indførelse af særrettigheder på nævnte områder ved særskilt lovgivning. Koncessionshaveren skal uanset bestemmelsen i § 8 tåle, at koncessionen indskrænkes i overensstemmelse med, at der træffes beslutning om liberalisering eller indføres særrettigheder.

Stk. 4. Forskningsministeren fastsætter i koncessionen vilkår for og fører tilsyn med koncessionshaverens anlæg samt med disses udbygning og drift. Der kan bl.a. i koncessionen fastsættes vilkår om:

- 1) Takstfastsættelsen og principperne herfor samt abonnementsvilkårene for koncessionshaverens tjenester på eneretsområdet.
- 2) Forpligtelse til at udføre særlige opgaver

uden sædvanlig fortjeneste eller med underskud.

- 3) Sikring og opretholdelse uden udgifter for staten af samfundsvigtig telekommunikation under ekstraordinære forhold.
- 4) Vederlagsfri medvirken i internationale samarbejdsorganisationer samt i specificationsarbejde på telekommunikationsområdet.
- 5) Overholdelse af EF-regler, der er umiddelbart anvendelige, og de bestemmelser, der af forskningsministeren meddeles koncessionshaveren.
- 6) Overholdelse af vedtagelser truffet i det internationale samarbejde på telekommunikationsområdet.
- 7) Tilsyn med løn-, pensions- og øvrige ansættelsesvilkår samt normering.
- 8) Forhandlingsregler for personaleorganisationer.
- 9) Overholdelse af konkurrence- og regnskabsmæssige forhold.

Stk. 5. Koncessionshaver godtgør staten de udgifter, som er forbundet med administration m.v. af stk. 1, 3 og 4 og administrative forskrifter udstedt i medfør heraf.

Stk. 6. Forskningsministeren kan beslutte, at tilsynet med koncessionshaver, herunder behandling af klager, jf. stk. 4, skal varetages af Telestyrelsen.

§ 2 a. Klager over koncessionshaver eller dennes datterselskabers forhold på det konces-

sionerede område over for det offentlige eller private kan forskningsministeren afgøre med bindende virkning for koncessionshaver, jf. dog § 3 b.

§ 3. Forskningsministeren kan fastsætte forskrifter for etablering og drift af de tjenester, transmissionsveje og centraler, der ikke er omfattet af koncession eller særrettigheder, jf. § 2, stk. 1 og stk. 3.

Stk. 2. I forskrifter fastsat i medfør af stk. 1 kan forskningsministeren fastsætte bestemmelser, herunder om indførelse af anmeldelses- eller tilladelsesordninger, der bl.a. tilgodeser følgende hensyn:

- 1) Opfyldelsen af særlige brugergruppers, herunder handicappedes, behov.
- 2) Oplysning til brugerne af offentlige telekommunikationstjenester om vilkårene for tilslutning til tjenesten, herunder oplysning om tjenestens pris, kvalitet og leveringstider.
- 3) Sikring af væsentlige krav, herunder sikring af det offentlige telenets driftssikkerhed og integritet, driftskompatibilitet mellem tjenester samt databeskyttelse.
- 4) Sikring af samfundsvigtige hensyn, herunder alarm- og beredskabsmæssige forhold.
- 5) Sikring af universalitet for samfundsvigtige teletjenester.
- 6) Hemmeligholdelse af telekommunikation.
- 7) Gennemførelse af EF-regler.
- 8) Begrænsning af udbudet af tjenester til kun at finde sted i relation til bestemte lande.

Stk. 3. I forskrifter fastsat i medfør af stk. 1, kan forskningsministeren fastsætte bestemmelse om, at tjenesteudbyderen skal meddele alle oplysninger, der skønnes nødvendige for administrationen af forskrifterne.

Stk. 4. Bestemmelserne i straffelovens § 152 og §§ 152 d-152 f finder tilsvarende anvendelse for den, der er eller har været ansat hos udbydere af tjenester m.v., der er omfattet af forskrifter fastsat i medfør af stk. 1.

Stk. 5. Forskningsministeren kan give tjenesteudbyderen påbud om, at en tjeneste skal lukkes, hvis den regulering, som er fastsat for tjenesten, jf. stk. 1 og 2, ikke overholdes.

Stk. 6. Forskningsministeren kan give koncessionshaveren påbud om at afbryde for en tjenestes adgang til det offentlige telenet, hvis påbud, jf. stk. 5, ikke efterkommes. Påbud til koncessionshaver kan endvidere udstedes i til-

fælde, hvor det ikke umiddelbart har været muligt at identificere tjenesteudbyderen.

Stk. 7. For service 900-tjenester tilfalder den kompetence, som forskningsministeren har, jf. stk. 5 og 6, Service 900-Nævnet, jf. § 3 a.

§ 3 a. Forskningsministeren nedsætter et nævn vedrørende service 900-tjenester.

Stk. 2. Ved service 900-tjenester forstås ydelser stillet til rådighed via det offentlige telefonnet, hvor televirksomhederne tillige varetager registrering af forbruget af ydelsen samt fakturering og opkrævning for denne.

Stk. 3. Nævnet har følgende opgaver:

- 1) At varetage administration af forskrifter, som forskningsministeren fastsætter om service 900-tjenester i medfør af § 3.
- 2) At træffe afgørelser i klagesager og i sager, som nævnet tager op af egen drift i medfør af de i nr. 1 nævnte forskrifter.
- 3) At rådgive forskningsministeren om service 900-området.

Stk. 4. Afgørelser truffet af nævnet efter stk. 3, nr. 1-2, kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 5. Nævnet består af 3 medlemmer, der udpeges af forskningsministeren for 4 år ad gangen.

Stk. 6. Forskningsministeren fastsætter nærmere regler om nævnets virksomhed.

§ 3 b. Forskningsministeren nedsætter et Telenævn. Til nævnet kan påklages afgørelser truffet af Telestyrelsen på følgende områder:

- 1) Afgørelser, jf. § 2, stk. 6, om:
 - a. Klager over koncessionshavers regninger for ydelser på det koncessionerede område.
 - b. Klager over koncessionshavers ydelser på det koncessionerede område leveret i henhold til gældende abonnementsvilkår.
- 2) Afgørelser af klager truffet i henhold til bekendtgørelser udstedt i medfør af § 3, jf. dog § 3 a.

Stk. 2. Afgørelser truffet af Telenævnet efter stk. 1 kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 3 c. Telenævnet består af en formand og et antal beskikkede sagkyndige medlemmer.

Stk. 2. Nævnets administration varetages af et sekretariat, der tillige bistår med behandling af de sager, der indbringes for nævnet.

Stk. 3. Forskningsministeren kan fastsætte nærmere regler for Telenævnets virke, herunder regler om opkrævning af gebyr for sager, der behandles ved nævnet.

§ 3 d. Telenævnets formand skal opfylde de almindelige betingelser for at være landsdommer.

Stk. 2. Antallet af beskikkede medlemmer fastsættes af forskningsministeren. Medlemmerne beskikkes af ministeren for 4 år ad gangen.

§ 3 e. Forskningsministeren kan fastsætte forskrifter for indholdet af teletjenester, der leverer lyd eller billeder. Forskningsministeren kan herunder bestemme, at reglerne om reklame og sponsoring og regler med henblik på at tilgodese hensyn til børn og unge i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed skal finde tilsvarende anvendelse på teletjenester, der leverer lyd og billeder.

Stk. 2. I forskrifter fastsat i medfør af stk. 1 kan forskningsministeren fastsætte bestemmelser om indførelse af anmeldelses- eller tilladelsesordninger.

Stk. 3. I forskrifter fastsat i medfør af stk. 1 kan forskningsministeren fastsætte bestemmelser om, at tjenesteudbyderen skal meddele alle oplysninger, der skønnes nødvendige for administrationen af forskrifterne.

Stk. 4. I forskrifter fastsat i medfør af stk. 1 træffer Satellit- og Kabelnævnet og Radio- og TV-Reklamenævnet, jf. lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, den endelige administrative afgørelse i sager vedrørende teletjenester, der leverer lyd eller billeder.

Stk. 5. Satellit- og Kabelnævnet, jf. stk. 4, kan give tjenesteudbyderen påbud om, at en tjeneste skal lukkes, hvis den regulering, som er fastsat for tjenesten, jf. stk. 1, 2 og 3, ikke overholdes.

Stk. 6. Satellit- og Kabelnævnet, jf. stk. 4, kan endvidere give koncessionshaveren påbud om at afbryde en tjenestes adgang til det offentlige net, hvis påbud, jf. stk. 5, ikke efterkommes. Påbud til koncessionshaver kan endvidere udstedes i tilfælde, hvor det ikke umiddelbart har været muligt at identificere tjenesteudbyderen.

§ 3 f. Forskningsministeren kan med sigte på at fremme fri og lige adgang for andre brugere og at modvirke konkurrenceforvridende kryds-subsidiering fastsætte forskrifter for følgende,

der måtte udbyde egen infrastruktur, som er anlagt til interne driftsformål:

- 1) Virksomheder inden for jernbanedrift, samt forsyningsvirksomheder indenfor gas, vand, varme og elektricitet.
- 2) Kommuner og kommunale fællesskaber.
- 3) Offentlige institutioner i øvrigt.

Stk. 2. I forskrifter fastsat i medfør af stk. 1 kan forskningsministeren fastsætte bestemmelser om:

- 1) Indførelse af anmeldelses- og tilladelsesordninger.
- 2) Krav om regnskabsmæssig adskillelse, herunder om udarbejdelse af regnskaber efter årsregnskabslovens principper.
- 3) Udskillelse af teleaktiviteter i selvstændige forretningsområder eksempelvis som aktie- og anpartsselskaber.
- 4) Sikring af ikke-diskriminerende adgang til infrastruktur og herpå baserede tjenester, der udbydes af de i stk. 1 nævnte virksomheder, kommuner eller kommunale fællesskaber og offentlige institutioner.

§ 4. Koncessionshaveren betaler til staten en årlig ydelse, der udgør 4 pct. af koncessionshaverens og dennes datterselskabers årlige nettoindtægter på eneretsområderne.

Stk. 2. Forskningsministeren fastsætter de nærmere regler for ydelsens beregning og betaling og kan herunder træffe bestemmelse om visse aktivitetsområders undtagelse fra det i stk. 1 nævnte beregningsgrundlag.

§ 5. Forskningsministeren pålægger formanden og næstformanden i koncessionshaverens bestyrelse pligt til at give ministeren underretning om sådanne forhold vedrørende koncessionshaverens virksomhed, som ministeren måtte skønnes at have interesse i at være bekendt med.

§ 6. Koncessionshaveren opretter efter forhandling med bestyrelsen for Danmarks Radio og med den centrale bestyrelse for TV 2 de senderstationer, som er nødvendige for Danmarks Radios og TV 2's spredning af lyd- og billedprogrammer, og varetager stationernes drift.

Stk. 2. Koncessionshaveren fremskaffer efter forhandling med bestyrelsen for Danmarks Radio sendekapacitet til udsendelse af Danmarks Radios kortbølgeprogrammer, jf. § 7, stk. 4, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

Stk. 3. De nærmere betingelser for afholdelse og betaling af koncessionshaverens udgifter i forbindelse med udførelsen af de i stk. 1 og 2 nævnte opgaver samt for de kontributions- og distributionsnet, som benyttes i forbindelse hermed, kan fastsættes af forskningsministeren efter forhandling med kulturministeren.

§ 7. Forskningsministeren pålægger koncessionshaverens ansatte samt de i koncessionshaverens datterselskaber ansatte at hemmeligholde al kommunikation via nettet såvel som navne på brugere af nettet.

Stk. 2. Bestemmelserne i borgerlig straffelovs § 152 og §§ 152 d – 152 f finder tilsvarende anvendelse for den, der er eller har været ansat hos koncessionshaveren eller i koncessionshaverens datterselskaber.

§ 8. Forskningsministeren fastsætter i koncessionen bestemmelser, hvorved koncessionen med ét års varsel kan bringes til ophør gennem indløsning af de privatejede aktier i det koncessionshavende selskab til kurs 125. Sådan indløsning kan ske første gang den 1. marts 1997 og fremdeles hvert femte år.

Stk. 2. Opdeler det koncessionshavende selskab sin aktiekapital i to klasser, gælder bestemmelsen i stk. 1 kun for den oprindelige aktieklasser (A-klassen). Der gælder ingen indløsningsbestemmelse for den nye aktieklasser (B-klassen).

§ 8 a. Den indløsningsret, som er nævnt i § 8, stk. 1, vil blive bragt i anvendelse af forskningsministeren med virkning pr. 1. marts 1997. Uanset indløsningen løber koncessionen herefter videre.

§ 9. Uanset bestemmelsen i § 8 kan forskningsministeren tilbagekalde koncessionen, hvis de heri fastsatte vilkår overtrædes eller hvis de påbud, der er givet i medfør af koncessionen, ikke efterleves.

Stk. 2. Forskningsministeren kan pålægge koncessionshaveren dagbøder med henblik på at fremtvinge, at koncessionshaver efterlever påbud givet i medfør af koncessionen.

§ 9 a. I forskrifter, som udfærdiges i medfør af §§ 3, 3 e og 3 f, kan der fastsættes regler om gebyr til dækning af de udgifter, som er forbundet med administrationen af forskrifterne.

§ 10. I forskrifter, som udfærdiges i medfør af §§ 3, 3 e og 3 f, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelserne i forskrifterne.

Stk. 2. Er overtrædelsen begået af et selskab, en forening, en selvejende institution, en fond eller lignende, kan der pålægges den juridiske person som sådan bødeansvar. Er overtrædelsen begået af staten, en kommune eller et kommunalt fællesskab, jf. § 60 i lov om kommunernes styrelse, kan der pålægges staten, kommunen eller det kommunale fællesskab bødeansvar.

§ 10 a. Med bøde straffes den, der overtræder vilkår, der er fastsat i koncessionen i henhold til § 2, stk. 4.

Stk. 2. Er overtrædelsen begået af et selskab, en forening, en selvejende institution, en fond eller lignende, kan der pålægges den juridiske person som sådan bødeansvar. Er overtrædelsen begået af en kommune eller et kommunalt fællesskab, jf. § 60 i lov om kommunernes styrelse, kan der pålægges kommunen eller det kommunale fællesskab bødeansvar.

§ 10 b. I tilfælde omfattet af § 10 a, kan forskningsministeren eller den ministeren bemyndiger dertil, tilkendegive over for den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, hvis den pågældende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig villig til inden for en nærmere angiven frist, der efter skriftlig begæring kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde.

Stk. 2. Med hensyn til den i stk. 1 nævnte tilkendegivelse finder bestemmelsen i retsplejeloven om indhold af anklageskrift tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Betales bøden i rette tid, eller bliver den efter vedtagelsen inddrevet eller afsonet, bortfalder videre forfølgning.

§ 11. For statstjenestemænd i statsvirksomheden Statens Teletjeneste, som pr. 1. januar 1991 eller på et tidspunkt indtil 2 år derefter overgår fra staten til ansættelse hos Statens Teletjeneste A/S, såvel som for statstjenestemænd, der frivilligt lader sig udlåne til Statens Teletjeneste A/S, afholder staten udgifter til pension efter tjenestemandspensionsloven. Tele Danmark A/S indbetaler løbende pensionsbidrag til staten for det tidsrum, hvor den ansatte optjener pensionsalder i selskabet. Tele Dan-

mark-koncernen kan med de enkelte personer aftale, at tilsvarende gælder for de pågældendes eventuelle efterfølgende ansættelse i eller udlån til andre, nuværende eller fremtidige selskaber i Tele Danmark-koncernen.

Stk. 2. Pensionsbidragets størrelse fastsættes af finansministeren.

§ 11 a. Tele Danmark A/S' forpligtelse til at indbetale løbende pensionsbidrag til staten i medfør af § 11, stk. 1, sidste pkt., kan helt eller delvis erstattes af en engangsbetaling til statskassen.

Stk. 2. Engangsbetalingens størrelse fastsættes af finansministeren efter aftale med Tele Danmark A/S.

§ 12. (Udeladt).

§ 13. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

§ 14. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Lov nr. 1101 af 22. december 1993 om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed og lov om visse forhold på telekommunikationsområdet indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Loven træder i kraft den 1. januar 1994.

Lov nr. 154 af 8. marts 1994 om ændring af lov om visse forhold på telekommunikationsområdet med flere love indeholder følgende bestemmelser:

§ 1, nr. 9

§§ 8 og 8 a ophæves, og i stedet indsættes:

§ 8. Koncessionen løber i perioder a fem år. Koncessionen kan med ét års varsel bringes til ophør af forskningsministeren, første gang pr. 1. marts 2002. Bringes koncessionen ikke til ophør pr. 1. marts 2002, løber den uændret videre i endnu en periode på fem år, ved hvis udløb koncessionen igen kan bringes til ophør, og således fremdeles.

§ 4

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 1, nr. 9, træder i kraft den 2. marts 1997.

Lov nr. 372 af 18. maj 1994 om ændring af lov om offentlig mobilkommunikation (GSM-mobilnet) samt ændring af lov om visse forhold på telekommunikationsområdet indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Loven træder i kraft den 1. juni 1994.

Lov nr. 376 af 14. juni 1995 om ændring af lov om visse forhold på telekommunikationsområdet og lov om offentlig mobilkommunikation (GSM-mobilnet) indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Loven træder i kraft den 1. juli 1995.

Forskningsministeriet, den 22. juni 1995

FRANK JENSEN

/ Mogens Ritsholm

Lov om ændring af lov om visse forhold på telekommunikationsområdet og lov om radio- og fjernsynsvirksomhed¹⁾

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:
Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

§ 1

I lov om visse forhold på telekommunikationsområdet, jf. lovbekendtgørelse nr. 501 af 22. juni 1995, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 3, ophæves 2. pkt., og i 3. pkt. udgår »eller indføres særretigheder«.

2. § 2, stk. 4, nr. 7, ophæves.
Nr. 8 og 9 bliver herefter nr. 7 og 8.

3. § 2, stk. 5, affattes således:
»Stk. 5. Tilsynet med koncessionshaver på de af koncessionen omfattede områder, herunder behandling og afgørelse af klager, jf. stk. 4, varetages af Telestyrelsen.«

4. § 2, stk. 6, ophæves.

5. § 2 a affattes således:
»§ 2 a. Klager over Telestyrelsens afgørelser efter § 2, stk. 5, kan påklages til forskningsministeren, der afgør disse med bindende virkning for koncessionshaver.«

6. § 3 affattes således:
»§ 3. Forskningsministeren fastsætter nærmere regler for de telenet og teletjenester, der er liberaliseret, herunder om indførelse af anmeldelses- eller tilladelsesordninger, der bl.a. tilgodeser følgende hensyn:

- 1) Opfyldelsen af særlige brugergruppers, herunder handicappedes, behov.
- 2) Sikring af samfundsvigtig telekommunikation uden omkostninger for staten i alarm- og beredskabssituationer på områder, der ikke er dækket af den generelle beredskabslovgivning.
- 3) Sikring af væsentlige krav, herunder sikring af telenet og teletjenesters driftssikkerhed og integritet, driftskompatibilitet mellem telenet og teletjenester samt databeskyttelse.
- 4) Sikring af universalitet for samfundsvigtige teletjenester.
- 5) Hemmeligholdelse af telekommunikation.
- 6) Gennemførelse af EU-regler.
- 7) Regulering af radiobaserede telenet og teletjenester med henblik på løsning af kapacitetsproblemer.
- 8) Sikring af frit operatørvalg på grundlag af samtrafikaftaler herom.
- 9) Sikring af uhindrede opkaldsmuligheder og muligheder for samtrafik mellem offentlige telenet og teletjenester i såvel indland som udland på grundlag af fælles nummer- og adresseplaner, herunder overordnede rammer for tildeling af nummer- og adresseressourcer.
- 10) Afgrænsningen mellem offentlige og ikke-offentlige telenet og teletjenester.

Stk. 2. I forskrifter fastsat i medfør af stk. 1 kan forskningsministeren fastsætte bestemmel-

¹⁾ Loven gennemfører Kommissionens direktiv 96/19/EF, EFT nr. L 74 af 22.3.1996, s. 13.

ser om, at udbydere af telenet og teletjenester skal meddele alle oplysninger, der skønnes nødvendige for administrationen af forskrifterne.

Stk. 3. Bestemmelserne i straffelovens § 152 og §§ 152 d-152 f finder tilsvarende anvendelse på den, der er eller har været ansat hos udbydere af telenet og teletjenester m.v., der er omfattet af forskrifter fastsat i medfør af stk. 1.

Stk. 4. Telestyrelsen fører tilsyn med overholdelsen af de i medfør af stk. 1 fastsatte forskrifter og træffer afgørelse i sager herom. I forbindelse hermed kan Telestyrelsen meddele påbud til udbydere af telenet og teletjenester. Telestyrelsen kan pålægge dagbøder med henblik på at gennemtvinge overholdelse af de pågældende påbud. Der er udpantningsret for beløbene.

Stk. 5. Forskningsministeren kan ikke give Telestyrelsen tjenestebefaling om varetagelsen af myndighedsopgaven vedrørende konkrete sager eller om behandling og afgørelse af enkeltssager efter denne lov eller forskrifter udstedt med hjemmel heri. Dette gælder dog ikke konkrete sager efter stk. 1, nr. 2, og § 2, stk. 5.

Stk. 6. Telestyrelsen fører tilsyn med overholdelsen af de i medfør af § 3 f, stk. 1, fastsatte forskrifter og kan udstede påbud og pålægge dagbøder med henblik på gennemførelsen af de i forskrifterne fastsatte krav.

Stk. 7. Telestyrelsens afgørelser i medfør af stk. 4 og 6 og § 3 g, stk. 1, og klager over Telestyrelsens sagsbehandling i forbindelse med sådanne afgørelser kan påklages til det i medfør af lov om konkurrenceforhold og samtrafik i telesektoren nedsatte Teleklagenævn. Afgørelser vedrørende beredskabsmæssige forhold, jf. stk. 1, nr. 2, skal dog fortsat påklages til forskningsministeren.«

7. I § 3 a, stk. 2, ændres »det offentlige telefonnet« til: »telenet og teletjenester«.

8. I § 3 a indsættes efter stk. 6 som nye stykker:

»*Stk. 7.* Forskningsministeren fastsætter nærmere regler for service 900-tjenester, herunder regler, der tilgodeser hensynet til beskyttelse af den enkelte forbruger af service 900-tjenester mod et uforholdsmæssigt stort forbrug på grund af tjenesternes indhold eller mod et forbrug, som forbrugeren ikke vil kunne betale for.

Stk. 8. Nævnet kan give en udbyder af service 900-tjenester påbud om, at en tjeneste skal lukkes, hvis de regler, som er fastsat for tjenesten, ikke overholdes.

Stk. 9. Nævnet kan give en udbyder af offentlige telenet og teletjenester påbud om at afbryde adgangen til dennes telenet og teletjenester, hvis påbud efter stk. 8 ikke efterkommes.«

9. §§ 3 b-3 d ophæves.

10. § 3 e, stk. 6, affattes således:

»*Stk. 6.* Satellit- og Kabelnævnet, jf. stk. 4, kan endvidere give udbydere af offentlige telenet og teletjenester påbud om at afbryde en tjenestes adgang til de pågældende telenet og teletjenester, hvis påbud efter stk. 5 ikke efterkommes.«

11. Efter § 3 f indsættes:

»§ 3 g. Telestyrelsen opkræver en omkostningsdækkende ydelse hos udbydere af offentlige telenet og teletjenester, som Telestyrelsen har tildelt numre, nummerserier eller adresser, eller som i medfør af regler fastsat i henhold til § 3, stk. 1, nr. 9, får tildelt numre, nummerserier eller adresser. Ydelsen fastsættes således, at den dækker omkostningerne til administration m.v. af §§ 2 og 3 og administrative forskrifter udstedt med hjemmel heri samt i den forbindelse omkostninger vedrørende tilsynet på beredskabsområdet m.v., omkostningerne til administrationen af lov om forsyningspligt og visse forbrugerforhold inden for telesektoren og administrative forskrifter udstedt med hjemmel heri, herunder omkostninger forbundet med Telebrugernævnets virksomhed, samt omkostningerne til administrationen af lov om konkurrenceforhold og samtrafik i telesektoren og forskrifter udstedt med hjemmel heri, herunder omkostninger forbundet med Teleklagenævnets virksomhed.

Stk. 2. Den omkostningsdækkende ydelse beregnes ud fra antallet af numre, nummerserier eller adresser, som Telestyrelsen har stillet eller stiller til rådighed for den enkelte udbyder.«

12. § 4 ophæves.

13. § 6 ophæves.

14. § 9 a affattes således:

»§ 9 a. I forskrifter, som udfærdiges i medfør af §§ 3 a, 3 e og 3 f, kan der fastsættes regler om gebyr til dækning af de udgifter, som er forbundet med administrationen af forskrifterne.«

15. I § 10, stk. 1, indsættes efter »§§ 3,«: »3 a,«.

Givet på Christiansborg Slot, den 12. juni 1996

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

MARGRETHE R.

/ Frank Jensen

Aftale
mellem Beredskabsstyrelsen, Danmarks Radio og TV 2
om fremgangsmåden ved udsendelse af beredskabsmeddelelser
(alarmeringsaftalen)

Denne aftale er indgået i henhold til § 2 i bekendtgørelse nr. 717 af 28. oktober 1991 om Danmarks Radios og TV 2's forpligtelse til at udsende meddelelser af beredskabsmæssig betydning. Aftaleparterne er Danmarks Radio, TV 2 og Beredskabsstyrelsen på vegne af de myndigheder, der er nævnt i bekendtgørelsens § 1.

1. Aftalens gyldighedsområde

Ved en beredskabsmeddelelse forstås i denne aftale, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 2, en meddelelse af beredskabsmæssig betydning, der angår en akut situation af livstruende karakter for et større antal mennesker.

Beredskabsmeddelelser udsendes af Danmarks Radio og TV 2, almindeligvis i tilknytning til sirenealarmering ved hjælp af Beredskabsstyrelsens sirenevarslingssystem.

Aftalen omfatter alle beredskabsmeddelelser. Beredskabsmeddelelser vedrørende atomberedskabet og stormflodsberedskabet er tillige omfattet af særlige aftaler.

2. Hvem kan foranledige udsendt beredskabsmeddelelser

- Indenrigsministeriet/Beredskabsstyrelsen.
- Miljø- og Energiministeriet/Miljøstyrelsen.
- Forsvarsministeriet/Forsvarskommandoen.
- Justitsministeriet/Rigspolitietschefen/politimestrene og politidirektøren i København.
- Udenrigsministeriet/Udenrigsministeriets Informationssekretariat (UM-info).

Disse myndigheder har direkte kompetence til at få udsendt beredskabsmeddelelser. I tilfælde af krise eller krig kan andre myndigheder rette henvendelse til en af de ovenstående myndigheder med henblik på at få en generel eller specifik tilladelse

til at få udsendt beredskabsmeddelelser.

Den myndighed, der giver en anden myndighed tilladelse til at få udsendt beredskabsmeddelelser, underretter straks Danmarks Radio og TV 2 samt øvrige ovennævnte beredskabsansvarlige myndigheder herom.

3. Hvordan formidles beredskabsmeddelelser til Danmarks Radio og TV 2.

3.1. Generelt

Beredskabsmeddelelser formidles enten via Beredskabsstyrelsens varslingsystem eller via telefon eller telefax til Danmarks Radio, Radioavisen (RA-R). Danmarks Radio, Radioavisen (RA-R) er ansvarlig for at videresende beredskabsmeddelelsen til TV 2 og Danmarks Radio-TV.

3.2. Formidling via Beredskabsstyrelsens varslingsystem

Politimesteren/Politidirektøren i København og Beredskabsstyrelsen sender via Beredskabsstyrelsens varslingsystem - som anvender det offentlige datanet - beredskabsmeddelelser som e-post direkte til Danmarks Radio, Radioavisen (RA-R).

Fremsendelsen sker via et særligt skærbillede, som udelukkende anvendes til dette formål. I meddelelsen skal oplyses:

- Hvad der er årsag til beredskabsmeddelelsen.
- Hvem beredskabsmeddelelsen angår (angivet med let forståelig geografisk afgrænsning f. eks. hele kommuner).
- Hvad de beredskabsmeddelelsen angår, skal eller bør gøre.
- Om beredskabsmeddelelsen udsendes i forbindelse med sirenealarmering og tidspunkt for denne.
- Om der senere udsendes yderligere information.

Når beredskabsmeddelelser er modtaget i Danmarks Radio, Radioavisen (RA-R), sender Danmarks Radio straks via telefax meddelelsen videre til TV 2 og Danmarks Radio-TV. Der sendes fra Danmarks Radio bekræftelse på modtagelse umiddelbart til den afsendende myndighed, og TV 2 sender bekræftelse til Danmarks Radio, Radioavisen (RA-R).

Myndigheder, som har kompetence til at udsende beredskabsmeddelelser, men som ikke har adgang til Beredskabsstyrelsens vars-

lingssystem kontakter politimesteren/Politidirektøren i København, hvortil beredskabsmeddelelsens ordlyd dikteres eller telefaxes. Politimesteren/Politidirektøren i København foretager den fornødne kontrol, inden Danmarks Radio, Radioavisen (RA-R) kontaktes via varslingsystemets e-post.

3.3. Formidling i tilfælde af fejl i Beredskabsstyrelsens varslingsystem

I tilfælde af, at varslingsystemet ikke fungerer, kontaktes politimesteren/Politidirektøren i København og kontakten etableres fra denne til Danmarks Radio, Radioavisen (RA-R), normalt via telefax.

I meddelelsen skal oplyses:

- At der er tale om en beredskabsmeddelelse.
- Hvem der er afsender.
- Hvad der er årsag til beredskabsmeddelelsen.
- Hvem beredskabsmeddelelsen angår (angivet med let forståelig geografisk afgrænsning f. eks. hele kommuner).
- Hvad de beredskabsmeddelelsen angår skal eller bør gøre.
- Om beredskabsmeddelelsen udsendes i forbindelse med sirenealarmering og tidspunkt for denne.
- Om der senere udsendes yderligere information.

4. Hvordan udsendes beredskabsmeddelelser

- Beredskabsmeddelelsen udsendes til offentligheden af Danmarks Radio på P1, P2, P3 og RDS, samt TV i sendetiden. Beredskabsmeddelelsen sendes tillige ud over Kalundborg mellembølge (1062 KHz) i sendetiden. TV 2 udsender ligeledes beredskabsmeddelelsen umiddelbart i sendetiden.
- Radioavisen, Danmarks Radio-TV, TV 2 og tekst-TV (både DR-TV og TV 2) gengiver beredskabsmeddelelsen ordret og så hurtigt som muligt. Beredskabsmeddelelsen indledes og afsluttes med en angivelse af, at der er tale om en beredskabsmeddelelse, og hvilken myndighed, der har udsendt meddelelsen.
- Beredskabsmeddelelsen bringes i DR's tekst-TV på siderne 597 og 598 og TV 2's tekst-TV på siderne 893 og 894. Disse sider er reserveret beredskabsmed-

delelser.

- Beredskabsmeddelelsen genudsendes.

5. Afvarsling af fejlalarmer

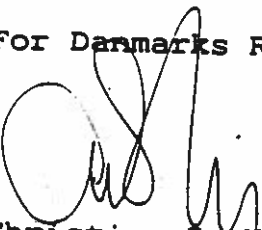
Er en sirenevarsling iværksat ved en fejltagelse, kan Beredskabsstyrelsen og politimesteren/Politidirektøren i København anmode om, at der udsendes meddelelse om, at signalet skyldes en fejl. Anmodningen fremsættes som beskrevet under punkt 3.

6. Ikrafttrædelses- og ophævelsesbestemmelse

Aftale træder i kraft den 1. juli 1995 og samtidig ophæves aftale mellem Beredskabsstyrelsen, Danmarks Radio og TV 2 af 27. april 1993.

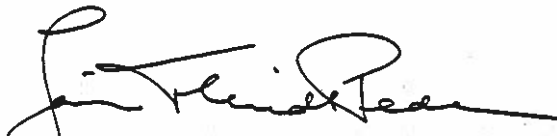
København den 23. juni 1995

For Danmarks Radio

Christian S. Nissen

For TV 2

Jørgen Flindt Pedersen

For Beredskabsstyrelsen

Ole Forsting

Vejledning om presseberedskabet

1. Indledning

Presseberedskabet er en del af det samlede beredskab for krise eller krig.

I hverdagen varetager pressen nyhedsformidlingen. Myndighederne løser sine informationsopgaver over for befolkningen på en række forskellige måder bl.a. ved udsendelse af pressemeddelelser, afholdelse af pressemøder osv. Målrettet information til borgerne om konkrete forhold løses enten ved direkte information, formidlet af myndighederne selv, eller i et samarbejde med pressen.

Der er en principiel skillelinie mellem nyhedsformidling og information. Det er nødvendigt for befolkningens tiltro til pressen, at pressen kan udføre sine opgaver som en ansvarlig og kritisk presse, uafhængig af myndighedernes kontrol.

Ud fra princippet om, at de, der løser en opgave i hverdagen, også bør gøre det i tilfælde af krise eller krig, er det op til myndighederne, nyhedsbureauerne og nyhedsmedierne at planlægge for, hvordan informationsopgaven og nyhedsformidlingen videreføres i sådanne situationer.

Skillelinien mellem nyhedsformidling og information skal fortsat overholdes også under krise eller krig, men netop for sådanne situationer er der brug for at planlægge og øve spillereglerne og samarbejdet. Beredskabsstyrelsen yder vejledning ved denne planlægning.

Planlægning af beredskabet for krise eller krig sker på grundlag af det efterretningsmæssige planlægningsgrundlag (tidligere benævnt »trusselsbilledet«), der udarbejdes af forsvar og anvendes af såvel statslige som kommunale myndigheder. Ifølge det efterretningsmæssige planlægningsgrundlag har den sikkerhedspoli-

tiske udvikling medført, at varslingsstiden for en større europæisk krise – og dermed varslingsstiden for et eventuelt angreb på dansk område – er væsentligt forøget. Den forlængede varslingsstid indebærer, at den hidtidige planlægning bør tages op til revision med hensyn til hvilke foranstaltninger der bør foretages allerede i fredstid, og hvilke der kan udskydes til senere. Planlægningen skal under alle omstændigheder gennemføres i fredstid, for uden den fornødne planlægning vil det ikke være muligt at etablere det fornødne beredskab under krise eller krig.

I disse overvejelser bør indgå – på den ene side forøgelsen af varslingsstiden – på den anden side den generelle usikkerhed vedrørende den sikkerhedspolitiske udvikling, samt usikkerheden om, hvilken forberedelsestid der i den aktuelle situation vil være til rådighed, fra de overordnede beslutninger om iværksættelse træffes, til beredskabet skal være etableret.

2. Det retlige grundlag

Det retlige grundlag for presseberedskabet er beredskabsloven, lov nr. 1054 af 23. december 1992, der i § 2 fastslår at »det civile beredskabs opgave er at planlægge og træffe foranstaltninger med henblik på under krise eller krig at videreføre samfundets funktioner samt at yde støtte til landets samlede forsvar«.

Lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, lov-bekendtgørelse nr. 578 af 24. juni 1994, indeholder i § 7, stk. 7, og § 18, stk. 5, bestemmelser om, at Danmarks Radio og TV 2 er forpligtet til at udsende meddelelser af beredskabsmæssig betydning til befolkningen. De nærmere regler herom er fastsat i bekendtgørelse nr. 717 af 28. oktober 1991 om Danmarks Radios og TV 2's

forpligtelse til at udsende meddelelser af beredskabsmæssig betydning (beredskabsmeddelelser), jf. nærmere punkt 5.

Af § 51, stk. 3, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed fremgår endvidere, at det kan pålægges indehavere af en sendetilladelse (lokal radio- og fjernsynsvirksomhed) at medvirke til udsendelse af meddelelser af beredskabsmæssig betydning til befolkningen. Regler herom planlægges ikke udsendt.

Herudover findes regler af betydning for presseberedskabet i bekendtgørelse nr. 1070 af 15. december 1994 om civilregioner m.v. Efter bekendtgørelsens § 6 varetager den regionale informationstjeneste under krise eller krig informationsopgaver efter retningslinier, fastsat af regionsledelsen, jf. nærmere punkt 3.

3. Informationsopgaven

Som et led i planlægningen af regeringens fortsatte funktion under krise eller krig er der planlagt oprettet en central informationstjeneste. Samspillet mellem befolkningen, pressen og de offentlige myndigheder er en vigtig del af krisestyringsprocessen, og det er derfor vigtigt, at der er planlagt for, hvorledes denne opgave løses mest hensigtsmæssigt.

Den centrale informationstjeneste består af en leder fra Udenrigsministeriets informationssekretariat og af et antal informationsagkyndige fra Udenrigsministeriet og Forsvarskommandoen. Ministerierne yder den centrale informationstjeneste bistand ad hoc. Offentlige og private virksomheder og institutioner (f. eks. Danmarks Radio, TV 2 og Ritzaus Bureau) samarbejder efter behov med den centrale informationstjeneste ved udførelsen af disse opgaver.

Den centrale informationstjeneste har under krise eller krig til opgave at holde pressen orienteret om situationen, herunder udsende pressemeddelelser og afholde pressemøder. Endvidere har den centrale informationstjeneste til opgave at orientere regeringen om de vigtigste nyheder samt at rådgive regeringen om dens information af pressen og befolkningen.

Ved løsning af sine opgaver samarbejder den centrale informationstjeneste med de regionale informationstjenester, der under krise eller krig er planlagt oprettet ved hver af landets syv civilregioner. Det er regionsamtmandens ansvar at organisere den regionale informationstjeneste. Det forudsættes, at den sammensættes af

informationsagkyndige i regionen, herunder fra den trykte presse og Danmarks Radio's regionalradioer.

Den regionale informationstjeneste har til opgave at holde pressen orienteret, udarbejde pressemeddelelser, arrangere pressemøder og orientere regionsledelsen (dvs. cheferne for henholdsvis militærregionen, politiregionen, civilregionen og beredskabsregionen) om væsentlige regionale nyheder. Informationstjenesten har endvidere til formål at rådgive regionsledelsen om informationsspørgsmål.

Den centrale informationstjeneste holder under krise eller krig de regionale informationstjenester orienteret om sin virksomhed og viderebringer regionale informationer til regeringen.

Såvel den centrale informationstjeneste som de regionale informationstjenester er planlagt oprettet for at bistå myndighederne i løsningen af disses informationsopgaver. Ikke mindst af hensyn til samspillet mellem myndighederne og befolkningen under krise eller krig er det vigtigt, at det fortsat er den myndighed, som plejer at informere borgerne, der også gør det under krise eller krig, men behovet for at koordinere myndighedernes information vil stige i sådanne situationer. Det er derfor vigtigt, at det planlægges og øves, hvorledes der sikres den fornødne koordination mellem centrale myndigheder og mellem centrale, regionale og lokale myndigheder.

I den kommunale beredskabsplanlægning planlægges der for, hvordan den kommunale informationsvirksomhed kan fortsætte under krise eller krig. Formålet hermed er at sikre, at de relevante oplysninger om forhold, som kommunen er ansvarlig for, når ud til borgerne på det rigtige tidspunkt og i en form, der gør det muligt for borgerne at handle i overensstemmelse med informationerne.

4. Nyhedsformidlingen

Det er pressens opgave at varetage nyhedsformidlingen, og det er pressens eget ansvar at planlægge for, at denne funktion også kan fortsætte under krise eller krig.

Ligesom det gælder for planlægningen af informationsberedskabet, jf. ovenfor, må der foretages en afvejning af konsekvenserne af den forøgede varslings- og sammenholdt med den påkrævede forberedelsestid.

Nyhedsformidlingen er præget af et højt dagligt beredskab, der er velegnet til at danne grundlaget for en omstilling til forhold under krise eller krig. På visse »nøgleområder« kan det være påkrævet at træffe særlige beredskabsforanstaltninger som f.eks. forsyning, designering (fritagelse for mødepligt ved forsvaret eller redningsberedskabet), kommunikation m.v. Det er pressens eget ansvar at identificere sådanne »nøgleområder«, jf. nærmere punkt 6.

5. Samarbejdet mellem myndighederne og nyhedsformidlingen

Som nævnt er der en principiel skillelinie mellem nyhedsformidlingsopgaven og myndighedernes informationsopgaver. Der er dog også et vigtigt samarbejdsområde mellem pressen og myndighederne.

Myndighederne har brug for pressen ved sin information af befolkningen, og befolkningen har behov for nøjagtige, rettidige og relevante oplysninger fra myndighederne. Under krise eller krig kan det have direkte betydning for befolkningens liv og sundhed, at samarbejdet er velfungerende.

Som et led i dette planlægningsarbejde har Beredskabsstyrelsen nedsat et udvalg vedrørende pressens beredskab. Det har til opgave, at rådgive Beredskabsstyrelsen om såvel planlægningen af informationsberedskabet for katastrofer, krise eller krig som koordinationen af presseberedskabet i øvrigt. Beredskabsstyrelsen varetager formandskab og sekretariat for udvalget, der i øvrigt består af repræsentanter for Danmarks Radio, TV 2, Ritzaus Bureau, den trykte presse, Udenrigsministeriet, Forsvarkommandoen og Dansk Journalistforbund.

Ifølge bekendtgørelsen om beredskabsmeddelelser er Danmarks Radio og TV 2 forpligtet til at udsende meddelelser af beredskabsmæssig betydning, når der er en »akut situation af livstruende karakter for et større antal mennesker«.

Til opfølgning af disse bestemmelser er der den 23. juni 1995 indgået en ny aftale mellem Beredskabsstyrelsen, Danmarks Radio og TV 2 om fremgangsmåden ved udsendelse af beredskabsmeddelelser (alarmeringsaftalen).

I sådanne situationer undergiver Danmarks Radio og TV 2 ikke meddelelser fra myndighederne en almindelig journalistisk bearbejdning ud fra pressens sædvanlige kriterier. Men for-

udsætningen herfor er, at alarmeringsaftalens og bekendtgørelsens klare kriterier er opfyldt. Det er myndighedernes ansvar at afgøre, om dette er tilfældet.

6. Praktiske forudsætninger for presseberedskabet

For såvel nyhedsformidlingen som myndighedernes varetagelse af informationsopgaverne kan der opstå en række problemer omkring de personalemæssige ressourcer, tilvejebringelse af de fornødne forsyninger, indretning af lokaler og sikring af kommunikationsmidler og andre forhold af praktisk art, hvis løsning er væsentlig for, at presseberedskabet kan bringes til at fungere.

Det anbefales, at disse problemer enten løses i den konkrete planlægning, eller at det i de enkelte planer beskrives, hvorledes problemerne kan løses.

Der kan således opstå spørgsmål om at fritage mobiliseringspligtige fra deres mødepligt ved forsvaret eller redningsberedskabet, således at de kan indgå i den centrale informationstjeneste eller ved de regionale informationstjenester. Ligeledes kan der være behov for at fritage personer, der skal kunne fortsætte deres funktion som ledere af eller som nøglemedarbejdere i myndighedernes informationsafdelinger, i nyhedsbureauer og nyhedsmedier. En sådan fritagelse for mødepligt betegnes designering. Der henvises til bekendtgørelse nr. 934 af 6. december 1993 om fritagelse for mødepligt ved redningsberedskabet og forsvaret under krise eller krig (designering), og vejledning nr. 192 af 6. december 1993 om samme emne.

Der kan desuden være behov for sikring af telefoner, telex og telefax hos myndigheder og virksomheder, der har behov for at kunne foretage opkald og sende under forhold, hvor almindelig anvendelse af disse kommunikationsmidler ikke kan finde sted. Beredskabsstyrelsen kan give nærmere oplysninger om kriterierne herfor samt om, hvem der sørger for, at de pågældende installationer bliver sikret, således at vigtig telefontrafik m.v. kan afvikles.

Det bør ligeledes overvejes, om det i tilfælde af krise eller krig er muligt at fortsætte virksomheden i de normale lokaler, og om der bør indrettes nødstudier eller lignende i sikrede lokaliteter.

For så vidt angår forsyning med olie, el, naturgas m.v. samt andre forsyninger til produk-

tionen, må der planlægges herfor i samarbejde med de relevante myndigheder, dvs. bl.a. Erhvervsfremme Styrelsen, jf. bekendtgørelse nr.

331 af 14. maj 1990 om prioriterede virksomheder m.v., og Energistyrelsen.

Beredskabsstyrelsen, den 14. juli 1995

OLE FORSTING

/ Henrik G. Petersen

Bekendtgørelse af lov om kommunernes styrelse

Herved bekendtgøres lov om kommunernes styrelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 526 af 22. juni 1993 med de ændringer, der følger af § 1 i lov nr. 286 af 27. april 1994 og § 1 i lov nr. 380 af 14. juni 1995. Den bekendtgjorte lovtækt gælder først fuldt ud fra den 1. januar 1996.

§ 69. Såfremt det under krise eller krig er umuligt at samle kommunalbestyrelsen til møde, overtager økonomiudvalget de beføjelser, der tilkommer kommunalbestyrelsen og dens udvalg. I kommuner med magistratsordning, jf. § 64, overtager magistraten kommunalbestyrelsens beføjelser.

Stk. 2. Er det umuligt at samle økonomiudvalget til møde under krise eller krig, styres kommunens anliggender af borgmesteren. Er det i kommuner med magistratsordning umuligt at samle magistraten til møde, styres kommunen af borgmesteren.

Stk. 3. Meddelelse om anvendelse af reglerne i stk. 1 og 2 skal snarest gives til indenrigsministeren. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om kommunens styrelse under krise eller krig.

Indenrigsministeriet, den 18. juli 1995

BIRTE WEISS

/ Emil le Maire

Bekendtgørelse af lov om Københavns kommunes styrelse

Herved bekendtgøres lov om Københavns kommunes styrelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 527 af 22. juni 1993 med de ændringer, der følger af § 2 i lov nr. 286 af 27. april 1994 og § 2 i lov nr. 380 af 14. juni 1995. Den bekendtgjorte lovtæst gælder først fuldt ud fra den 1. januar 1996.

§ 53 b. Såfremt det under krise eller krig er umuligt at samle Borgerrepræsentationen til møde, overtager magistraten Borgerrepræsentationens beføjelser.

Stk. 2. Er det umuligt at samle magistraten til møde under krise eller krig, styres kommunen af overborgmesteren.

Stk. 3. Meddelelse om anvendelse af reglerne i stk. 1 og 2 skal snarest gives til indenrigsministeren. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om kommunens styrelse under krise eller krig.

Indenrigsministeriet, den 18. juli 1995

BIRTE WEISS

/ Emil le Maire

Bekendtgørelse af lov om sygehusvæsenet

Herved bekendtgøres lov om sygehusvæsenet, jf. lovbekendtgørelse nr. 476 af 7. november 1985, med de ændringer, der følger af lov nr. 192 af 29. marts 1989, lov nr. 389 af 7. juni 1989, lov nr. 279 af 29. april 1992, lov nr. 1024 af 19. december 1992, lov nr. 1082 af 23. december 1992, lov nr. 97 af 9. februar 1994, lov nr. 397 af 24. maj 1994, lov nr. 452 af 1. juni 1994, lov nr. 1133 af 21. december 1994, lov nr. 1134 af 21. december 1994, lov nr. 316 af 17. maj 1995, lov nr. 435 af 14. juni 1995 og lov nr. 437 af 14. juni 1995

Kapitel 1

Almindelige bestemmelser

§ 1. Sygehusvæsenet varetages af amtskommunerne og Hovedstadens Sygehusfællesskab.

Stk. 2. Reglerne i denne lov om amtskommuner gælder bortset fra § 11 tillige for Hovedstadens Sygehusfællesskab, jf. dog § 16 b.

§ 2. Amtskommunernes sygehusvæsen medvirker til at udvikle den sundhedsfremmende og forebyggende indsats.

§ 3. Til en amtskommunes sygehusvæsen hører amtskommunens egne sygehuse og fødeklinikker og andre til sygehusvæsenet knyttede behandlingsinstitutioner samt amtskommunens egne rekonvalescenthjem.

Stk. 2. Som led i løsningen af sygehusvæsenets opgaver kan en amtskommune samarbejde med andre amtskommuners sygehusvæsen.

Stk. 3. En amtskommune kan endvidere indgå overenskomst med eller på anden måde benytte private institutioner som led i løsningen af sine sygehusopgaver. Sundhedsministeren kan fastsætte regler om amtskommunernes benyttelse af sådanne institutioner.

Stk. 4. Amtskommunen indgår driftsoverenskomst med de i § 5, stk. 3, nævnte private speci-

alsygehuse m.fl., som er beliggende i amtskommunen.

§ 4. Sundhedsministeren kan fastsætte regler om amtskommunernes adgang til som led i løsningen af sygehusvæsenets opgaver at drive eller benytte institutioner i udlandet.

§ 4 a. Sundhedsministeren kan fastsætte regler om amtskommunernes medvirken til rekruttering af sundhedsfagligt personale til internationale sundhedsopgaver.

Kapitel 2

Berettigede personer og ydelseernes omfang

§ 5. Hver amtskommune yder vederlagsfri behandling ved sit sygehusvæsen til personer, der enten

- 1) har bopæl i amtskommunen, jf. dog stk. 2, eller
- 2) har bopæl andetsteds her i landet, jf. dog stk. 2, men som midlertidigt opholder sig i amtskommunen, såfremt hensigten med opholdet ikke har været at opnå sygehusbehandling og patienten ikke tåler at flyttes til et sygehus i bopælsamtskommunen eller i øvrigt trænger til øjeblikkelig hjælp.

Stk. 2. Amtskommunen yder desuden vederlagsfri behandling ved en anden amtskommu-

nes sygehuse og fødeklinikker til personer, der har bopæl i amtskommunen.

Stk. 3. Amtskommunen yder endvidere vederlagsfri behandling til personer, der har bopæl i amtskommunen, ved følgende private specialsygehuse m.fl.: Epilepsihospitalet i Dianalund, Sclerosehospitalet i Haslev, Sclerosehospitalet i Ry, Polio-, Trafik- og Ulykkesskadedes Fysiurgiske Ambulatorium, Dronning Alexandrines Gigtsanatorium, Gigtsanatoriet Hans Jansens Hjem, Muskelsvindfondens Vejlednings- og Behandlingscenter, Vejlelfjord og Center for Hjerneskade.

Stk. 4. Amtskommunernes pligt til at yde vederlagsfri behandling i henhold til stk. 3 er begrænset til en årlig økonomisk ramme, som udgør 45,0 mio. kr. for Epilepsihospitalet i Dianalund, 21,8 mio. kr. for Sclerosehospitalet i Haslev, 17,0 mio. kr. for Sclerosehospitalet i Ry, 15,9 mio. kr. for Polio-, Trafik- og Ulykkesskadedes Fysiurgiske Ambulatorium, 6,5 mio. kr. for Dronning Alexandrines Gigtsanatorium, 7,0 mio. kr. for Gigtsanatoriet Hans Jansens Hjem, 7,1 mio. kr. for Muskelsvindfondens Vejlednings- og Behandlingscenter, 8,3 mio. kr. for Vejlelfjord og 3,5 mio. kr. for Center for Hjerneskade. Beløbsrammerne er anført i 1992 pris- og lønniveau. De pris- og lønreguleres årligt på tilsvarende måde som bloktilskuddene til amtskommuner.

Stk. 5. En amtskommune kan ikke af en patient opkræve betaling for ydelser, som patienten har ret til at modtage vederlagsfrit i henhold til denne lov.

Stk. 6. Medmindre andet følger af denne lov, kan en amtskommune ikke deltage i driften, ledelsen eller finansieringen m.v. af et sygehus, der ikke drives efter bestemmelserne i denne lov.

Stk. 7. Personer, der tilflytter fra Færøerne eller Grønland, har ret til den i stk. 1 omhandlede vederlagsfri behandling på vedkommende amtskommunes sygehusvæsen straks efter tilflytningen. Personer, der tilflytter fra udlandet, har først ret til disse ydelser 6 uger efter tilflytningen. Sundhedsministeren kan fastsætte regler om, at nærmere angivne persongrupper får adgang til de i stk. 1 omhandlede ydelser umiddelbart efter tilflytningen eller efter kortere tids ophold end 6 uger.

Stk. 8. Sundhedsministeren kan fastsætte regler, hvorefter der ydes personer med bopæl på Færøerne, i Grønland eller i udlandet, som midlertidigt opholder sig her i landet, veder-

lagsfri behandling ved det amtskommunale sygehusvæsen.

Stk. 9. Sundhedsministeren kan endvidere fastsætte regler om, i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår behandling kan ydes til udsendt personale ved diplomatiske og konsulære repræsentationer her i landet og sådanne personers familiemedlemmer.

Stk. 10. Når de i stk. 1 og 7-9 nævnte personer med samtykke af sygehusvæsenet i bopælsamtskommunen eller på det midlertidige opholdssted behandles ved en fremmed amtskommunes sygehusvæsen, behandles patienten på samme vilkår som ved sygehusvæsenet i bopælsamtskommunen eller på det midlertidige opholdssted. Den amtskommune, der yder behandlingen, kan afkræve bopælens eller det midlertidige opholdssteds amtskommune betaling herfor.

Stk. 11. Sundhedsministeren kan endvidere fastsætte regler om beregning af betalingen, når bopælens eller det midlertidige opholdssteds amtskommune skal betale for en patients behandling ved en fremmed amtskommunes sygehusvæsen.

Stk. 12. Hvor særlige forhold taler herfor, kan sundhedsministeren fastsætte regler om, at enhver amtskommune vederlagsfrit skal yde visse behandlinger, uanset hvor patienten bor.

Stk. 13. Uanset bestemmelserne i stk. 1 og 7-11 kan sundhedsministeren fastsætte regler om, at der i særlige tilfælde opkræves betaling for visse behandlinger og ydelser eller for behandling på visse institutioner.

§ 5 a. Til pensionister, der under indlæggelse på institution under sygehusvæsenet ikke får udbetalt pension i henhold til § 46, stk. 1, i lov om social pension, udbetaler institutionen et beløb til personlige fornødenheder af samme størrelse som det beløb, der kan udbetales til personlige fornødenheder efter § 110 i lov om social bistand.

Stk. 2. Til indlagte personer, der ikke er pensionister, og som må anses for plejepatienter eller i øvrigt skønnes uegnede til mere varig udskrivning til eget hjem, udbetaler institutionen et beløb til personlige fornødenheder af samme størrelse som det i stk. 1 nævnte beløb. Der kan dog tidligst ske udbetaling, når de pågældende har haft en samlet indlæggelsestid på sygehus eller anden institution under sygehusvæsenet på 6 måneder ud over indlæggelsesmåneden regnet fra 1½ år forud for indlæggelsen. Til øv-

rige personer, der ikke er pensionister, og som har haft en længerevarende indlæggelse, kan der udbetales et beløb til personlige fornødenheder, hvor særlige forhold gør sig gældende. Størrelsen af det til hver person udbetalte beløb kan ikke overstige det i stk. 1 nævnte beløb.

Stk. 3. Sundhedsministeren kan fastsætte nærmere regler om udbetalingen af beløb til personlige fornødenheder.

§ 5 b. En person, der henvises til sygehusbehandling, kan blandt de sygehuse, som er omfattet af § 5, stk. 1-2, selv vælge, hvilket sygehus den pågældende vil behandles på.

Stk. 2. Adgangen til at vælge i henhold til stk. 1 omfatter ikke sygehusafdelinger uden for bopælsamtskommunen, der varetager lands- og landsdelsfunktioner, medmindre det efter en lægelig vurdering er nødvendigt, at den pågældende bliver behandlet på en sådan afdeling.

Stk. 3. For psykiatriske patienter kan adgangen til at vælge efter stk. 1 begrænses, hvis hensynet til den pågældende taler herfor.

Stk. 4. En person, der henvises til sygehusbehandling, kan desuden vælge behandling på et af de i § 5, stk. 3, nævnte private specialsygehuse m.fl. Bopælsamtskommunen afholder udgiften herved inden for den i § 5, stk. 4, nævnte økonomiske ramme.

Stk. 5. Sundhedsministeren kan efter forhandling med justitsministeren og socialministeren fastsætte bestemmelser om, at personer ikke har ret til selv at vælge sygehus i henhold til stk. 1, 2 og 4, når de

- 1) er optaget i Kriminalforsorgens institutioner,
- 2) er anbragt i institution i henhold til retsplejeloven, kapitel 11 i lov om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien eller straffeloven,
- 3) er anbragt på sikret afdeling i henhold til lov om social bistand eller
- 4) er frihedsberøvet eller deres handlefrihed i øvrigt er undergivet begrænsninger i henhold til udlændingeloven.

§ 5 c. Sundhedsministeren kan fastsætte regler om forsøgsordninger, der sikrer, at patienter, der er henvist til bestemte operationer på offentlige sygehuse, tilbydes operation inden for en samlet ventetid på højst tre måneder.

Stk. 2. Sundhedsministeren kan fastsætte nærmere regler om amtskommunernes betaling

for de operationer, der fastsættes regler om efter stk. 1.

Stk. 3. Sundhedsministeren kan endvidere fastsætte regler om, at amtsrådene skal sikre, at budgetrammen for det behandlende sygehus øges med den i stk. 2 nævnte betaling. Sundhedsministeren kan i den forbindelse i fornødent omfang fravige bestemmelserne i kapitel V i lov om kommunernes styrelse.

§ 6. Til personer, der i medfør af § 5, har ret til vederlagsfri behandling, ydes befordring med ambulance eller særligt sygekøretøj, såfremt deres tilstand gør dette nødvendigt.

Stk. 2. Til de i stk. 1 nævnte personer, der modtager pension efter lov om social pension, eller hvis ægtefælle modtager hustrutillæg til en sådan pension, ydes endvidere befordring eller befordringsgodtgørelse, når befordringen sker med andre befordringsmidler.

Stk. 3. Befordring efter stk. 1 og 2 ydes til behandling på amtskommunale sygehuse og de i § 3 nævnte institutioner samt på andre sygehuse m.v., der ikke henhører under det almindelige amtskommunale sygehusvæsen, såfremt institutionen (afdelingen) af sundhedsministeren er henført til denne bestemmelse.

Stk. 4. Sundhedsministeren fastsætter i øvrigt bestemmelser om, i hvilke tilfælde der ydes befordring eller befordringsgodtgørelse.

Stk. 5. Sundhedsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang der ydes befordring eller befordringsgodtgørelse efter stk. 1, 2 og 4 til personer, der i henhold til § 5 b efter eget valg behandles på et sygehus i en anden amtskommune eller på de i § 5, stk. 3, nævnte private specialsygehuse m.fl., uden at det efter en lægelig vurdering er nødvendigt af hensyn til sygdommens behandling.

Stk. 6. Når der anmodes om befordring eller befordringsgodtgørelse fra et midlertidigt opholdssted, kan befordring eller befordringsgodtgørelse ved hjemtransport efter udskrivning kun forlanges tilbage til det midlertidige opholdssted. Dog har personer med bopæl i udlandet, i Grønland eller på Færøerne ret til befordring eller befordringsgodtgørelse ved transport til hjemlandet, til Grønland eller til Færøerne i det omfang, dette følger af aftaler eller af traktatlige forpligtelser.

§ 7. Befordring, for hvilken der ydes godtgørelse efter § 6, skal ske med det efter forholdene billigste, forsvarlige befordringsmiddel og ydes

kun, når befordringsudgiften overstiger en af sundhedsministeren fastsat grænse. Nærmere regler om ydelse af befordring og befordringsgodtgørelse og dækning af andre nødvendige rejseudgifter i forbindelse hermed fastsættes af sundhedsministeren.

§ 8. Befordring eller befordringsgodtgørelse ydes af den amtskommune, i hvilken patienten opholder sig på det tidspunkt, da ydelsen rekvireres. Dog ydes befordring fra et sygehus uden for bopælsamtskommunen til fortsat indlæggelse på et sygehus i bopælsamtskommunen af sidstnævnte amtskommune.

Stk. 2. Sundhedsministeren kan efter forhandling med vedkommende kommunale organisationer godkende, at udbetaling af befordringsgodtgørelse og løsningen af andre befordringsopgaver i en amtskommune henlægges til kommunalbestyrelserne, jf. dog lov nr. 311 om offentlig sygesikring af 9. juni 1971, § 22, på amtskommunens vegne.

§ 9. Afgørelser om, på hvilke vilkår en person har ret til behandling og befordring eller befordringsgodtgørelse herunder afgørelser truffet af kommunalbestyrelsen i medfør af § 8, stk. 2, kan påklages til den sociale ankestyrelse. Klage til ankestyrelsen indgives inden 4 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Ankestyrelsen kan se bort fra overskridelse af klagefristen, når der er særlig grund hertil. Afgørelse herom træffes af chefen for ankestyrelsen.

Stk. 2. Ved behandling af klager over en af kommunalbestyrelsen i medfør af § 8, stk. 2, truffet afgørelse skal ankestyrelsen indhente en udtalelse fra vedkomnede amtsråd.

§ 10. Sundhedsministeren fastsætter, i hvilket omfang reglerne i §§ 5-9 finder anvendelse, når amtskommunerne driver eller benytter institutioner i udlandet, jf. § 4.

Stk. 2. For personer, der ikke ifølge reglerne i denne lov har ret til vederlagsfri behandling, fastsættes regler vedrørende betaling af sundhedsministeren.

Stk. 3. For personer, der ikke ifølge reglerne i denne lov har ret til vederlagsfri sygehusbehandling, kan betaling inddrives ved udpantning.

§ 10 a. Sundhedsministeren fastsætter regler

om tilrettelæggelsen af amtskommunernes ambulancetjeneste.

Kapitel 3

Specialeplanlægning

§ 11. Amtsrådet udarbejder en plan for amtskommunens virksomhed efter denne lov efter reglerne om sundhedsplanlægning i lov om offentlig sygesikring.

§ 12. En amtskommune kan uanset reglerne i § 5 af en kommune opkræve betaling pr. senge-dag for færdigbehandlede patienter, der er indlagt på amtskommunale sygehuse, og som har bopæl i den pågældende kommune.

Stk. 2. Den i stk. 1 nævnte betaling kan maksimalt udgøre 1.200 kr. for patienter, der er 67 år eller derover, og maksimalt 600 kr. for patienter under 67 år. Beløbene er anført i 1995 pris- og lønniveau. Beløbene pris- og lønreguleres årligt på tilsvarende måde som bloktilskuddene til amtskommuner.

§ 13. Det påhviler hver amtskommune at indgå aftaler om benyttelse af lands- og landsdelsafdelinger på fremmede amtskommunale sygehuse samt på private sygehuse. Sundhedsministeren fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 2. Kan der ikke opnås enighed om indholdet af aftaler efter stk. 1, kan sundhedsministeren træffe afgørelse herom efter anmodning fra en af de berørte parter.

Stk. 3. De indgåede aftaler indsendes til sundhedsministeren.

Stk. 4. Indgår en amtskommune ikke de fornødne aftaler efter stk. 1 og de i medfør heraf fastsatte regler, kan sundhedsministeren bestemme, at betaling kan afkræves vedkommende amtskommune for patienter, der modtages til behandling på lands- og landsdelsafdelinger på fremmede amtskommunale sygehuse samt på private sygehuse, uden at der foreligger samtykke fra vedkommende amtskommune til patientens behandling.

Stk. 5. I tilfælde, hvor kvalitets- eller ressourcemæssige hensyn taler for, at visse behandlingsformer samles på ét eller få sygehuse, kan sundhedsministeren efter forhandling med amtsrådene fastsætte regler for visitation af patienter samt betaling for behandling.

§ 14. (Ophævet).

§ 15. Det påhviler amtskommuner samt de private personer eller institutioner, der driver sygehuse, at give oplysning om virksomheden til de centrale sundhedsmyndigheder efter nærmere af sundhedsministeren fastsatte regler.

Kapitel 4

Behandling m.v. for alkoholmisbrug

§ 16. Amtskommunerne driver behandlingsinstitutioner for alkoholmisbrugere, i det omfang behandlingen ikke finder sted på psykiatriske hospitaler eller afdelinger. Den enkelte amtskommunes behandlingstilbud skal i fornødent omfang omfatte døgnbehandling uden for psykiatrisk hospital eller afdeling samt behandling, der særlig sigter på kvinder.

Stk. 2. Behandling og rådgivning på amtskommunens behandlingsinstitutioner for alkoholmisbrugere skal ydes anonymt, hvis alkoholmisbrugeren ønsker det.

Stk. 3. En amtskommune kan indgå aftale med en privat institution eller forening om driften af behandlingsinstitutioner for alkoholmisbrugere.

Stk. 4. Behandling på institutioner for alkoholmisbrugere er vederlagsfri, uanset hvor patienten bor, og uanset om behandlingen sker ved indlæggelse på et behandlingshjem eller ambulans. Ved indlæggelse på et behandlingshjem uden for den amtskommune, hvor patienten bor, kan bopælsamtskommunen afkræves de med behandlingen forbundne udgifter.

Stk. 5. Amtskommunen yder faglig bistand til kommunale støtteforanstaltninger efter behandling for alkoholmisbrug samt kommunale foranstaltninger til forebyggelse af alkoholmisbrug.

Kapitel 4 a

Sygehusberedskab

§ 16 a. Det påhviler hver amtskommune at planlægge og gennemføre sådanne foranstaltninger, at der under krigsforhold og under større katastrofer i fredstid kan ydes syge og tilskadekomne behandling på sygehus eller behandlingssteder uden for sygehuse. Det påhviler private sygehuse at planlægge og gennemføre sådanne foranstaltninger, at de på tilsvarende måde som amtskommunale sygehuse kan indgå i sygehusberedskabet.

Kapitel 4 b

Behandling af stofmisbrugere

§ 16 b. Den lægelige behandling af stofmisbrugere med euforiserende stoffer varetages af amtskommunerne samt Københavns og Frederiksberg Kommuner. I Københavns og Frederiksberg Kommuner varetages den del af behandlingen, som finder sted på sygehus, dog af Hovedstadens Sygehusfællesskab.

Stk. 2. Et sygehusapotek og en sygehusapoteksfilial kan til amtskommunens behandlingssteder levere euforiserende stoffer til udlevering som led i behandlingen af stofmisbrugere efter stk. 1.

Stk. 3. Et sygehusapotek og en sygehusapoteksfilial under Hovedstadens Sygehusfællesskab kan til Københavns og Frederiksberg Kommuner behandlingssteder levere euforiserende stoffer til udlevering som led i behandlingen af stofmisbrugere efter stk. 1.

Kapitel 5

Tilskudsbestemmelser

§ 17. I særlige tilfælde kan der af statskassen ydes tilskud til hel eller delvis dækning af udgifterne ved løsningen af særlige opgaver inden for det amtskommunale sygehusvæsen.

Stk. 2. Sundhedsministeren kan efter forhandling med socialministeren fastsætte regler om, at der af staten ydes vedkommende amtskommune hel eller delvis refusion af udgifter til befordring og behandling af personer, hvis ret til vederlagsfri behandling her i landet følger af internationale forpligtelser.

§ 18. Efter nærmere bestemmelse af sundhedsministeren kan der ydes tilskud af statskassen til private sygehuse.

Kapitel 6 (Ophævet).

Kapitel 7

Ikrafttrædelses- og ændringsbestemmelser

§ 21. Loven træder i kraft den 1. april 1975, § 24, og § 25, nr. 1 og nr. 4, og § 26 dog den 1. juli 1974.

Stk. 2. Lov nr. 237 af 4. juni 1969 om sygehusvæsenet, som ændret ved lov nr. 154 af 31. marts 1973, lov nr. 410 af 13. juni 1973 og ved nærværende lov, ophæves den 1. april 1975.

16. august 1995.

3617

Nr. 687.

§ 22. (Ophævet).

§ 23. (Ophævet).

§ 24. (Ophævet).

§ 25. I lov nr. 282 af 7. juni 1972 om svangerskabshygiejne og fødselshjælp, som ændret ved § 2 i lov nr. 154 af 31. marts 1973, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 4 og 5. ophæves, og som nyt stk. 4 indsættes:

»Stk. 4. De i lov om sygehusvæsenet fastsatte regler om vederlagsfri behandling og undersøgelse på sygehuse m.v., om befordring eller befordringsgodtgørelse i forbindelse hermed og

om klageadgang finder efter sundhedsministerens nærmere bestemmelse tilsvarende anvendelse med hensyn til de i stk. 1-3 omhandlede ydelser.«

2. I § 7, stk. 1, udgår »§ 18 i«.

3. § 12, stk. 1, ophæves.

4. § 12, stk. 2, ophæves.

§ 26. I lov nr. 287 af 23. maj 1973 om bekæmpelse af kønssygdomme ophæves § 2, stk. 2 og 3, og § 8, stk. 3.

§ 27. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Sundhedsministeriet, den 16. august 1995

YVONNE HERLØV ANDERSEN

/ John Erik Pedersen

Bekendtgørelse om mindstelagre af brændsel ved elforsyningsvirksomheder

I medfør af § 13 og § 15 i lov nr. 54 af 25. februar 1976 om elforsyning, som senest ændret ved lov nr. 409 af 14. juni 1995, bestemmes herved følgende:

I. Almindelige bestemmelser

§ 1. Virksomheder, som på grundlag af brændsler producerer elektricitet fra stationære anlæg eller som importerer elektricitet, har pligt til at opretholde lagre af brændsel efter bestemmelserne i §§ 5 og 7.

§ 2. Bekendtgørelsen gælder ikke for

- 1) virksomheder, der har en elproduktionskapacitet med en nettoeffekt på 2 MW og derunder,
- 2) boliger, virksomheder og private eller offentlige institutioner, som har egne elproduktionsanlæg, der har til hovedformål at dække boligens, virksomhedens eller institutionens interne elforbrug.

§ 3. For lagringspligtige virksomheder, der er tilknyttet et samkøringsområde, kan Energistyrelsen på nærmere vilkår tillade, at lagringspligten helt eller delvis opfyldes for samkøringsområdet under ét.

Stk. 2. Ved samkøringsområde forstås et elforsyningsområde med koordineret drift og udbygning af produktionsanlæg samt af transmissionsnettet.

Stk. 3. Store Bælt betragtes som grænse for et samkøringsområdes udstrækning.

§ 4. Lagrene af brændsel skal være sammensat således, at de tekniske muligheder for at ud-

nytte beholdningen til gennemførelse af produktionen uden tilførsler af andet brændsel er til stede.

II. Lagrenes størrelse og art

§ 5. Lagringspligtige virksomheder skal til enhver tid i lagerperioden, det vil sige perioden fra den 1. juli i et kalenderår til den 30. juni i det efterfølgende kalenderår, opretholde lagre af brændsel, der svarer til mindst 25 pct. af virksomhedens samlede forbrug af brændsel til elektricitets- og kraftvarmeproduktion med tillæg af det til nettoimport af elektricitet svarende beregnede brændselsforbrug i det kalenderår – referenceåret – som er afsluttet 6 måneder forud for lagerperioden.

Stk. 2. Det til nettoimport af elektricitet svarende brændselsforbrug målt i TJ beregnes efter følgende formel:

$$9,8 \times \text{Nettoimport (GWh)}$$

§ 6. Til opfyldelse af lagringspligten efter § 5 kan medregnes

- 1) Lagre, der befinder sig hos lagringspligtige virksomheder,
- 2) beholdninger i skibe, som med henblik på losning er ankommet til havn direkte fra udenlandsk havn, og hvor havneformaliteterne er afsluttet,
- 3) de i lossehavne oplagrede mængder,
- 4) beholdninger, som befinder sig under transport i pramme eller kystskibe mellem indlandske havne.

Stk. 2. Lagrene skal for at kunne medregnes til opfyldelse af lagringspligten befinde sig i

den landsdel henholdsvis øst og vest for Store Bælt, hvor virksomheden er beliggende.

Stk. 3. Beholdninger, der befinder sig i direkte international transit, kan ikke medregnes til opfyldelse af lagringspligten efter § 5.

§ 7. Lagringspligtige virksomheder skal uanset bestemmelserne i §§ 3, 5 og 6 til enhver tid ved det enkelte værk have oplagret brændsel, der svarer til, at virksomheden både vedrørende elektricitets- og kraftvarmeproduktionen kan opretholde driften ved 100% belastning døgnet rundt i mindst 1 måned (730 timer).

III. Oplysningspligt

§ 8. Nye lagringspligtige virksomheder skal senest ved produktionens eller importens påbegyndelse henvende sig til Energistyrelsen med henblik på kontrollen med overholdelsen af bekendtgørelsen.

§ 9. Lagringspligtige virksomheder skal senest 20 dage efter udløbet af hver måned på særlige formularer udarbejdet af Energistyrelsen indsende oplysninger til Energistyrelsen om størrelsen af

- 1) vedkommendes forbrug og/eller salg af brændsel opdelt på brændselsart,
- 2) vedkommendes produktion af elektricitet og kraftvarme samt import og eksport af elektricitet,
- 3) den brændselsmængde, som vedkommende havde oplagret ved udgangen af den nærmest foregående kalendermåned.

Stk. 2. Rigtigheden af de for et kalenderår indsendte oplysninger i følge stk. 1, nr. 1 og 2,

skal senest 50 dage efter årets udløb være bekræftet ved statsautoriseret revisor. Oplysningerne skal afgives på særlige formularer udarbejdet af Energistyrelsen.

§ 10. Lagringspligtige virksomheder har pligt til på opfordring at give Energistyrelsen alle oplysninger, som den finder nødvendig for kontrollen med overholdelsen af bekendtgørelsen, samt at give repræsentanter for Energistyrelsen adgang til på stedet at kontrollere tilstedeværelsen af de krævede lagre.

IV. Dispensations- og straffebestemmelser

§ 11. Energistyrelsen kan dispensere fra bestemmelserne i denne bekendtgørelse, når særlige forhold taler derfor.

§ 12. Med mindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) overtræder §§ 5 og 7,
- 2) undlader at give meddelelse efter § 8,
- 3) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger efter §§ 9 og 10,
- 4) undlader at give oplysninger efter §§ 9 og 10.

Stk. 2. Er overtrædelsen begået af et aktieselskab, anpartsselskab, andelselskab eller lignende, kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar.

§ 13. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. januar 1996. Samtidig ophæves Energiministeriets bekendtgørelse nr. 112 af 29. marts 1982 om mindstelagre af brændsel ved elforsyningsvirksomheder.

Energistyrelsen, den 14. december 1995

IB LARSEN

/ Claus Andersen

Bekendtgørelse om beredskabspligt

I medfør af § 56, stk. 1, 2. pkt. og § 70, stk. 4, i beredskabsloven, lov nr. 1054 af 23. december 1992, fastsættes:

§ 1. Efter beredskabslovens § 56, stk. 1, 1. pkt. kan den, der har bopæl eller ophold her i landet, fra og med det år, i hvilket den pågældende fylder 16 år, til og med det år, i hvilket den pågældende fylder 65 år, pålægges at gøre tjeneste i redningsberedskabet (beredskabspligt), hvis særlige omstændigheder gør det påkrævet. Dette gælder, jf. beredskabslovens § 56, stk. 2, ikke den, der skal møde ved forsvaret i tilfælde af krise eller krig.

§ 2. Følgende er fritaget for beredskabspligt:

- 1) Den, der skal møde ved redningsberedskabet under krise eller krig eller andre ekstraordinære forhold.
- 2) Den, der er offentligt ansat eller ansat i offentlig eller privat virksomhed eller institution, og som har fået pålæg om at udføre opgaver efter beredskabslovens § 57.
- 3) Den, der er fritaget for mødepligt ved forsvaret eller redningsberedskabet for under krise eller krig at kunne forblive i andre vigtige samfundsfunktioner.
- 4) Den, der ifølge traktat eller internationale retsregler udstedt i medfør heraf, er fritaget for værnepligtstjeneste, jf. Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 1020 af 13. december 1994 om fritagelse fra værnepligt for ansatte ved internationale organisationer.

§ 3. Følgende kan efter ansøgning fritages for beredskabspligt:

- 1) Den, der på grund af helbredsmangel eller

anden svagelighed ikke er egnet til at udføre beredskabsopgaver.

2) Gravide.

3) Den, der har særlige plejeopgaver.

Stk. 2. Der kan endvidere ske fritagelse for beredskabspligt, når særlige forhold taler for det.

§ 4. Pålæg om beredskabspligt kan gives af:

- 1) Beredskabsstyrelsen til løsning af opgaver inden for det statslige redningsberedskab.
- 2) Kommunalbestyrelsen til løsning af opgaver inden for det kommunale redningsberedskab, herunder bedriftsværnsopgaver. Pligten kan pålægges henholdsvis den, der bor eller opholder sig i kommunen, og den, der arbejder i den bedriftsværnspligtige virksomhed.
- 3) I kommuner, der har samordnet deres redningsberedskab, kan kompetencen til at give pålæg om beredskabspligt delegeres til den fælles beredskabskommission, jf. beredskabslovens §§ 10 og 11.
- 4) Politimesteren, i København politidirektøren, til løsning af politiets opgaver inden for redningsberedskabet. Pligten kan pålægges den, der bor eller opholder sig i politikredsen.
- 5) Amtsrådet og Hovedstadens Sygehusfællesskab til løsning af opgaver inden for sygehusberedskabet. Pligten kan pålægges den, der bor eller opholder sig i amtskommunen, i Københavns eller i Frederiksberg kommuner.

§ 5. Der kan kun gives pålæg om beredskabspligt efter § 1, hvis personel ikke kan tilvejebringes blandt værnepligtige, frivillige eller ved pålæg efter beredskabslovens § 57.

§ 6. Pålæg om beredskabspligt skal gives skriftligt og indeholde oplysning om tjenestens art og vilkår samt om de fritagelsesgrunde, der er nævnt i §§ 2 og 3.

Stk. 2. Pålægget kan dog gives mundtligt, hvis der er tale om en uopsættelig opgave.

§ 7. Ansøgning om fritagelse for beredskabspligten efter § 3 skal snarest indsendes til den myndighed, der har givet pålægget, sammen med fornøden dokumentation. Ansøgningen har ikke opsættende virkning.

Stk. 2. Efter § 58 i beredskabsloven kan en afgørelse om, at der pålægges beredskabspligt efter § 56, ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 8. Opstår en fritagelsesgrund i henhold til § 2 efter meddelelse om pålægget, kan den straks gøres gældende.

§ 9. Beredskabspligten ophører, når de særlige forhold, der lå til grund for pålægget, ikke længere er til stede.

Stk. 2. Den, der har fået et skriftligt pålæg om beredskabspligt, skal skriftligt underrettes, når pligten ophører.

§ 10. Den, der har fået pålæg om beredskabspligt, skal gennemgå den uddannelse og deltage i de øvelser og den tjeneste, som myndigheden fastsætter. Den pågældende skal efterkomme en foresats ordrer samt gøre sig bekendt med de forskrifter og instrukser, der gælder for tjenesten m.v.

§ 11. Beredskabsstyrelsen kan fastsætte bestemmelser om vederlag for udførelse af de opgaver, der er blevet pålagt som beredskabspligt.

§ 12. Indenrigsministeren skal godkende anvendelse af § 4 i fredstid og af § 11.

§ 13. Med bøde eller hæfte straffes den, der undlader at efterkomme pålæg i medfør af §§ 1 og 10.

Stk. 2. Under krise og krig gælder de straffebestemmelser og disciplinarmidler, der er fastsat for værnepligtige i beredskabslovens §§ 60-66, også for beredskabspligtige.

§ 14. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. maj 1996.

Stk. 2. Samtidig ophæves kongelig anordning nr. 376 af 1. september 1951 vedrørende civilforsvarspligt.

Indenrigsministeriet, den 9. april 1996

BIRTE WEISS

/ Flemming Klokager

Bekendtgørelse af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed

Herved bekendtgøres lov nr. 1065 af 23. december 1992 om radio- og fjernsynsvirksomhed med de ændringer, der følger af lov nr. 280 af 6. maj 1993, § 2, lov nr. 1101 af 22. december 1993, lov nr. 377 af 14. juni 1995, lov nr. 469 af 12. juni 1996, § 2, og lov nr. 478 af 12. juni 1996.

Kapitel 3

Danmarks Radio

§ 7. Danmarks Radio er en selvstændig offentlig institution, der er forpligtet over for hele befolkningen til at sprede radio- og fjernsynsprogrammer omfattende nyhedsformidling, oplysning, underholdning og kunst. Spredningen kan foregå ved hjælp af radioanlæg, herunder satellit, eller fællesantenneanlæg. Der skal ved programlægningen lægges afgørende vægt på hensynet til informations- og ytringsfriheden. Der skal i programudbudet tilstræbes kvalitet, alsidighed og mangfoldighed. Ved informationsformidlingen skal der lægges vægt på saglighed og upartiskhed. Kulturministeren kan fastsætte regler om tekstning el.lign. af fjernsynsprogrammer af hensyn til døve og hørehæmmede.

Stk. 2. Danmarks Radio kan udøve anden programvirksomhed, herunder ved udsendelse til udlandet og ved fremstilling af programmer til distribution på anden måde end gennem udsendelser.

Stk. 3. Danmarks Radio kan herudover udøve anden programvirksomhed ved hjælp af fællesantenneanlæg i medfør af tilladelse efter kapitel 5.

Stk. 4. Danmarks Radio udsender kortbølgeprogrammer til udlandet.

Stk. 5. Programmer, hvortil der ydes tilskud, kan indgå i programvirksomheden efter reglerne i kapitel 8.

Stk. 6. Danmarks Radio kan udøve anden virksomhed i tilknytning til programvirksom-

heden eller med henblik på udnyttelse af institutionens tekniske udstyr, særlige sagkundskab m.v.

Stk. 7. Efter regler fastsat af kulturministeren er Danmarks Radio forpligtet til at udsende meddelelser af beredskabsmæssig betydning til befolkningen.

Kapitel 4

TV 2

Den landsdækkende og den regionale virksomhed

§ 18. TV 2 er en selvejende institution, der gennem selvstændig programvirksomhed har til formål at tilvejebringe og sprede landsdækkende og regionale fjernsynsprogrammer. Spredningen kan foregå ved hjælp af radioanlæg, herunder satellit, eller fællesantenneanlæg. Ved programlægningen skal der lægges afgørende vægt på kvalitet, alsidighed og mangfoldighed. Ved programlægningen i de regionale TV 2-virksomheder, jf. § 21, skal der endvidere lægges vægt på tilknytning til regionen. Kulturministeren kan fastsætte regler om tekstning el.lign. af programmer af hensyn til døve og hørehæmmede.

Stk. 2. TV 2 skal producere nyheds- og aktualitetsudsendelser. Øvrige programmer tilvejebringes fortrinsvis ved køb hos andre producenter.

Stk. 3. Reklamer og programmer, hvortil der ydes tilskud, kan indgå i programvirksomheden efter reglerne i kapitel 8.

Stk. 4. Den landsdækkende TV 2-virksomhed kan udøve anden programvirksomhed ved hjælp af fællesantenneanlæg i medfør af tilladelse efter kapitel 5.

Stk. 5. Efter regler fastsat af kulturministeren er TV 2 forpligtet til at udsende meddelelser af beredskabsmæssig betydning til befolkningen.

Kapitel 6

Lokal radio- og fjernsynsvirksomhed

Tilladelse til programvirksomhed

§ 51. Reklamer og programmer, hvortil der ydes tilskud, og programmer, for hvilke der er betalt for sendetid, kan indgå i programvirksomheden efter reglerne i kapitel 8.

Stk. 2. Kulturministeren kan fastsætte regler om programvirksomheden med henblik på at tilgodese hensyn til børn og unge.

Stk. 3. Efter regler fastsat af ministeren kan det pålægges indehavere af en tilladelse at medvirke til udsendelsen af meddelelser af beredskabsmæssig betydning til befolkningen.

§ 55. En tilladelse kan inddrages midlertidigt eller endeligt, hvis indehaveren ikke udnytter tilladelsen, eller der sker en væsentlig afbrydelse af programvirksomheden.

Stk. 2. En tilladelse kan inddrages midlertidigt eller endeligt, hvis indehaveren

- 1) ikke længere opfylder betingelserne i § 44,
- 2) overtræder § 50,
- 3) tilsidesætter pålæg, meddelt efter § 51, stk. 3,
- 4) overtræder § 52 eller § 53 eller
- 5) tilsidesætter § 54 eller pålæg, der er meddelt efter denne bestemmelse.

Stk. 3. En tilladelse kan i øvrigt inddrages midlertidigt eller endeligt, hvis en overtrædelse af loven, bestemmelser fastsat efter loven eller vilkår for tilladelsen er grov, eller overtrædelser er ofte gentagne.

Stk. 4. Et lokalt nævns afgørelse om inddragelse af en tilladelse kan inden 4 uger fra meddelelsen om afgørelsen af indehaveren indbringes for Udvalget vedr. Lokal Radio og TV. En klage har opsættende virkning, medmindre udvalget bestemmer andet.

Kulturministeriet, den 5. juli 1996

JYTTE HILDEN

/ Lars M. Banke

Bekendtgørelse om betalingstelefoner

I medfør af § 2, stk. 3, § 3 og § 10 i lov om visse forhold på telekommunikationsområdet, jf. lovbekendtgørelse nr. 501 af 22. juni 1995, som ændret ved lov nr. 469 af 12. juni 1996, samt § 13, stk. 1-2, og § 22, stk. 1 og 3, i lov nr. 466 af 12. juni 1996 om forsyningspligt og visse forbrugerforhold inden for telesektoren, fastsættes:

Kapitel 1

Anvendelsesområde og definitioner

§ 1. Bekendtgørelsen omfatter vilkårene for udbud af teletjenester, der indebærer udbud, herunder etablering og drift, af betalingstelefoner (i det følgende benævnt betalingstelefontjenester).

§ 2. Ved en betalingstelefon forstås et telefonapparat til samtaler via offentlige telenet, når betaling herfor er indskudt i apparatet og accepteret af det indbyggede debiteringsudstyr (betalingsvalidering), og uanset om betalingen sker ved mønter, betalingskort eller andet brugbart betalingsmiddel.

Stk. 2. En udbyder af en betalingstelefontjeneste er en fysisk eller juridisk person, der varetager kundeforholdet over for det pågældende offentlige telenet vedrørende betalingstelefontjens tilslutning.

Kapitel 2

Vilkår for etablering og drift af betalingstelefoner

§ 3. Udbyderen af en betalingstelefontjeneste skal sikre, at følgende krav er opfyldt:

Forskningsmin., j.nr. TPK2202-9601704

- 1) Der skal være mulighed for opkald til og samtale med alarmtjenesten (112 og 000) uden betaling, og uden at der foretages betalingsvalidering.
- 2) Hvis betalingstelefonen er direkte tilsluttet et offentligt telenet, skal det tydeligt angives, at opkald til alarmtjenesten kan foretages uden betaling.
- 3) Hvis betalingstelefonen er tilsluttet et omstillingsanlæg, skal det tydeligt angives, hvordan alarmopkald foretages.

Forskningsministeriet, den 25. juli 1996

FRANK JENSEN

/ Jane Eis Larsen

Bekendtgørelse af lov om rettens pleje

Herved bekendtgøres lov om rettens pleje, jf. lovbekendtgørelse nr. 905 af 10. november 1992, med de ændringer, der følger af § 1 i lov nr. 469 af 30. juni 1993, § 29 i lov nr. 364 af 18. maj 1994, § 2 i lov nr. 366 af 18. maj 1994, § 2 i lov nr. 369 af 18. maj 1994, § 1 i lov nr. 143 af 8. marts 1995, § 1 i lov nr. 209 af 29. marts 1995, § 34 i lov nr. 387 af 14. juni 1995, § 1 i lov nr. 389 af 14. juni 1995, lov nr. 390 af 14. juni 1995, lov nr. 393 af 14. juni 1995, § 4 i lov nr. 427 af 14. juni 1995, lov nr. 903 af 29. november 1995, § 123 i lov nr. 1072 af 20. december 1995 som ændret ved § 8, nr. 7, i lov nr. 376 af 22. maj 1996, § 1 i lov nr. 1079 af 20. december 1995, § 8 i lov nr. 1091 af 20. december 1995, § 4 i lov nr. 291 af 24. april 1996, § 15 i lov nr. 293 af 24. april 1996, § 1 i lov nr. 385 af 22. maj 1996, § 2 i lov nr. 388 af 22. maj 1996 og § 31 i lov nr. 473 af 12. juni 1996.

Den bekendtgjorte lovtæst gælder først fuldt ud fra den 1. januar 1997, jf. § 23 i lov nr. 389 af 14. juni 1995 (Ændringer som følge af værgemålsloven), § 15 i lov nr. 385 af 22. maj 1996 (Ændringer som følge af lov om skifte af dødsboer) og § 31 i lov nr. 473 af 12. juni 1996 (Lov om Folketingets Ombudsmand).

Femte afsnit. Politimyndigheden

Kapitel 11

§ 108. Politiets opgave er at opretholde sikkerhed, fred og orden, at påse overholdelsen af love og vedtægter samt at foretage det fornødne til forhindring af forbrydelser og til efterforskning og forfølgning af sådanne.

Stk. 2. Med justitsministerens samtykke kan der pålægges politiet andre opgaver.

§ 109. Justitsministeren er politiets øverste foresatte og udøver sin beføjelse gennem rigspolitichefen, politidirektøren og politimestrene.

Stk. 2. Til bistand for rigspolitichefen, politidirektøren og politimestrene ansættes et ved normeringslov fastsat antal politiinspektører, vicepolitiinspektører, politiadvokater, politifuldmægtige og politikommissærer.

Stk. 3. Politiets virksomhed udøves i øvrigt af et for hele riget fælles politikorps, hvis størrelse og fordeling i grader fastsættes ved normeringslov.

Stk. 4. Herudover kan ansættes et personale, hvis størrelse og fordeling fastsættes ved normerings- og finanslov.

§ 110. Under rigspolitichefen henlægges særlig:

- 1) Fordeling og omflytning samt indstillinger om ansættelser og forfremmelser inden for politikorpset og politiets kontorphonale. Forinden forflyttelse sker, skal dog - udover erklæring fra vedkommende politimester (politidirektøren) - indhentes erklæring fra vedkommende tjenestemand.
- 2) Politiets udrustning og kontorhold.
- 3) Regnskabsførelsen vedrørende udgifterne til politikorpset.
- 4) Politiafdelinger, der ikke er knyttet til en bestemt politikreds, medmindre der af justitsministeren træffes anden bestemmelse.
- 5) Tilrettælgelsen af fremmedtilsynet og gennemførelsen af de herhenhørende bestemmelser.

§ 111. Landet inddeles i 54 politikredse. Justitsministeren kan foretage forandringer i politikredsenes område, medmindre forandringen indebærer oprettelse eller nedlæggelse af en politikreds. Det påhviler Justitsministeriet at

udsende en fortegnelse over politikredsenes med angivelse af området for hver af kredsenes.

Stk. 2. Københavns politikreds forestås af en politidirektør, de øvrige politikredse hver af en politimester. De pågældende må ikke uden justitsministerens tilladelse have bopæl uden for vedkommende politikreds.

Stk. 3. En politimester skal efter justitsministerens bestemmelse være pligtig foruden sit eget embede midlertidig at beklæde et andet politimesterembede, når vedkommende politimester har forfald eller embedet er ledigt.

§ 112. I København træffer politidirektøren bestemmelse om politiinspektørernes, vicepolitiinspektørernes, politiadvokaternes, politifuldmægtigenes og politikommissærerens tjenesteområde. I politidirektørens fraværelse har en politiinspektør den øverste ledelse af politiet i politikredsen.

Stk. 2. I hver politikreds uden for København ansættes til bistand for politimesteren efter justitsministerens nærmere bestemmelse som regel mindst en politifuldmægtig, i større politikredse tillige en eller flere politikommissærer. Politifuldmægtigenes særlige tjenesteområde er bistand ved påtale af straffesager og ved ledelsen af det politiet påhvilende arbejde, men fastsættes i øvrigt af vedkommende politimester. I politimesterens fraværelse har en politifuldmægtig den øverste ledelse af politiet i politikredsen.

§ 113. For at kunne ansættes i politiets tjeneste skal de pågældende være uberygtede og vederhæftige.

Stk. 2. Rigspolitichefen, politidirektøren, politimestrene og politiadvokaterne skal opfylde de i § 42, stk. 3, fastsatte eksamensbetingelser. Politifuldmægtigene og den, der midlertidig beskikkes som politimester eller til på en politimesters ansvar at udføre hans forretninger, skal have bestået juridisk embedseksamen.

Stk. 3. Kun som en undtagelse kan nogen ansættes som politimester, hvis han ikke i 3 år har haft ansættelse som politifuldmægtig eller i anden overordnet stilling i politiet. For at kunne beskikkes som politikommissær skal vedkommende som regel have gjort tjeneste gennem alle de forudgående grader.

Stk. 4. Et ved normeringslov fastsat antal polititjenestemænd udtages til at gøre tjeneste i kriminalpolitiet. Kriminalpolitiet har navnlig til opgave at udføre de politiets påhvilende hverv med hensyn til efterforskning og forfølgning af forbrydelser.

Stk. 5. Justitsministeren træffer bestemmelse om politiets uddannelse og om dets uniformering og udrustning.

§ 114. Politidirektøren og politimestrene har den selvstændige ledelse af kredsens politi samt ansvaret for udførelsen af det politiet påhvilende arbejde.

Stk. 2. Rigspolitichefen fører tilsyn med politidirektørens og politimestrenes almindelige tilrettelæggelse af politiets arbejde, hvorom der af rigspolitichefen kan gives almindelige bestemmelser.

Stk. 3. I tilfælde, hvor en politiundersøgelse eller anden politimæssig opgave nødvendiggør et samarbejde mellem flere politikredse eller kræver særlige forholdsregler, kan rigspolitichefen efter forhandling med vedkommende politimestre (politidirektøren) træffe de foranstaltninger, som måtte findes påkrævede. Justitsministeren fastsætter de nærmere regler herom.

Stk. 4. Justitsministeren kan, hvor en politimæssig opgave er af særegen beskaffenhed og det findes ønskeligt at træffe særlige bestemmelser med hensyn til dennes løsning, overdrage ledelsen af og ansvaret for gennemførelsen af den pågældende opgave til en særlig dertil udpeget tjenestemand. Om den pågældendes forhold til andre politimyndigheder træffer justitsministeren nærmere bestemmelse.

Stk. 5. Inden for de af denne lov dragne grænser fastsætter justitsministeren regler for politidirektørens og politimestrenes forhold til anklagemyndigheden og rigspolitichefen og for disse myndigheders indbyrdes samvirken.

§ 115. I hver politikreds oprettes et lokalnævn vedrørende politiets virksomhed.

Stk. 2. Uden for København består nævnet af politimesteren, 2 medlemmer valgt af og blandt politipersonalet i politikredsen samt borgmestrene i de kommuner, som politikredsen omfatter. Kommuner, der har over 30.000 indbyggere, vælger ét medlem ved siden af borgmesteren. For hver 100.000, indbyggertallet i en kommune overstiger 30.000, vælger kommunen yderligere ét medlem. Såfremt antallet af kom-

munale medlemmer efter foranstående regler bliver under 4, vælger den kommune, der har det største indbyggertal, yderligere ét medlem. I politikredse, der kun består af én kommune, vælger kommunen 3 medlemmer ved siden af borgmesteren. De kommunale medlemmer af nævnet vælges af og blandt kommunalbestyrelsens medlemmer.

Stk. 3. I København består nævnet af politidirektøren, 2 medlemmer valgt af og blandt politipersonalet i politikredsen, én af borgmestrene, der vælges af magistraten, samt 4 medlemmer, der vælges af og blandt borgerrepræsentationens medlemmer.

Stk. 4. Politimesteren (politidirektøren) udpeger selv en stedfortræder. Uden for København vælges en stedfortræder for borgmesteren af og blandt kommunalbestyrelsens medlemmer. For de øvrige medlemmer vælges en stedfortræder efter reglerne i stk. 2 og 3.

Stk. 5. Nævnet vælger sin formand og næstformand blandt de kommunale medlemmer.

§ 115 a. Politimesteren (politidirektøren) holder nævnet underrettet om spørgsmål af almindelig karakter vedrørende politiets virksomhed i kredsens og politikredsens organisation. Efter anmodning af et medlem giver politimesteren (politidirektøren) endvidere nævnet oplysning om andre spørgsmål vedrørende politiets virksomhed og politikredsens organisation.

Stk. 2. Ethvert medlem af nævnet kan forlange, at spørgsmål af fælles interesse for politiet og kommunalbestyrelserne i politikredsen tages op til drøftelse i nævnet.

Stk. 3. Nævnet kan afgive udtalelse om spørgsmål vedrørende politikredsens almindelige organisation.

Stk. 4. Nævnet kan henstille til politimesteren (politidirektøren), at politiet for et begrænset tidsrum særligt skal lægge vægt på løsningsgen af bestemte opgaver med hensyn til opretholdelsen af sikkerhed, fred og orden i politikredsen.

Stk. 5. Nævnet skal virke for, at der gives befolkningen i kredsens oplysning om politiets virksomhed.

Stk. 6. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om nævnens virksomhed, om valg af politipersonalets medlemmer samt om omfanget af politimesterens (politidirektørens) oplysningspligt over for nævnet.

§ 115 b. Politiet kan videregive oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold til andre myndigheder, hvis videregivelsen må anses for nødvendig af hensyn til det kriminalitetsforebyggende samarbejde.

Stk. 2. I samme omfang som nævnt i stk. 1 kan en myndighed videregive oplysninger om enkeltpersoner til politiet og andre myndigheder, som indgår i det kriminalitetsforebyggende samarbejde. Oplysningerne må i forbindelse med det kriminalitetsforebyggende samarbejde ikke videregives med henblik på efterforskning af straffesager.

Stk. 3. Inddrages selvejende institutioner, der løser opgaver for det offentlige inden for social- og undervisningsområdet, i det kriminalitetsforebyggende samarbejde, kan der i samme omfang som nævnt i stk. 1 og 2 udveksles oplysninger mellem myndighederne og institutionerne.

Stk. 4. De myndigheder og institutioner, der indgår i et kriminalitetsforebyggende samarbejde, er ikke forpligtet til at videregive oplysninger efter stk. 1-3.

§ 116. Fra den 1. april 1938 udreder staten for de på dette tidspunkt fast ansatte kommunale polititjenestemænd lønninger i overensstemmelse med reglerne i lov nr. 98 af 31. marts 1931 om statens tjenestemænd, jf. lov nr. 165 af 18. maj 1937 indeholdende ændringer i og tilføjelser til denne lov.

Stk. 2. Fra samme tidspunkt overtager staten udgifterne ved politiets uniformering og øvrige udrustning. De af kommunerne til politiets udelukkende brug anskaffede udrustningsgenstande, derunder også befordringsmidler, overgår til staten uden vederlag.

Stk. 3. De kommunale polititjenestemænd, der ikke måtte søge overgang til statens tjeneste, forretter polititjeneste på samme vilkår som hidtil. Ændringer, der i tiden efter den 1. januar 1936 måtte være foretaget i kommunale regler med hensyn til tjenesteordning, lønning og pension etc., kommer herved ikke i betragtning; dog kan justitsministeren efter forhandling med finansministeren, hvis omstændighederne i særlige tilfælde taler derfor, bestemme, at ændringer i disse vilkår, som måtte være sket mellem fornævnte dato og 1. april 1938, bringes i anvendelse.

Stk. 4. Der udfærdiges af justitsministeren nyt ansættelsesbrev for disse tjenestemænd, der, hvor kommunale regler ikke i medfør af

stk. 3 kommer til anvendelse, er underkastet de i lov om statens tjenestemænd indeholdte almindelige bestemmelser, derunder dens disciplinærregler.

Stk. 5. I sager vedrørende tvistigheder om de foranførte forhold skal af politimesteren (politidirektøren) indhentes erklæring fra politirådet, hvor sådant er oprettet, forinden de forelægges justitsministeren til afgørelse.

Stk. 6. De fornævnte tjenestemænd kan indtil 1. april 1943 søge overgang til statstjenestemandstillinger inden for politiet, i hvilke tilfælde reglerne i §§ 315 og 831 i lov om statens tjenestemænd kommer til anvendelse.

Stk. 7. Ansættelse på de hidtil for det kommunale politi gældende vilkår, herunder oprykning til højere lønnet stilling, kan efter 1. april 1938 ikke finde sted.

§ 117. Staten overtager fra den 1. april 1938 pensioneringen af samtlige på dette tidspunkt fast ansatte kommunale polititjenestemænd.

Stk. 2. Den pensionsbyrde, som en kommune har pådraget sig over for de polititjenestemænd, som i henhold til § 116 overgår til statens tjeneste eller kunne være overgået hertil, opgøres efter de af Statsanstalten for Livsforsikring anvendte regler for pensionsbyrders beregning. Det beløb, som derved udkommer, afdrages til staten i løbet af 25 år, og den til enhver tid resterende kapital forrentes med 4 pct. p.a.

Stk. 3. Såfremt tjenestemandens adgang til pension fra vedkommende kommune har været sikret ved oprettelse af en pensionsforsikring, overføres, såfremt dette af justitsministeren efter forhandling med finansministeren skønnes hensigtsmæssigt, og kommunen samtykker deri, pensionsforsikringen til staten, og dens værdi efter opgørelse af Statsanstalten for Livsforsikring fradrages i det beløb, som kommunen efter foranstående regler skal refundere staten.

Stk. 4. Dersom der i vedkommende kommunale vedtægt er tillagt tjenestemanden ret til ved udtrædelse af kommunens tjeneste at erholde de af ham udredede pensionsbidrag tilbagebetalt, bortfalder denne ret ved hans overgang til statens tjeneste.

Stk. 5. Hvis tjenestemandens pension fra kommunen er sikret ved pensionsforsikring, er hans adgang til pension fra staten betinget af, at pensionsforsikringen overføres til staten, eller at hans andel i forsikringens tilbagekøbsværdi

15. august 1996.

4409

Nr. 752.

overføres til kommunen, jf. lov om statens tjenestemænd § 315, stk. 1.

§ 118. Grænsegendarmeriet yder politiet bistand efter regler, der fastsættes efter forhand-

ling mellem justitsministeren og finansministeren.

Stk. 2. Sognefogeder, sandemænd og lignende bestillingsmænd bistår politiet efter de hidtil gældende regler.

Justitsministeriet, den 15. august 1996

BJØRN WESTH

/ Hanne Schmidt

Bekendtgørelse om ekspropriation til brug for redningsberedskabet

I medfør af § 38, stk. 7, og § 70, stk. 4, i beredskabsloven, lov nr. 1054 af 23. december 1992, fastsættes:

Ekspropriationsmyndigheder

§ 1. Følgende myndigheder kan iværksætte ekspropriation:

- a) Beredskabsstyrelsen til brug for det statslige redningsberedskab,
- b) redningsregionerne (beredskabsregionerne) til brug for det statslige regionale redningsberedskab,
- c) redningsberedskabets beredskabscentre og -kolonner til brug for det statslige regionale redningsberedskab,
- d) politimestrene og politidirektøren i København til brug for det statslige lokale redningsberedskab,
- e) amtsrådene og Hovedstadens Sygehusfællesskab til brug for sygehusberedskabet samt
- f) kommunalbestyrelserne, beredskabskommissionen for Storkøbenhavn og de fælles beredskabskommissioner i kommuner, der har samordnet deres redningsberedskab, til brug for det kommunale redningsberedskab.

Stk. 2. Beredskabsstyrelsen bestemmer, fra hvilket tidspunkt de i stk. 1, litra b - f, nævnte myndigheder kan iværksætte ekspropriation.

Genstand for ekspropriation

§ 2. Der kan eksproprieres privat ejendom, herunder befordringsmidler, hvis det pågæl-

dende ikke rettidigt og på rimelige vilkår kan købes eller lejes.

Stk. 2. Ejendom, der er af afgørende betydning for ejerens eller brugerens evne til at forsørge sig selv og sin familie, kan ikke eksproprieres, medmindre forholdene i det enkelte tilfælde gør det absolut påkrævet at foretage ekspropriation.

Beslaglæggelse

§ 3. Under krise eller krig kan ekspropriationsmyndighederne, jf. § 1, stk. 1, uden retskendelse beslaglægge ejendom med henblik på senere ekspropriation.

Stk. 2. Ved beslaglæggelse af ejendom afgiver ekspropriationsmyndigheden en skriftlig, specificeret kvittering for det modtagne.

§ 4. Træffes der ikke indledende skridt til ekspropriation inden 30 dage fra beslaglæggelsen, kan ejeren forlange, at ekspropriationsmyndigheden overtager det beslaglagte eller ophæver beslaglæggelsen. Afgørelsen skal træffes inden 30 dage fra fremsættelsen af kravet.

§ 5. Ekspropriationsmyndigheden fastsætter tid og sted for beslaglæggelse af ejendom og eventuel tilbagelevering af beslaglagt ejendom. Myndigheden afholder eventuelle transportomkostninger i den forbindelse.

Meddelelse

§ 6. Når beslutning om ekspropriation agtes truffet, sender ekspropriationsmyndigheden

meddelelse herom til ejere og brugere, der vil blive omfattet af ekspropriationen. Meddelelsen skal angive, hvad den planlagte ekspropriation går ud på.

Stk. 2. Angår den planlagte ekspropriation fast ejendom, indrykkes endvidere bekendtgørelse herom i Statstidende og i ét eller flere af de dagblade, der udkommer på egnen, til underretning for enhver, der som ejer, bruger, pant-haver eller i hvilken som helst anden egenskab har en retlig interesse at varetage. Bekendtgørelsen skal angive den eller de ejendomme, den planlagte ekspropriation angår, og hvad den planlagte ekspropriation i øvrigt går ud på.

Stk. 3. Indsigelse mod eller bemærkninger til den planlagte ekspropriation kan sendes til ekspropriationsmyndigheden inden 14 dage efter modtagelse af meddelelse, jf. stk. 1, eller efter bekendtgørelsens indrykning, jf. stk. 2.

§ 7. Når fristen i henhold til § 6, stk. 3, er udløbet, træffer ekspropriationsmyndigheden beslutning om, hvorvidt der skal gennemføres en ekspropriation og i bekræftende fald, hvorledes ekspropriationen og de heraf følgende foranstaltninger skal gennemføres.

Stk. 2. Ekspropriationsmyndigheden sender ejere og brugere og andre interesserede, der måtte have meldt sig, meddelelse om ekspropriationsbeslutningens indhold og om foranstaltningernes gennemførelse.

Stk. 3. Angår beslutningen om ekspropriation fast ejendom, drager ekspropriationsmyndigheden omsorg for tinglysning af den skete ekspropriation.

Stk. 4. Angår beslutningen om ekspropriation løsøre, hvorover der er tinglyst rettigheder, drager ekspropriationsmyndigheden omsorg for tinglysning af den skete ekspropriation.

Erstatning

§ 8. Ekspropriationsmyndigheden skal senest 14 dage efter beslutningen om ekspropriation sende de erstatningsberettigede forslag til erstatningen.

Stk. 2. Opnås mindelig overenskomst om erstatningens størrelse ikke senest 8 uger efter, at erstatningsforslag er sendt, skal ekspropriationsmyndigheden indbringe erstatningsspørgsmålet for vedkommende taksationskommission, jf. § 57 i lov om offentlige veje. Fristen

kan fraviges med tilslutning af de erstatningsberettigede.

Stk. 3. Stk. 2 finder tilsvarende anvendelse på erstatning for beslaglæggelse efter § 3, stk. 1, når der ikke senere sker overtagelse ved ekspropriation.

Stk. 4. Om sagens behandling for taksationsmyndighederne, erstatningens fastsættelse og udbetaling m.v. finder § 51, §§ 53 - 55 og §§ 59 67 i lov om offentlige veje tilsvarende anvendelse med de fornødne tilføjelser.

Stk. 5. Ekspropriationsmyndighedens begæring om taksation skal være affattet skriftligt. Den skal angive vedkommende ejeres og brugeres navne og postadresser. Ved ekspropriation af fast ejendom skal begæringen endvidere angive vedkommende ejendoms matrikelbetegnelse, samt hvad ekspropriationen og de heraf følgende foranstaltninger nærmere går ud på.

§ 9. Ekspropriationsmyndigheden afholder udgifterne i forbindelse med ekspropriationens gennemførelse, herunder udgifterne til taksationsforretningen.

Stk. 2. Formanden for taksationskommissionen kan kræve, at ekspropriationsmyndigheden forskudsvis indbetaler et beløb til dækning af udgifterne i forbindelse med taksationsforretningen.

Oplysningspligt

§ 10. Enhver skal på anmodning fra ekspropriationsmyndigheden oplyse, om vedkommende besidder eller råder over sådan ejendom, som ekspropriationsmyndigheden ønsker at ekspropriere eller beslaglægge. Oplysningerne kan kontrolleres ved politiets hjælp.

Stk. 2. Den, fra hvem ejendom eksproprieres eller beslaglægges, skal på anmodning fra ekspropriationsmyndigheden oplyse, om vedkommende er ejer eller bruger af det pågældende, og om andre eventuelt har rettigheder herover.

Rettighedsudøvelse

§ 11. Ingen kan udøve nogen rettighed over eksproprieret eller beslaglagt ejendom i strid med redningsberedskabets rettigheder.

Klage

§ 12. Ekspropriationsmyndighedens beslutning om ekspropriation eller beslaglæggelse

kan påklages til Indenrigsministeriet senest 4 uger efter, at beslutningen er meddelt, jf. § 7, stk. 2. Klagen har ikke opsættende virkning.

Straffebestemmelser

§ 13. Overtrædelse af §§ 10 og 11 straffes med bøde, hæfte eller under skærpende omstændigheder med fængsel i indtil 2 år.

Stk. 2. Efter beredskabslovens § 70, stk. 5, kan der for overtrædelser, der begås af et selskab, en forening, en selvejende institution eller lignende, pålægges den juridiske person som sådan bødeansvar. Begås overtrædelsen af staten, en kommune eller et kommunalt fælles-

skab, jf. § 60 i lov om kommunernes styrelse, kan der pålægges staten, kommunen eller det kommunale fællesskab bødeansvar.

Ikrafttræden

§ 14. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. oktober 1996.

Stk. 2. Samtidig ophæves bekendtgørelse nr. 371 af 19. august 1950 om borgernes pligt til at stille deres ejendom til rådighed for civilforsvaret, som ændret ved bekendtgørelse nr. 277 af 19. oktober 1953 og bekendtgørelse nr. 317 af 8. september 1966.

Indenrigsministeriet, den 28. august 1996

BIRTE WEISS

/ Elisabeth Bencard